

CİLT/VOLUME: 5 SAYI/ISSUE: 3

2022

Efil Journal

Efil Ekonomi Araştırmaları Dergisi

Efil Journal of Economic Research

Precariat: A New Class or a Dangerous Notion for the Class Struggle?.....10

Hakan Mıhçı

Income Traps for Different Income Groups: An Empirical Investigation....29

Reşat Can Akkay, Yasin Barış Altaylıgil

Avusturya İktisat Okulu ve Eugen Schmalenbach'ın

Görüşleri Temelinde Dinamik Bilanço Teorisi.....42

Sabri Burak Arzova, Bertaç Şakir Şahin

Türkiye Ekonomisi İçin G7 ve BRICS Ülkeleriyle Yakınsama Analizi.....67

Atilla Aydın

Sahibi/Owner: Eflatun Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti. Adına; Fethiye Çolak

On Behalf of Eflatun Printing Distributing Publication
Consulting Investment and Trade Ltd. Co.; Fethiye Çolak

**Sorumlu Yazı İşleri Müdürü/
Responsible Editor:** Fethiye Çolak

Publishing Director/Yayın Yönetmeni: Serenay Dıraz

İdare Yeri/Place of Management: Bağcılar Mahallesi, Şemsettin Günaltay Caddesi
283. Sokak Ata Apt. No: 9/7 06660 Sertifika No: 45550
Çankaya/ANKARA - TÜRKİYE
Telefon : (+90 312) 442 52 10 - 11
GSM : (+90 541) 232 00 95
E-posta : info@efiljournal.com

Baskı Tarihi/Date of Issue: Eylül / September 2022

Tasarım/Design: Hatice Kübra Demirel

Basım Yeri/Printed By: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Ticaret Anonim Şirketi
Adres : Beytepe Köy Yolu No.3 Bilkent,
Çankaya/Ankara Sertifika No: 46519
Telefon : +90 312 266 44 10

ISSN: 2619-9580

EISSN: 2667-8012

Yayın Türü/Publication Type: Yaygın Süreli Yayın/Quarterly Publication

Etki Faktörü/Impact Factor:

Dizinler/Index: EBSCO
CiteFactor Academic Scientific Journal
DRJI Directory of Research Journals Indexing
Academic Resource Index ResearchBib

Yayın İlkeleri

Efil Journal, yılda dört kez Eflatun Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yayımlanan hakemli bir dergidir. Dergide yayımlanan makalelerin bilim ve dil bakımından sorumluluğu yazarlara aittir. Dergide yayımlanan makaleler, kaynak gösterilmeden kullanılamaz. Dergide yayımlanan makalelerin yayın hakkı Eflatun Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.ne aittir ve izin alınmadan hiçbir şekilde yeniden çoğaltılamaz.

Publication Principles

Efil Journal is a quarterly printed and refereed journal which is being published by Eflatun Printing Distribution Publishing Consulting Investment and Trade Ltd. Co. The responsibility of the published articles is belonged to the author. Articles published in the journal can not be used without giving reference to the source. Publication rights of the published articles are belonged to Eflatun Printing Distribution Publishing Consulting Investment and Trade Ltd. Co. Published articles can not be reproduced without permission.

EfilJournal

Efil Ekonomi Araştırmaları Dergisi
Efil Journal of Economic Research

CİLT/VOLUME: 5 SAYI/ISSUE: 3

www.efiljournal.com

EDİTÖRLER/CO-EDITORS

Altuğ Yalçıntaş	Ankara Üniversitesi
Cem Oyvat	Greenwich University
Ceyhun Elgin	Boğaziçi Üniversitesi
Gülçin Özkan	King's College London
Nazire Nergiz Dinçer	TED Üniversitesi
Ömer Faruk Çolak	Gazi Üniversitesi (Emeritus) - Editor in Chief

YAYIN KURULU/EDITORIAL BOARD

Ahmet Faruk Aysan	Hamad Bin Khalifa University
Alp Şimşek	Yale Üniversitesi
Alper Duman	İzmir Ekonomi Üniversitesi
Asena Caner	TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi
Ayça Tekin-Koru	TED Üniversitesi
Burçin Kısacıkoğlu	Bilkent Üniversitesi
Cevat Giray Aksoy	King's College London
Devrim Dumludağ	Marmara Üniversitesi
Ege Yazgan	İstanbul Bilgi Üniversitesi
Erkan Erdil	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Hakan Kışlal	Saint Leo University
İbrahim Erdem Seçilmiş	Hacettepe Üniversitesi
İbrahim Semih Akçomak	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Levent Koçkesen	Koç Üniversitesi
Murat Yıldızoğlu	Bordeaux University
Onur Yıldırım	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Özgür Orhangazi	Kadir Has Üniversitesi
Özgür Yılmaz	Koç Üniversitesi
Refet Gürkaynak	Bilkent Üniversitesi
Seda Ertaç	Koç Üniversitesi
Serdar Sayan	TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi
Süleyman Değirmen	Konya Gıda ve Tarım Üniversitesi
Timur Han Gür	Hacettepe Üniversitesi
Turan Subaşat	Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi
Ufuk Akçığıt	The University of Chicago
Ziya Öniş	Koç Üniversitesi

DANIŞMA KURULU/ADVISORY BOARD

A. Suut Doğruel	Marmara Üniversitesi (Emeritus)
Abdullah Yalaman	Eskişehir Osmangazi Üniversitesi
Ahmet Şahinöz	Başkent Üniversitesi
Alessandro Sapio Parthenope	University of Naples
Alicia Puyana Mutis	Latin American School of Social Sciences (Emeritus)
Alpay Filiztekin	Özyeğin Üniversitesi
Arne Heise	Hamburg University
Arzu Akkoyunlu Wigley	Hacettepe Üniversitesi
Asaf Savaş Akat	İstanbul Bilgi Üniversitesi
Ayça Ebru Giritligil	İstanbul Bilgi Üniversitesi
Aykut Kibritçioğlu	Türk-Alman Üniversitesi
Aykut Lenger	Ege Üniversitesi
Ayşe Mumcu	Boğaziçi Üniversitesi
Begüm Özkaynak	Boğaziçi Üniversitesi

Bilal Bağış	Bingöl Üniversitesi
Bilin Neyaptı	Bilkent Üniversitesi
Bora Süslü	Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi
Boris Kagarlitsky	Institute for Globalisation Studies and Social Movements
Burak Gürbüz	Nişantaşı Üniversitesi
Cem Mehmet Baydur	Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi
Cumhur Coşkun Küçüközmen	İzmir Ekonomi Üniversitesi
David F. Ruccio	University of Notre Dame
Dinar Kale	The Open University
Dirk Meissner	National Research University Higher School of Economics
Ebru Voyvoda	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Ercan Eren	Yıldız Teknik Üniversitesi
Erdal Özmen	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Erinç Yeldan	Kadir Has Üniversitesi
Ersin Kalaycıoğlu	Sabancı Üniversitesi
Esmâ Gaygısız	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Fatma Doğruel	Marmara Üniversitesi
Feride Doğaner Gönel	Yıldız Teknik Üniversitesi
Fikret Adaman	Boğaziçi Üniversitesi
Francesco Boldizzoni	University of Helsinki
Funda Barbaros	Ege Üniversitesi
Gökhan Özertan	Boğaziçi Üniversitesi
Hakan Ercan	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Hakan Mihçı	Hacettepe Üniversitesi (Emeritus)
Haluk Levent	İstanbul Bilgi Üniversitesi
Hasan Cömert	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Hüseyin Özel	Hacettepe Üniversitesi
İlhan Can Özen	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
İlhan Tekeli	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
İnsan Tunalı	Koç Üniversitesi
Jennifer Olmsted	Drew University
L. Randall Wray	Bard College
Levent Neyse	WZB & DIW Berlin
M. Aykut Attar	Hacettepe Üniversitesi
M. Özgür Kayalica	İstanbul Teknik Üniversitesi
Marc-Alexandre Sénégas	University of Bordeaux
Meghnad Desai	London School of Economics (Emeritus)
Meltem Dayıoğlu	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Metin Sarfati	Marmara Üniversitesi
Muammer Kaymak	Hacettepe Üniversitesi
Murat Çokgezen	Marmara Üniversitesi
Murat Koyuncu	Boğaziçi Üniversitesi
Necat Coşkun	Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
Oğuz Esen	İzmir Ekonomi Üniversitesi
Oğuz Öztunalı	İstanbul Bilgi Üniversitesi
Osman Aydoğuş	Ege Üniversitesi
Öner Günçavdı	İstanbul Teknik Üniversitesi
Recep Yücedoğru	Bülent Ecevit Üniversitesi
Remzi Sanver	İstanbul Bilgi Üniversitesi

Robert H. Wade	London School of Economics and Political Science
Roberto Frenkel	Center for the Study of State and Society
Ruut Veenhoven	Rotterdam Erasmus Üniversitesi
Sacit Hadi Akdede	İzmir Bakırçay Üniversitesi
Sadi Uzunođlu	Trakya Üniversitesi
Salih Barışık	Gaziosmanpaşa Üniversitesi
Selva Demiralp	Koç Üniversitesi
Semih Tümen	TED Üniversitesi
Serkan Küçükşenel	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Sinan Sönmez	Atılım Üniversitesi
Stavros Mavroudeas	Panteion University
Susan E. Cozzens	Georgia Institute of Technology
Sübiday Togan	Bilkent Üniversitesi
Şevket Pamuk	Boğaziçi Üniversitesi
Taner Berksoy	Piri Reis Üniversitesi
Tarkan Çavuşođlu	Hacettepe Üniversitesi
Timur Kuran	Duke University
Ümmühan Gökocalı	Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi
Walter G. Park	American University
Wolfgang Streeck	Max Planck Institute for the Study of Societies
Yalçın Karatepe	Ankara Üniversitesi
Yaşar Uysal	Dokuz Eylül Üniversitesi
Yılmaz Akyüz	UNCTAD
Zuhal Yeşilyurt Gündüz	TED Üniversitesi

DİL EDİTÖRÜ/LANGUAGE EDITOR

Hakan Kışlal

Saint Leo University

Editör'den

Yılın üçüncü sayısını zamanında çıkarmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Yayıncılık dünyası yaşanan ekonomik krizden en çok etkilenen sektör konumunda. Türkiye'de bu koşullar diğer ülkelere göre daha da ağır. Bir taraftan kâğıt fiyatlarındaki artış, diğer taraftan kur artışları nedeniyle kâğıt adeta tutanın elini yakmakta. Maliyetler yayıncılara Ray Bradbury'nin Fahrenheit 451'ini yaşatmaktadır.

Bu sayımızda dört makale yayımlıyoruz. Makalelerden ilki Hakan Mıhçı'ya ait. Mıhçı, "Precariat: A New Class or a Dangerous Notion for the Class Struggle?" başlıklı yazısında prekaryanın kavramsallaştırılmasındaki sorunlu konuları, özellikle de geleneksel Marksist bakış açısından hareketle sınıf mücadelesindeki belirlenmiş işlevine gönderme yaparak incelemektedir.

Reşat Can Akkay ve Yasin Barış Altaylıgil tarafından yazılan ikinci makalemiz gelir tuzağına ilişkindir. "Income Traps for Different Income Groups: An Empirical Investigation" başlıklı makalede farklı gelir seviyelerine sahip 42 ülke için gelir tuzaklarının varlığını 1987-2019 dönemi için, Genişletilmiş Dickey-Fuller, yapısal tek kırılmalı Zivot-Andrews ve iki kırılmalı Lee-Strazicich testleri uygulanarak araştırılmaktadır.

Sabri Burak Arzova ve Bertaç Şakir Şahin, "Avusturya İktisat Okulu ve Eugen Schmalenbach'ın Görüşleri Temelinde Dinamik Bilanço Teorisi" başlıklı çalışmalarında Schmalenbach'ın işletme ekonomisine katkıları ve yaratıcısı olduğu dinamik bilanço teorisi, Avusturya İktisat Okulu'nun ilke ve görüşleri çerçevesinde ele alınmaktadır.

Dergimizin bu sayısındaki son makale Atilla Aydın'a ait. Aydın, "Türkiye Ekonomisi İçin G7 ve BRICS Ülkeleriyle Yakınsama Analizi" başlıklı çalışmasında Türkiye ekonomisini G7 ülkeleri ve BRICS ülkeleriyle yakınsama hipotezine tabi tutmaktadır.

EfilJournal, dergimize gelen ya da yayımlanan hiçbir makaleden ücret talep etmemektedir. Derginin tek parasal desteği, web sitesinde tüm sayılara açık erişim sağlanmasına rağmen, okuyucunun dergiyi satın alması ya da abone olmasıdır.

Dergimizin Danışma Kurulu üyesi Prof. Dr. Metin Sarfati'yi kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyoruz. Metin Hoca, çalışmalarıyla yolumuzu aydınlatmaya devam edecek. Işıklar içinde uyusun.

Derginin yayımlanmasına katkı veren hakemlere, yazarlara ve kurul üyelerimize çok teşekkür ediyoruz.

Yeni sayımızda görüşmek dileğiyle.

Ömer Faruk Çolak
Sorumlu Editör

Executive Summary

We're happy to be here with the third issue of EfilJournal's 5th volume. The publishing is the most affected sector by the economic crisis. In Turkey, these conditions are even more severe than in other countries. Due to exchange rates and the increase in paper prices in the international market, costs make publishers to live in Ray Bradbury's Fahrenheit 451.

This issue of EfilJournal includes four research papers. First paper "Precariat: A New Class or a Dangerous Notion for the Class Struggle?" written by Hakan Mıhçı. The paper investigates the problematic issues in the conceptualization of the precariat particularly referring to its designating role in the class struggle seen from the traditional Marxist standpoint.

The second paper, "Income Traps for Different Income Groups: An Empirical Investigation" written by Reşat Can Akkay and Yasin Barış Altaylıgil investigates the existence of income traps for 42 countries with different income levels. Authors analyzed the income traps by employing the Augmented Dickey-Fuller, Zivot-Andrews with one break, and Lee-Strazicich with two breaks test procedures for the 1987-2019 period.

The third paper, "Avusturya İktisat Okulu ve Eugen Schmalenbach'ın Görüşleri Temelinde Dinamik Bilanço Teorisi" is written by Sabri Burak Arzova ve Bertaç Şakir Şahin. In this paper, Schmalenbach's contributions to business economics and his dynamic balance sheet theory is discussed within the framework of the principles of the Austrian School of Economics.

The last paper of the issue, "Türkiye Ekonomisi İçin G7 ve BRICS Ülkeleriyle Yakınsama Analizi" is written by Atilla Aydın. In this paper, the convergence hypothesis for the Turkish economy with the G7 countries and BRICS countries is analyzed.

EfilJournal does not charge any fees during the evaluation and publication process. Only support for EJ is the readers' purchase and subscriptions even all the issues are open access on web site of the journal.

We're deeply saddened by the loss of our friend and board member Prof. Metin Sarfati. His work will keep lighten our path. May he rest in peace.

We would like to thank the referees, authors and board members who contributed to the publication of the journal.

Hope to see you in next issue.

Ömer Faruk Çolak
Editor in Chief

İÇİNDEKİLER

Precariat: A New Class or a Dangerous Notion for the Class Struggle?.....10

Hakan Mıhçı

Income Traps for Different Income Groups: An Empirical Investigation30

Reşat Can Akkay, Yasin Barış Altaylıgil

Avusturya İktisat Okulu ve Eugen Schmalenbach'ın Görüşleri Temelinde
Dinamik Bilanço Teorisi.....52

Sabri Burak Arzova, Bertaç Şakir Şahin

Türkiye Ekonomisi İçin G7 ve BRICS Ülkeleriyle Yakınsama Analizi 66

Atilla Aydın

CONTENTS

Precariat: A New Class or a Dangerous Notion for the Class Struggle?.....10

Hakan Mihci

Income Traps for Different Income Groups: An Empirical Investigation30

Reşat Can Akkay, Yasin Barış Altaylıgil

Dynamic Balance Sheet Theory Based On The Austria School of Economics
and The Views of Eugen Schmalenbach.....52

Sabri Burak Arzova, Bertaç Şakir Şahin

Conversion Analysis with G7 and BRICS Countries
for the Turkish Economy..... 66

Atilla Aydın

Precariat: A New Class or a Dangerous Notion for the Class Struggle?¹

Hakan Mihci, Prof. Dr., KU Leuven, Department of Economics,
hakan.mihci@kuleuven.be, ORC-ID: 0000-0003-3484-5346.

Abstract

The principal aim of the current article is to discuss the relevance of the notion of precariat in the class structure proposed by Guy Standing. The article expects to fulfil its potential contribution to the existing literature through investigating problematic issues in the conceptualization of the precariat particularly referring to its designating role in the class struggle seen from the traditional Marxist standpoint. The study argues that contrary to the suggestions of Standing, it is highly discussable and at the same time misleading to identify precariat as a “new” class. Furthermore, such an identification attempt has the capability to create obstacles in the class struggle between capital holders and labour if this struggle foresees the radical change of the contemporary capitalist system not to deal solely with the undesirable outcomes of the increased neoliberal capitalism on the large working classes per se.

Keywords: *Precariat; proletariat; class and class struggle; Marxism; Guy Standing.*

Jel Codes: *B14, E24, J08, P16*

Prekarya: Yeni Bir Sınıf mı Sınıf Mücadelesinde Tehlikeli Bir Kavram mı?

Öz

Bu makalenin temel amacı Guy Standing’in önerdiği sınıf yapısında prekarya kavramının anlamlılığını tartışmaktır. Makale prekaryanın kavramsallaştırılmasındaki sorunlu konuları, özellikle de geleneksel Marksist bakış açısından hareketle sınıf mücadelesindeki belirlenmiş işlevine gönderme yaparak, inceleyip mevcut yazına potansiyel katkısını yerine getirmeyi beklemektedir. Bu çalışma, Standing’in önermelerinin aksine, prekaryanın “yeni” bir sınıf olarak tanımlanmasının oldukça tartışmalı ve aynı zamanda yanıltıcı olduğunu iddia etmektedir. Dahası, böylesi bir tanımlama çabası, sermaye sahipleri ile emek arasındaki sınıf mücadelesinde, eğer bu mücadele sadece yükselen neoliberal kapitalizmin istenmeyen sonuçlarıyla ilgilenmeyi değil, aynı zamanda günümüz kapitalist sisteminde köklü bir değişim öngörüyorsa, engeller yaratma potansiyeline sahiptir.

Anahtar Kelimeler: *Prekarya, Proletarya, Sınıf ve Sınıf Mücadelesi, Marksizm, Guy Standing*

Jel Kodları: *B14, E24, J08, P16*

1 The author wishes to express his gratitude to M. Aykut Attar, Jo Van Biesebroeck, Thibault Deneus, Muammer Kaymak, Erwin Ooghe, Nynke Salverda who read and commented on the earlier versions of this article. Special thanks go to my friend and colleague Daniel Daly who spent his valuable time for making concrete suggestions on the improvement of the formal characteristics of this study alongside its content. The last but not the least, this article may not appear without the generous financial support of KU Leuven and collaborative endeavor of Scholars at Risk (SAR).

1. Introduction

The new millennium witnessed the triumph and strengthened hegemony of the West over the largest part of the world. Nevertheless, this transitory period severely threatened by the global economic and financial crisis of 2007-2008 burgeoning retrospectively the disputes and dissatisfactions with the performance of the capitalist system not to mention the expansion of neoliberalism with its turbulent repercussions such as rising inequality, declining output and income, loss of permanent and respectable jobs, escalating poverty and deprivation, worsening living conditions for the increasing segment of the world population.

In this context, the quickly changing economic, social and political position of the existing social classes and the current state of class struggle both nationally and internationally encouraged the emergence of new odysseys to grasp the ensuing tension between dominant and subordinate classes in the era of neoliberalism. The recent work of Guy Standing (2011, 2014), and in particular his ambitious efforts to popularize relatively the new notion of precariat can be considered in this regard.

As its title strongly suggests, the critical analysis of the notion of precariat seen from the perspective of Standing constitutes the principal subject matter of the current study. However, this discussion does not presume to include all aspects and implications of his approach but restricts itself to the conceptual settings of the notion of precariat in association with its identification within the framework of social class and class struggle.

Standing principally argues that precariat is a new class. But I contradict with his argument and propose that it would be better to consider precariat within the large working class since the current status of the precariat is too weak and the main characteristics of it are similar to the proletariat. Therefore, dividing a large working class into small sub-categories such as proletariat, precariat, etc. (this is actually what Standing attempts to do in his work) will have an adverse effect for the labour in general to obtain more material benefits from the capitalist system. With the current status described by Standing, precariat is a class at war within itself. From my perspective, it is in fact not a class. This is only a notion

or an exaggerated term substitutable for proletariat. According to me, political motive of Standing seems to be much more dominant than his academic mission in conceptualising the notion of precariat. This is what the current article is attempting to challenge.

The principal aim of the present study is to discuss the relevance of the notion of precariat in the class structure proposed by Guy Standing. An additional aim not found in previous work is to investigate problematic issues in the conceptualization of the precariat specifically referring to its designating role in the class struggle envisaged from the traditional Marxist standpoint.

The paper argues that contrary to the suggestions of Standing, it is highly disputable and at the same time misleading to identify precariat as a “new” class. Furthermore, such an identification can create obstacles in the class struggle between employers (capital holders) and labour if this struggle envisions a radical change to the contemporary capitalist system by not solely dealing with the undesirable outcomes of the rising neoliberal capitalism on the large working classes per se. Therefore, the paper implicitly asserts that neoliberalism cannot be handled as isolated or completely detached from the typical functioning of the capitalist mode of production together with its class, accumulation, distribution and exploitation relationships that have centuries old roots. Putting it differently, neoliberalism cannot be contemplated as a domesticable and easily manageable form of capitalism but as a perfectly wild reflection of it. This is probably comparable to the early periods of capital accumulation characterized by various types of harsh humanitarian exploitation particularly for the wage earners. Hence, the current status of the class struggle between capital and labour classes may indeed be better comprehended once the emphasis is placed on the typical functioning of the contemporary capitalist system itself rather than the neoliberal vision of it.

To achieve these aims first a review of the origins of the term precariat will be presented. Etymologic roots, pioneer conceptualization efforts, and the rationale of using the notion of precariat in academic work are briefly examined. The following section concentrates on the various groups/classes and the class structure in Standing’s approach. Categories of groups/classes, criteria to form the proposed groups and class structure are analysed. In this analysis, special emphasis is given to the position of the precariat considering interrelations as well as alliances among different groups. Next problem issues of the precariat are discussed. Three main questions are investigated: “is precariat really a new class?”, “what is wrong with proletariat?”, and “what is the role of precariat in the contemporary class struggle?”. The final section recapitulates the main findings of the current study, then deliberates on those findings and presents some conclusions.

2. What is Precariat?

This section reviews the etymologic background as well as the pioneer attempts to conceptualize the term precariat. The rationale behind the usage of the term is also examined to ascertain its current meaning and content.

The etymological roots of the precariat lie in Latin *precari* identifiable with the terms beg, pray or entreat, and therefore refers to the insecurity and exposure to danger under unstable and untenable conditions. Additionally, in the catholic tradition, *precarità* signifies a social order depending on donations. Therefore, the early origins of the term are deeply connected with an unstable livelihood and religious content.

Furthermore, the French term *precarité* (precarity/precariousness) appeared widely in the French socioeconomic literature referring the changing patterns of work from 1980s onwards in close association with the processes of ‘social exclusion’, ‘marginality’ and ‘informality’. It thoroughly defines the declining trend of the wage relationships to feature the structuring of society (Munck, 2013: 748-751). Nevertheless, the term *precarité* appeared originally in the 1960s when Bourdieu examined the conditions of colonial working class forced to enter into new relations of dominance expressed by the term insecurity in the case of Algeria (Bourdieu, 1963).

Moreover, the traces of ‘labour precariousness’ can also be frequently encountered in the works of Marx and Engels especially when they attempt to portray the living conditions of the reserve army of labour (Marx, 1976; Engels, 1993; Marx and Engels, 2020). In that sense, Jonna and Foster (2016: 1-2) considered labour precariousness as a “term” far from being a new concept. According to them, the term precariousness has a long historical connotations in socialist thought and is an indispensable part of the Marxian critique of capitalism. Following this line of reasoning, many scholars further argue that precarity and the precariousness of the labour force is a constant in the evolution of capitalism rather than an exception even for the relatively wealthier nations (Kalleberg, 2009; Magdoff and Foster, 2014)².

The neologism “the precariat” is a combination of the terms ‘precarity’ and ‘proletariat’. As stated by the French sociologist Appay (2010: 34), the term emanates from the amalgamation effort of the unemployed and the precarious workers in struggle in all sectors of economic activity. Nevertheless, since the precarious characteristics of labour was recognized in the nineteenth century as an underlying condition of proletarianization by Marx and Engels, the term precariat is also treated as a fashionable and mistaken substitute of proletariat or a subcategory of it or yet irrelevant for the large portion of the workers living in the global South by some researchers (Munck, 2013: 747; Jonna and Foster, 2016: 2).

Initially, the term started to be used on the European continent from the late 1970s by labour activists, members from diverse social movements and protestors to specify the growing number of people involuntarily engaging in short-term, part-time or temporary works with substantially low wages and without extra social benefits (Jørgensen, 2016: 961; Fink, 2017: 99).

2 For instance, a labour historian studying economic development process of Baltimore in US stresses that “the absence of negotiation, the persistence of coercion, and the disparity in power between those buying labour and those performing it were not imperfections or temporary contradictions in capitalist development (Rockman, 2009: 8).”

Later, Standing attempted to popularize the concept with some additional and yet disputable theoretical and political insights. In his highly influential video speech on the conceptualization efforts of the precariat, Richard Seymour (2012), while underlying the empirically falsifiable and theoretically immature characteristics of the term, proposed to embrace it as being in essence radically majoritarian and distinctly anticapitalistic.

However, Standing was reluctant to use the notion of precariat in his early works and a gradual shift is apparent in this contextual framework. His book *Beyond the New Paternalism* (2002) places 'flexiworkers' at the centre of analysis as a crucial 'group'. Seven years later, in a new publication *Work after Globalization: Building Occupational Citizenship* (2009), flexiworkers were replaced with 'precariat' when at that time, the notion had already achieved wide circulation among the members of activist organizations. Finally, in his well-known book *The Precariat: The New Dangerous Class*, Standing (2011: 7) presented a new claim stating that there is now a new 'class-in-the-making', if not yet a 'class-for-itself' in the Marxian sense of the term, the precariat. As it is clearly comprehensible from this phraseology, Standing actually displayed hesitation in identifying precariat as a new social class. This will be handed in the following sections of the paper. However, as a prelude, one may simply denote the quite weak basis of the precariat on which to define and fabricate a new social class.

According to Standing (2011: 9), temporary labour status composes one of the central characteristics of the precariat. Additionally, people lacking various types of labour-related security can be included within the precariat when their vulnerability goes well beyond the borders of monetary income received at a particular period of time (Standing, 2011: 10-12).

From his perspective, precariat is perceived as a child of neoliberalism and global capitalism associated with the willingness of emerging market economies to attract more capital investment via low labour costs, and thus, higher profits (Standing, 2011: 5-6; Standing, 2012: 591-592). In fact, Standing seems to relate the notion of precariat with the growing importance of the emerging market economies, and especially to the emergence of China (Standing, 2011: 26-29; Fink, 2017: 99-100) where labour market flexibility and an unlimited supply of low cost labour played a vital role in the recent industrialization of China and India as well as to the achievement of unprecedented profit levels for multinational firms by neglecting dismal working conditions of the labour force .

Standing has thus the ambition to label the contemporary living conditions of the large working classes as a totally new phenomenon principally originating from the rise of neoliberal capitalism and its weaknesses. Henceforth, he endeavours to devote himself to the description of new terms like the precariat or profician and postulating theoretical and empirical grounds for using those terms along with a new class structure consistent with them. The success of this pattern of analysis is evaluated in the following sections.

3. Groups/Classes and Class Structure in Guy Standing's Approach

This section attempts to clarify the principal characteristics of the groups/classes as well as the class structure proposed by Standing in his work and intermittently making comparisons to Marxian class scheme. Since the main emphasis of Standing is on precariat, the elucidation of additional groups/classes might only be minor interest. However, the understanding the interrelations of various groups/classes is essential to comprehend the position of the precariat within the proposed class structure. The section begins with the description of diverse groups and the class structure; then proceeds with a critical assessment.

3.1. Groups/Classes and Class Structure

As the title of this section implies, it is not essential to identify the groups discussed further including the precariat directly as classes or social classes. As a matter of fact, Standing himself also uses the terms 'class' and 'group' interchangeably to describe the components of his proposed class structure. The concentration here is on the determination of the main characteristics of the different groups or classes as well as the clarification of the functioning of the "new" class structure with the in-depth discussion following to the next sections.

In fact, Standing associates the laborious construction process of the global market system to the emergence of a new global class structure that is quite dissimilar to that prevailing for most of the previous centuries. According to Standing, the newly proposed classes and class structure were a result of the detrimental transformation process of contemporary capitalism.

Seven classes or groups comprising this new structure are elaborated by Standing. Their ranking depends in general on their source of income, specific manor of production and relationships to the state. Therefore, there is a hierarchy in this structure. Based on the decreasing average income, the main characteristics of the groups can be summarised as follows (Standing, 2011: 7-13; Standing, 2012: 589-590; Standing, 2014: 13-30; Standing, 2015: 3-8):

1. The Plutocracy or Elites: They earn billions of dollars operating globally with no responsibility to any nation state while exercising great influence on the decisions of governments everywhere particularly influencing them to limit the rights of citizens. Their financial power is enormously strong so that they can easily manipulate the media and shape economic and social policies as well as the leading political discourse to maintain laws in their own interests. They constitute much less than 1 per cent of the global population. In the context of the classical Marxist class scheme, one may reluctantly argue that this group can be compared with the dominant or ruling class.

2. The Salaried: This group corresponds to persons having secure and stable full-time permanent employment, high salaries and several social benefits offered by the state as well

as employer in the form of retirement benefits, health security coverage, paid holidays, etc. They receive an increasing portion of their income in the form of stocks. Therefore, the welfare level of the salariat is directly determined by the profit level of the enterprises that they work for, and hence, the convergence between goals of the firm and salariat makes this group more connected to the capital than the working classes. Although slowly shrinking, the members of the salariat desire to move up to the group of elites; but at the same time due to increased privatization in the public sector and outsourcing employment in both private and public sector firms, they fear a decline into the lower groups as well.

3. The Proficians: This term implies combination of the traditional skills of 'professionals' and 'technicians'. They are gradually becoming more populous and actively trying to market their skills by systematically changing projects and occupational titles resulting in high wages as consultants and/or free-lance employees. Although they earn relatively high income, they are forced into stress and are victims of harassment and are vulnerability to unethical practices originating from the lack of the legal frameworks and procedures in their daily work routine. Similar to the salariat, proficians are not included within the core working class since they are treated as predominantly private entrepreneurs striving to sell their commodified labour power. However, as compared to salariat, proficians do not have neither long-term work contracts, or any kind of enterprise or state benefits.

4. The Old 'Core' Working Class or Proletariat: This class is mainly defined by its heavy dependence on industrial labour, wage income, and relatively stable labour contracts related with the skills of their members. The members of the core working class are generally unionized, and hence, are subject to wage rates established by collective agreements between workers and employers via trade unions, as well as fixed work weeks and working conditions. This class is rapidly shrinking not only with respect to numbers, but also with their declining influence on political discourse. They can no longer impose their agenda or frighten the dominant capital classes into concessions similar to those experienced in earlier welfare state regime times.

Furthermore, the share of non-wage income compensations in the total revenues rapidly increased during the 20th. century for the members of the proletariat which makes them more vulnerable and powerless in influencing the class struggle. Therefore, the proletariat may not play a transformative or revolutionary role in the future as it is envisaged by the Marxian approach.

5. The Precariat: Precariat is not defined as a class or a group but a '*class-in-the-making*'. However, inspired mostly from Polanyi (2001), their critical role is to realise the re-embedded stage of 'Global Transformation'.

With respect to their place in the work force, precariat is essentially characterised by low-pay, unstable and insecure labour. In that sense, the work context of precariat is characterised as informal, casualty, temporary, arranged via agencies, etc. In contrast to other groups and particularly the proletariat, precariat are forced to spend increasing amounts of time and energy, even relative to their actual working hours, in filling out numerous bureaucratic

forms, searching for possible new opportunities, networking, and in interviewing for new work. As a norm, they work under or far under their education level which intensifies the mixture of frustration, anxiety, alienation, anger and sadness that ultimately invokes diverse forms of psychological and emotional anomalies for the members of the precariat.

With respect to relations of distribution, precariat almost totally depends on the wages which showing unexpected fluctuations. What makes the precariat distinct from other groups and in particular from the core working class, is that other sources of revenues like various forms social benefits and non-wage incomes are not available.

With respect to relations with the state, precariat fails to attain most fundamental rights of citizenship in many countries, and is transformed into a 'denizen' with extremely limited economic, social, and political rights. This transformation process not only affects the migrants but a growing number of people living under untenable and insecure conditions. This feature could be one of the distinguishing properties of precariat in understanding its role in the future class struggle as well as defining its class awareness and consciousness.

Meanwhile, the precariat does not show the particularities of a homogeneous and yet well-determined class. This is one of the rationales of Standing in frequently employing the term class-in-the-making for precariat as a substitute for class concept and defines it under three principal groups. The first comprises of those who have fallen into the precariat from the ranks of the old working class families. The second group consists of migrants and minorities who mostly suffer from the lack of identity. They are perfect denizens and have no rights everywhere. The third variety of precariat covers mostly young educated irregular workers who struggle to live under deprivation and status frustration. However, this latter potentially constitutes the most transformative variety of precariat to create a good society basing on the principals of progressive values.

6. Unemployed

7. The Lumpen-Precariat (or 'Underclass'): This group is described as an underclass group consisting of homeless people living in the streets, trying to survive and often perishing under miserable circumstances. They are victims who previously were precariat but have been cast from that group into drug addiction, social illness, passivity, neglect and waiting to die. They have been expelled from society, have no specific role to play in the the economy except to instil horror in those struggling to survive inside it.

3.2.A Critical Assessment

From the very beginning, one should mention that Standing's labelling of post-Second World War period capital as strictly 'national industrial capital' should be considered an exaggeration. Capital almost from the emergence of capitalism had global rather than the national characteristics. Claiming that globalization achieved unprecedented levels in the neoliberal era may be reasonable, empirically verifiable and acceptable. However, it may be misleading to refer to the capital of the previous period as only national (Panitch and Gindin, 2005).

Similar reservations should be made on for the Marxist class structure scheme. Contrary to the arguments of Standing, social classes defined in the Marxian framework have

global and universal rather than the national features (Llorente, 2013: 539-544).

Therefore, it is highly disputable to justify the construction of a 'new' class structure relying on the appearance of the 'new' market system dating back to the late 1970s and early 1980s. In other words, one may argue that the reorganisation of the 'global market system' is not sufficient in itself to completely alter a universal class structure in a manner that led to a delinking with its roots.

Additionally, the criteria to define and distinguish each class category is actually very ambiguous, subjective and not analytically rigorous. The principal aim of Standing in constructing a new class scheme seems to offer a location for precariat as a "new class" on the one hand, and to discern it from the core working class or the proletariat on the other (Wright, 2016: 124). Nonetheless, the line of demarcation between precariat and proletariat as well as among other groups/classes is quite vague. Indeed, the existence of 'wage labour' can be brought into question when the class structure is assessed within capitalist mode of production. In the Marxist point of view (Marx, 1976), this is one of the most distinct characteristics of labour working within capitalism structure whether this capitalism is called liberal, neoliberal, monopolist or any other variants of the capitalist mode of production.

Furthermore, income inequality is at the centre of Standing's proposed groups/classes and the new class structure. The ranking essentially depends on the level of income. However, precarity and labour security also play a vital role in understand the position and characteristics of the diverse groups. In positioning the precariat in his proposed class structure, Standing (2012: 590) denotes that "in terms of characteristics, most in the precariat live through a series of casual, short-term, or temporary jobs, have none of the forms of labour security that the working class and the salariat acquired in the welfare-state era, and have relatively low and insecure earnings." Here, an effort to separate the precariat from proletariat and salariat is obvious. This new structure serves as an instrument to divide the large working class into small segments distinct to each other³.

Nonetheless, for Standing (2015: 12-13), socio-economic security is more unevenly distributed than income itself. Therefore, the fight for more security seems to provide a potential source of cross-class alliances since the members of some groups namely proficians and precariat feel the lack of fundamental economic and social stability together with emotional distress in their daily life. In fact, negative, pessimistic and bad feelings form a striking common basis in several groups under investigation (e.g. precariat, proficians, and even salariat) which speak against their very existence as a 'social class' in the Weberian and Marxian sense of the term.

3 The class structure *à la* Standing type is quantitatively experimented by Greenstein (2020: 452-458) among the US workers for a period between 1980-2018 to visualize the changing trends in the population and income shares of each groups/classes. During the analysis period, the share of each group gradually increased at the expense of core working class. This finding may be interpreted as a foreseeable result of fragmenting core working class or proletariat into further small portions disparate to each other.

In addition, the similarity between precariat and the negative signs of lumpen-proletariat in the Marxist framework is evident with the following:

While Standing is at pains to distance his precariat from the lumpen-proletariat, the family resemblance is too strong to ignore. It is worth noting how problematic the 'lumpen proletariat' is in the Marxist theoretical system, (...) In the Marxist theory of history social classes develop through their role in the relations of production. Thus the lumpen proletariat, defined precisely outside of these relations (like the 'non-historic' nation) cannot become a historical actor. If history is the history of production, and society is structured by relations of production, then the lumpen-proletariat undermines the whole edifice. Similar problems emerge with the precariat, as we saw above, certainly if it is placed in a Marxist or, indeed, any sociological framework (Munck, 2013: 459).

Similar evaluations are found in the work of Brandley and Lee (2018) who point out that the precariat has close connotations with lumpen-proletariat and will exhibit commonality with the lumpen-precariat in the near future if the current trends of the capitalist mode of production prevail around the globe.

From this angle, proletariat is detached from other groups. In fact, the precariat does not pretend to manifest any signs of alignment with the core working class. Nevertheless, it is ready to cooperate with the proficians and even salariat. However, the members of both proficians and salariat are willing to be associated with the upper group or elites rather than the precariat. As a matter of fact, the underlying characteristics of salariat and proficians are indistinct since principally being a wage-earner under contract, their members could easily be accepted as a pure labourer similar to proletariat. Controversially, they sometimes act as if they are entrepreneurs. With such hybrid features, one may argue that they exhibit the properties of the 'middle classes' or the '*petite-bourgeoisie*' composed of small merchants, self-employed artisans, or small shopkeepers whose economic, political and ideological attitudes reveal the reflection of capitalists or bourgeoisie in stable times as it is extensively described by Marx and Engels (2020).

Moreover, it is arduous to identify any common unity of interest across various segments of the precariat. Almost every segments strive to act independently of one another. This is a critical problem with respect to the potential of the precariat to achieve its future targets namely no longer being considered the class-in-the-making, and hence the accomplishment of the global structural transformation.

Last but not the least, in the Standing class structure, in contrast to the principal aim of constructing Marxian styled classes, no emphasis is put on the labour-capital dichotomy. Even though several variants of working classes other than the proletariat labelled under the titles of salariat, proficians and precariat, capital and capitalist class conceptually and virtually disappeared from the analysis. As it was briefly stated earlier, one may hesitantly consider elites or plutocracy as a dominant class. However, the production and distribution relations of the predominantly working classes with the supposedly ruling class are not

clearly elucidated in the Standing's approach. For instance, the mechanisms of exploitation relations among the social classes in general or surplus value creation in particular that are the crucial building blocks of the class structure of the Marxian approach are completely absent in Standing's class structure; and yet, there is no satisfactory attempt to fabricate alternatives with the possible exception of exposing the problems of security and precarity for divergent groups or classes.

Furthermore, in the Marxian framework, classes are generally defined depending on their roles in the social production and reproduction processes; and the control on the means of production or the property ownership of the means of production constitute the essential determinant of these roles. This crucial point is also missing in Standing's approach.

Notwithstanding, the further discussion will concentrate on the question of how precarity and security can function as ingredients in the class structure to achieve a coherent rigorous mechanism to distinguish economic and social relations among the suggested groups or classes. The paper is now turning to this point in the following section concentrating on the notion of precariat.

4. Problematic Issues in the Conceptualization of Precariat

This section tackles several problematic issues found in Standing's conceptualization of the precariat, focusing mainly on the theoretical and practical examination of the class and class struggle concepts and makes comparisons, when appropriate, with the Marxian frame of reference.

4.1. Is Precariat Really a New Class?

From the initial stage, we should underline again that across the varieties of the precariat, the optimal strategies for securing livelihood are not sufficiently cohesive for the precariat as a whole to form a distinct social class by itself. Therefore, one may safely argue that Standing's reluctance to define the precariat as a class chiefly originated from the lack of consistent and common characteristics of its various segments including migrants, minorities, ex-working class people, educated informal workers, etc. Furthermore, the precariat do not really consider themselves as a social class ready to enter into collective action with matching material economic interests to attain communal political and structural targets since they are handicapped by the lack of class consciousness needed to change the existing system (Frase, 2013: 12-13; Johannesen, 2019: 6).

Indeed, following Breman (2013: 135), it might be better to link the phenomena that are described under the title of precariat with the contemporary labour regimes or different ways to organize the economy but not with the emergence of a specific social class.

In the meantime, the rise of insecurity, informality and precarity of employment since the beginning of the 1980s has been denoted by many scholars and international institutions (e.g. Kalleberg, 2009; Breman and van der Linden, 2014; ILO, 2015). Consequently,

this tendency is documented in the analysis of contemporary capitalism. Hence, there is no intense disputes of the existence of precarity of labour as a “condition” as pointed out by Frase (2013).

Nevertheless, to recall from the second section of the present paper, precarity of labour can actually be identified as a universal norm although appearing in various degrees in the long history of capitalism. In this context, as Munck (2013: 752) clearly states “the type of work described by the term ‘precarity’ has always been the norm in the global South. In fact, it is Fordism and the welfare state which is the exception to the rule from a global perspective.”

In the Weberian and Marxian approaches, a social class is broadly defined as a group occupying a distinctive position in the economic system of production and distribution of goods and services. Both Marx and Weber see the property ownership as the essential source of class division in capitalism. For both, classes are dispassionately defined places as well as collectively organized social actors. Additionally, both Weber and Marx consider objectively definable material interests as a fundamental mechanism through which class locations influence social actions (Wright, 2002: 838-843). Relying on this broad definition and identification attempts of the two traditional founders of the class concept, it is extremely hard mission, if not impossible, to identify precariat as a new class.

Nevertheless, one should note that class structure of the modern capitalist societies in the 21st century presents complexities, and hence, the location of the classes should be concerned in a much dynamic and dialectic way⁴; and additionally, proletariat is not a monolithic class but encompasses various categories of people even employing workers or earning extremely high wages (Savran, 2008: 9-10).

Furthermore, because it is based on what those in precarious labour lack, Standings’ definition is entirely negative. However, to be coherent and meaningful, the concept of class must have positive content and an economic role as well (Seymour, 2012).

In short, identifying the precariat as a new social class is an overstatement when examining previous thought on theoretical and practical aspects of class formation processes, and hence, requires further consideration for clarification.

4.2.What is Wrong with Proletariat?

One may argue that one of the principal aims of Standing in his conceptualization of precariat is to find a specific location in his proposed class structure through essentially differentiating it from the core working class or proletariat. Therefore, the obvious demarcation lines between precariat and proletariat are worth analysing before reaching a satisfactory assessment on that issue.

4 The experimental work of Bahçe, Günaydın and Köse (2011) focusing on the Turkish case shows us how difficult and complex is the mapping of the social classes in the modern capitalist societies relying mostly on the classical Marxist scheme.

According to Standing (2011: 10-12), the main line of separation between precariat and proletariat heavily depends on the various forms of labour-related security and protection (labour market security, employment security, income security, representation security, etc.) that pro-labour political parties and trade unions pursued as their 'industrial citizenship' agenda in the post-Second World War period for the proletariat. However, these benefits are mostly absent for the precariat.

Another line of partition can be found in the distribution relations where the lack of access to the non-wage sources of income plays an explanatory role in the following way:

(...) during the twentieth century, the trend was away from money wages, with a rising share of social income coming from enterprise and state benefits. What distinguishes the precariat is the opposite trend, with sources of income other than wages virtually disappearing. This is a structural change. The precariat lacks access to non-wage perks, such as paid vacations, medical leave, company pensions and so on. It also lacks rights-based state benefits, linked to legal entitlements, leaving it dependent on discretionary, insecure benefits, if any. And it lacks access to community benefits, in the form of a strong commons (public services and amenities) and strong family and local support networks (Standing, 2014: 18-19).

Subsequently, the relationship of classes with the state also constitute a third line of demarcation for Standing. According to him (Standing, 2014: 21), "the precariat lacks many of the rights provided to citizens in the core working class and salariat. Members of the precariat are denizens." Therefore, proletariat is considered as a class having received several benefits from the state, and hence considered as citizens of the nation state while precariat is labelled as denizens who can claim no benefits from the state. According to Wright (2016: 126-127), this is the most critical and rational line of demarcation that forces a clear distinction between proletariat and precariat as a class.

In short, insecurity and precarity seem to play a crucial role in distinguishing precariat from the proletariat and to offer a special location for the first in this newly proposed class structure. Labour-related security is generally identified as the main characteristics of the core working class in the era that can be called as Fordism covering the period from post-Second World War until the late 1970s in which labour unions exercised some level of control over the working conditions the capitalist entrepreneurs, in return delivered job security and a share of increased productivity in the form of rising wages. By describing a contemporary contrasting picture with this welfare state era, Standing (2015: 3) constructed his base not only to distinguish precariat from the proletariat, and criticized labourism oriented pro-labour political parties and trade unions, but also his arguments concerning the features of precarity and security to rationalize the cornerstone of building a 'new class' called the precariat.

Notwithstanding, the identification of relatively stable work conditions, rising wages and non-wage benefits of the welfare state era as universal characteristics of the proletariat appears to be a serious mistake since this limited period was an 'exception' rather than a

rule in the evolution of capitalism (Piketty, 2014). Even the conditions of the proletariat in the relatively developed Western countries from the 18th. until the first half of the 20th. centuries appear at least as precarious as that facing contemporary labour. Additionally, precarious employment refers to the contemporary working conditions with high levels of domination and exploitation among large numbers of the working class including the proletariat not alone specific to the precariat (Muntaner, 2016). Furthermore, the Fordist compromise that is described above was not simply excluded from the neoliberal assault of the capitalist class but also from the labour side who rejecting the tedious nature of the work itself (Cowie, 2010).

Therefore, insecurity and precarity are hardly new conditions for the working classes but more clearly present since the emergence of the capitalist system and adversely influence working conditions of labour from North to South, from the centre to the periphery of this system, and thus inappropriate to establish a base for a new class formation⁵. In fact, precarity and insecurity are not the *sui generis* characteristics of the precariat. As is simply stated by Choonara (2011), all the workers can find themselves in an insecure and precarious positions. Seymour (2012) brilliantly brings this phenomenon to its extreme, “*we are all precariat*” including all who are not the member of the power block, a capitalist class in its fractions. Under these circumstances, why do we need to look for demarcation lines for the precariat and not to concern straight with the core working class or proletariat?

Furthermore, objective material interests also seem to offer an important distinguishing criteria among different classes. In that respect, one may argue that the people included in the same class are more ready to act collectively to achieve more material interests than the people perceived as within different social classes like precariat and proletariat. Different classes often have distinct objective material interests. When we scan the articles⁶ of the *Charter* prepared by Standing (2014: 151-380) to improve the current conditions of the precariat and to convert them from “denizens” to “citizens”, almost none of the suggested policies and guidelines are contrary to the material interests of the working classes and especially beneficial for proletariat alongside the precariat. This is however not the case for plutocracy. In short, as the *Precariat Charter* clearly implies, there are actually no suf-

5 However, it should be noted that few social scientists like Kevin Doogan (2009) are against the diminishing trends in job security and fuelling precarity of the labour employment.

6 Without involving into a detailed description/discussion of them, the simple list of the titles of the 29 articles cited in the *Precariat Charter* may give an insight about the concerned topic of discussion on the communality/diversity of the material interests: article 1: Redefine work as productive and reproductive activity, article 2: Reform labour statistic, article 3: Make recruitment practices brief encounters, article 4: Regulate flexible labour, article 5: Promote associational freedom, articles 6–10: Reconstruct occupational communities, articles 11–15: Stop class-based migration policy, article 16: Ensure due process for all, article 17: Remove poverty traps and precarity traps, article 18: Make a bonfire of benefit assessment tests, article 19: Stop demonising the disabled, article 20: Stop workfare now!, article 21: Regulate payday loans and student loans, article 22: Institute a right to financial knowledge and advice, article 23: Decommodify education, article 24: Make a bonfire of subsidies, article 25: Move towards a basic income, article 26: Share capital via sovereign wealth funds, article 27: Revive the commons, article 28: Revive deliberative democracy, article 29: Re-marginalise charities.

ficiently opposing interests between precariat and proletariat to consider them as distinct classes.

Similar to the search for correspondence of material interests, class formation and/or differentiation should principally rely on the common rules of capitalism rather than the temporary guidelines governing the operation of the contemporary capitalist system. To put it differently, second order variations in the functioning of the capitalist system like the contradictions of the welfare state regime with the era of neoliberalism should not overshadow the understanding of the regular execution of capitalism and the essential characteristics of the social class distinction. In this context, the remarks of Wright are quite illuminating and magnificently summarizes our issues for discussion:

In terms of the rules of the game, it is certainly clear that under the existing rules of capitalism- broadly speaking, the rules of neo-liberal capitalism- the material conditions of life of most people in all three segments of the precariat are worse than those of most people in the working class. Precariousness itself, after all, is a significant harm. But the question we need to ask is not simply whether the precariat is harmed by neo-liberal rules of capitalism, but rather whether there are significant differences in changes in the existing rules of capitalism that would be desirable for the precariat and for the working class. Are they on the same side of the fence or opposite sides when “the fence” is defined by struggles over the rules of capitalism? (Wright, 2016: 132)

All in all, the present study argues that precariat and proletariat actually embrace similar lines of material interest to ameliorate their current welfare levels, and therefore better to focus on the communal characteristics rather than to investigate distinct locations for each.

4.3.What is the Role of the Precariat in the Contemporary Class Struggle?

For Standing (2015: 11-12), the main role of the precariat in the contemporary class struggle should focus on the search for the appropriate mechanisms to channel income currently going to the plutocracy to the rest of the population in particular to the precariat bearing the lowest income level. Such a struggle, in turn, has the potential to make the precariat truly a transformative class since other groups or classes are labelled as ‘utilitarian’ and ‘conservative’ opposing to a progressive structural change.

In this context, basic income is proposed as a principal source to promote this progressive strategy in the sense of reversing the growth of income inequality and providing a solid ground for security and occupational freedom for the precariat. Every legal resident of a country should receive a modest monthly income to access their basic needs that principally prevent the alienation and the insecurity, and allows its members to gain a greater degree of control on their lives over time. The provision of a basic income indirectly induces the transformation of the precariat from “denizenship” to “citizenship” which in fact constitutes one of the most crucial aims of Standing with respect to his proposed progressive structural transformation (Standing, 2011: 171-178; Standing, 2012: 604-605; Standing, 2014: 316-321).

Therefore, precariat as a rapidly growing segment of the large working class and experiencing many challenges mostly originated from the regular working of the capitalist system may undertake a significant role in the struggles on the rules of capitalism. However, it is extremely puzzling to consider precariat as a distinct class fighting for its own rights. As has been mentioned, precariat is composed of different sub-groups striving to varied material interests affirming the existence of a class at war within itself. Under these circumstances, the capacity of the precariat to behave homogeneously and to act collectively is quite limited.

Furthermore, the detachment of the precariat from other working classes like proletariat diminishes the capability to achieve a radical structural transformation on both the economic and political bases. In the process of distinct class formation, the impediments and the unwillingness of the precariat to cooperate with other working classes makes it a vulnerable agent in the contemporary class struggle. Indeed, such a fuzzy and unclear status makes it very dangerous in the contemporary class struggle identified *à la* Marxian style.

Allocating the precariat a special distinct position in the ranks of Standing's proposed class structure and designating a particular role for it to play in the contemporary class struggle may be unexpectedly detrimental for the working classes as a whole to obtain potential income and non-income benefits. Such an effort may more specifically be harmful for the ongoing class struggle between capitalists and workers since it has the potential to disentangle the power of the workers both quantitatively and qualitatively. Quantitatively, because in this way the number of the proletariat diminishes; qualitatively because no unambiguous political mission is suggested to radically change precariousness and insecurity of the workers and their existing economic relations with respect to the rules of the capitalist mode of production. Only a limited transfer of income is foreseen for these particular groups or classes while retaining the working of the capitalist mode of production as it is.

Moreover, as stressed by Standing several times, it may be meaningful to point out the changing nature of production throughout the evolution of the capitalist system from primary to secondary and eventually to the tertiary sectors of the economy. It is equally rational to mention the changing numbers of the working class, and working conditions of the labour along with the transformation of capitalism from industrial to the neoliberal model. However, as Hardt and Negri (2011: 110) underline, such shifts do not signal a "farewell" to the working class or even a decline of worker's struggle but a rising multiplicity of the proletariat and a new physiognomy of the class struggle. Furthermore, Standing's approach might be much more instrumental if it concentrates on how the crisis of wage labour can open up other political possibilities (Millar, 2017).

Nevertheless, Standing seems eager to employ a notion called precariat, and consequently to formulate a class structure and struggle being strongly influenced by Gorz's (1982) proclamation of *Farewell to the Working Class* but lacking convincing evidence. Nevertheless, working class and its legal organizations have gained importance in the era of neoliberal capitalism as Munck indicates:

Mihci, H. (2022). Precariat: A new class or a dangerous notion for the class struggle?,
Efil Journal of Economic Research, 5(3), 10-29

Certainly the composition of the working classes at a global level has changed considerably (...) But, if anything, the proletariat -in the classic Marxist sense -has become more important both numerically and politically at a global level. The organisations of the broad working class- national and transnational trade unions, social movement and grassroots organisations, etc- have also begun to revive after the long neoliberal night and cannot be so easily dismissed as relics of 'old labour', as Standing tends to do (Munck, 213: 760).

Henceforth, the universality of the large working class or proletariat has an undeniably vital strategic position in the contemporary class struggle in the Marxian reference frame. Marx and Engels ascribed a "historic mission" to the proletariat in the sense of developing a revolutionary consciousness. But what may be more significant, the "contradiction" between capital and labour classes is branded as the most fundamental or primary contradiction in capitalist society (Llorente, 2013: 537). Nevertheless, a similar emphasis and mission is absent in Standing's approach which concentrates on the precariat. The capitalist society is taken for granted with no attempt to solve the primary contradiction inherent in this society. In the final analysis, a kind of optional reform is conceived to overcome the current problems of the precariat rather than propose radical systemic change. Such a limited plan of action for the precariat may further jeopardize the ongoing class struggle among capitalist and labour classes by weakening the power of the proletariat. In this sense, precariat may play an unexpectedly 'dangerous' role in the contemporary class struggle.

5. Recapitulation and Conclusion

The origins of Standing's approach in conceptualising the precariat and to give it a specific niche in his proposed class structure heavily depend on the questionable outcomes of an "exceptional" and limited period of time in the history of capitalism only covering a quarter of a century. This period is identified as the welfare state regime or "golden years" of economic growth roughly endured from the post-Second World War until the emergence of neoliberal capitalism in the late 1970s. This era may alternatively be labelled as the heydays of the cold war where bi-polar political relations among the distinct blocs (Western vs Eastern) striving for the popularisation of their own level of social welfare, had strong influence in determining capital-labour relations in the Western world tolerating strong labour union movement, in alliance with the ruling social democrat parties. This resulted in a relative degree of control over working conditions and unprecedented income and non-income concessions from the state and the capitalists for the large working classes.

This short-lived climate, however, was essentially observed in the developed Western economies. Subsequently, a divergence in the living standards between and within the distinct groups of countries (developed-developing) and social classes (capitalist-workers) became a generally accepted facts among the scholars (Hobsbawm, 1994; Maddison, 2005).

Yet, the negligible relative gains of an exceptional period and consequent emergence of the neoliberal capitalism constitute a contradictory theoretical background for Standing's

conceptualization of the precariat on the one hand, and accusation of the pro-labour organizations, political parties alongside the neoliberal assault as the main accountants of the rising insecurity and precarity on the other. This eventually leads to a detachment from the working classes to propose a premature class structure substitutable for the Marxian one.

Notwithstanding, an alternative and coherent mechanism to elucidate and cure the current level of precarity and insecurity as opposed to the Marxian view of surplus value creation and exploitation relations favouring the dominant capitalist classes and demonstrating the misery of the working classes is entirely missing in Standing's approach. Additionally, in the age of neoliberal capitalism, precarity and insecurity could not be considered as specific enigmas describing the peculiar features of the precariat but all other classes including the proletariat with the sole exception of capital classes. Therefore, the need to separate the precariat and other groups from the core working class or proletariat is remained as an unresolved issue with respect to class structure and struggle.

Moreover, precarity and insecurity may also be closely linked to the contemporaneous state of economic activities, the changing nature of distributional relations and the state of class struggle between capital and labour in general ground and in particular at the level of working class organizational capacity and its desire to acquire higher material interests. Therefore, it may be misleading to refer to a universally valid and unchangeable type of precarity and insecurity beneath the dynamics of the capitalist mode of production for the working classes. Besides the fluctuated characteristics of the precarity and insecurity in the capitalist society, it may be deceiving to consider these as a solid bases for the proposition of a new class formation (Jørgensen, 2016: 960).

Under these conditions, it is extremely dangerous to claim that new segmented class categories are forming such as precariat distinct from the proletariat since the power of the working classes abruptly weakens in the contemporary class struggle against the capitalist classes in comparison with the previous position where all the workers are located and defined within the same classification. To express it in a simpler manner, both proletariat and precariat have similar material interests which are not opposed to each other. Hence, there is no sufficient reason to contemplate them in distinct class categories.

At the extreme, it may even be worthwhile to completely discard the conceptualization efforts of the precariat and reunify in the ranks of the proletariat in the class structure as it was previously postulated by the traditional Marxist approach. This later argument is provocatively stated by a French sociologist:

The precariat is a sort of still-born group, whose gestation is necessarily unfinished since one can work to consolidate it only to help its members flee from it, either by finding a haven in stable wage labour or by escaping from the world of work altogether (through social redistribution and state protection). Contrary to the proletariat in the Marxist vision of history, which is called upon to abolish itself in the long term by uniting and universalizing itself, the precariat can only make itself to immediately unmake itself (Wacquant, 2007: 73) .

Mıhçı, H. (2022). Precariat: A new class or a dangerous notion for the class struggle?, *Efil Journal of Economic Research*, 5(3), 10-29

To sum up, Standing's critics towards the current weakened status of the proletariat and its organizational institutions like trade unions or political parties are meaningful to deal with for the future of the labour movement. Furthermore, his approach may help to refocus much of labour studies on poor and marginalized workers. Nonetheless, as he suggests, precariat seems to be an alternative and relatively more sophisticated way to say "farewell" to the proletariat. It may be true to argue that the proletariat as a social class is losing its pioneering position to achieve the systemic change envisaged in the Marxist context. But the question is whether the proletariat is ready to give up battling or willing to accomplish the unfinished role of determining its own destiny in the contemporary class struggle.

References

- Appay, B. (2010) 'Precarization' and Flexibility in the Labor Process: A Question of Legitimacy and a Major Challenge for Democracy. In *Globalization and Precarious Forms of Production and Employment: Challenges for Workers and Unions*, edited by C. Thornley, S. Jefferys and B. Appay. Cheltenham and Northampton: Edward Elgar, pp. 23-39.
- Bahçe, S., Günaydın, F. Y., & Köse, A. H. (2011). Türkiye'de Toplumsal Sınıf Haritaları: Sınıf Oluşumları ve Sınıf Hareketliliği Üzerine Karşılaştırmalı bir Çalışma (Social Class Maps in Turkey: A Comparative Study on the Class Formation and Class Mobility-in Turkish). *Bilsay Kuruçâ Armağan*, Ankara: Mülkiyeliler Birliği Yayınları, pp. 359-392.
- Bourdieu, P. (1963) *Travail et Travailleurs en Algérie*. Paris: Mouton.
- Bradley, J. P. N. and A. T. Lee (2018) On the Lumpen-Precariat-To-Come. *TripleC: Communication, Capitalism and Critic*, 16 (2): 639-646.
- Breman, J. (2013) A Bogus Concept?. *New Left Review*, 84: 130-138.
- Breman, J. and M. van der Linden (2014) Informalizing the Economy: The Return of the Social Question at a Global Level. *Development and Change*, 45 (5): 920-940.
- Choonara, E. (2011) Is there a Precariat?. *Socialist Review*, No. 362. Available online at www.socialistreview.org.uk/article.php?articlenumber=11781 [accessed 15 February 2022].
- Cowie, J. (2010) *Stayin' Alive: The 1970s and the Last Days of the Working Class*. New York: The New Press.
- Doogan, K. (2009) *New Capitalism? The Transformation of Work*. Cambridge: Wiley.
- Engels, F. (1993) [1845] *The Conditions of the Working Class in England*. Oxford: Oxford University Press.
- Fink, L. (2017) The First Precariat?. *International Labor and Working-Class History*, 91: 99-108.
- Frase, P. (2013) The Precariat: A Class or a Condition?. *New Labor Forum*, 22 (2): 11-14.
- Gorz, A. (1982) *Farewell to the Working Class*. London: Pluto Press.
- Greenstein, J. (2020) The Precariat Class Structure and Income Inequality among US Workers: 1980-2018. *Review of Radical Political Economics*, 52 (3): 447-469.
- Hardt, M. and A. Negri (2011) *Commonwealth*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Hobsbawm, E. J. E. (1994) *The Age of Extremes: The History of the World 1914-1991*. New York: Pantheon Books.
- ILO (International Labor Organization) (2015) *Work Employment and Social Outlook: The Changing Nature of Jobs*. Geneva: International Labor Organization.
- Johannesen, J. A. (2019) *The Workplace of the Future: The Fourth Industrial Revolution, the Precariat and the Death of Hierarchies*. London and New York: Routledge.

Mihci, H. (2022). Precariat: A new class or a dangerous notion for the class struggle?, *Efil Journal of Economic Research*, 5(3), 10-29

- Jonna, R. J. and J. B. Foster (2016) Marx's Theory of Working- Class Precariousness: Its Relevance Today. *Monthly Review: An Independent Socialist Magazine*, 67 (11): 1-19.
- Jørgensen, M. B. (2016) Precariat- What it Is and Isn't- Towards an Understanding of What it Does. *Critical Sociology*, 42 (7-8): 959-974.
- Kalleberg, A.L. (2009) Precarious Work, Insecure Workers: Employment Relations in Transition. *American Sociological Review*, 74: 1-22.
- Llorente, R. (2013) Marx's Concept of "Universal Class": A Rehabilitation. *Science & Society*, 77 (4): 536-560.
- Maddison, A. (2005) Measuring and Interpreting World Economic Performance 1500-2001. *The Review of Income and Wealth*, 51 (1): 1-35.
- Magdoff, F. and J. B. Foster (2014) The Plight of the US Working Class. *Monthly Review: An Independent Socialist Magazine*, 65: 1-22.
- Marx, K. (1976) [1867] *Capital*, vol. 1. London: Penguin.
- Marx, K. and F. Engels (2020) [1848] *The Communist Manifesto*. Eastford, CT: Martino Fine Books.
- Millar, K. M. (2017) Toward a Critical Politics of Precarity. *Sociology Compass*, 11:e12483. Available online at <https://doi.org/10.1111/soc4.12483> [accessed 12 August 2022]
- Munck, R. (2013) The Precariat: A View from the South. *Third World Quarterly*, 34 (5): 747-762.
- Muntaner, C. (2016) Global Precarious Employment and Health Inequalities: Working Conditions, Social Class, or Precariat?. *Thematic Section: Outsourcing and Health, Cad. Saúde Pública*, 32 (6) 20 June 2016. Available online at doi.org/10.1590/0102-311X00162215 [accessed 12 February 2022].
- Panitch, L. and S. Gindin (2005) Superintending Global Capital. *New Left Review*, 35: 101-123.
- Piketty, T. (2014) *Capital in the Twenty-First Century*. Cambridge: Belknap Press.
- Polanyi, K. (2001) [1944] *The Great Transformation: The Political and Economic Origins of Our Time*. Boston, MA: Beacon Press.
- Rockman, S. (2009) *Scraping By: Wage Labor, Slavery, and Survival in Early Baltimore*. Baltimore: John Hopkins University.
- Savran, S. (2008) Sınıfları Haritalamak: Sınıflar Birbirinden Nasıl Ayrılır? (Mapping the Classes: How the Classes are Distinguished to each Other?- in Turkish). *Devrimci Marksizm*, 6-7: 9-49.
- Seymour, R. (2012) We are all Precarious- On the Concept of the "Precariat" and its Misuses. *New Left Project*, 10 February. Available online at tinyurl.com/85s9rtz [accessed 25 January 2022].
- Standing, G. (2015) The Precariat and Class Struggle. *RCCS Annual Review*, 7: 3-16.
- Standing, G. (2014) *A Precariat Charter: From Denizens to Citizens*. London: Bloomsbury Academic.
- Standing, G. (2012) The Precariat: From Denizens to Citizens?. *Polity*, 44 (4): 588-608.
- Standing, G. (2011) *The Precariat: The New Dangerous Class*. London: Bloomsbury Academic.
- Standing, G. (2009) *Work after Globalization: Building Occupational Citizenship*. Cheltenham: Edward Elgar.
- Standing, G. (2002) *Beyond the New Paternalism: Basic Security as Equality*. London: Verso.
- Wacquant, L. (2007) Territorial Stigmatization in the Age of Advanced Marginality. *Thesis Eleven*, 91 (1): 66-77.
- Wright, E. O. (2016) Is the Precariat a Class?. *Global Labour Journal*, 7 (2): 123-135.
- Wright, E. O. (2002) The Shadow of Exploitation in Weber's Class Analysis. *American Sociological Review*, 67 (6): 832-853.

Income Traps for Different Income Groups: An Empirical Investigation

Reşat Can Akkay, Assistant Professor, İstanbul University, Faculty of Economics, Department of Economics, canakkay@istanbul.edu.tr, ORC-ID: 0000-0002-1005-5828

Yasin Barış Altaylıgil, Associate Professor, İstanbul University, Faculty of Economics, Department of Economics, ybaris@istanbul.edu.tr, ORC-ID: 0000-0002-7007-8431

Abstract

This study investigates the existence of income traps for 42 countries with different income levels. These income traps were investigated by employing the Augmented Dickey-Fuller, Zivot-Andrews with one break, and Lee-Strazicich with two breaks test procedures for the 1987-2019 period. The empirical findings reveal the existence of income traps at lower-middle, upper-middle, and lower-high-income levels. The study points out the possibility of a new income trap for countries that have just passed the income threshold that separates upper-middle and high-income countries.

Keywords: *Middle-income trap, Income convergence, Income thresholds, Structural break, Unit Root tests.*

Jel Codes: *O1, O40, 047*

Farklı Gelir Grupları İçin Gelir Tuzakları: Ampirik Bir Araştırma

Öz

Bu çalışma, farklı gelir seviyelerine sahip 42 ülke için gelir tuzaklarının varlığını araştırmaktadır. Bu gelir tuzakları, 1987-2019 dönemi için, Genişletilmiş Dickey-Fuller, yapısal tek kırılmalı Zivot-Andrews ve iki kırılmalı Lee-Strazicich testleri uygulanarak araştırılmıştır. Ampirik bulgular alt-orta, üst-orta ve alt-yüksek gelir düzeylerinde gelir tuzaklarının varlığını ortaya koymaktadır. Çalışma, üst-orta ve yüksek gelirli ülkeleri ayıran gelir eşikini geçen ülkeler için yeni bir gelir tuzağı olasılığına işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Orta gelir tuzağı, Gelir yakınsaması, Gelir eşikleri, Yapısal kırılma, Birim Kök Testi.*

Jel Kodları: *O1, O40, 047*

1. Introduction

The middle-income trap (MIT henceforth) is defined as the incapacity of some upper-middle-income countries to reach the income level of the advanced countries. Although the MIT literature mainly focuses on the upper-middle-income countries' inability to become high-income countries, some studies also emphasize the possibility of an earlier trap for the lower-middle-income countries (Felipe 2012, Im and Rosenblatt 2013 and Bulman et al. 2017). As a new debate, the countries that newly graduated from the upper-middle-income group and became new members of the high-income level group may not close the gap with the average income level of the "elderly" high-income group members. In this regard, we explore three income traps under one title: "Income Traps for Different Income Groups: An Empirical Investigation" by employing GNI per capita income thresholds calculated by the World Bank through the Atlas method in the "current U.S. dollar" form over the period 1987-2019.

This study proposes a new perspective in terms of empirical investigation of the income traps. The first one is the employment of the World Bank's income thresholds as a more reliable and accepted benchmark to make an empirical investigation. Secondly, three income traps for three income groups are investigated rather than a middle-income trap for all developing countries. Thirdly, the possibility of a new income trap at the high-income level is emphasized. Fourthly, a five-year trend forecast was estimated to make the final decision on the existence of the income trap problem, which expands the time scope of the analysis.

In the remainder of the paper: We made a compact survey of the "MIT" literature and introduced the technical background of our empirical investigation by discussing the test results. And we finalized the study by offering some suggestions for future works.

2. The Literature Review

The literature started with Gill and Kharas's (2007) contribution, who coined the concept "Middle Income Trap" for the first time in a World Bank report. However, the "glass ceiling" metaphor of Ohno (2009) is widely accepted as the classical way of defining the

MIT problem. Accordingly, some countries face difficulties passing through the income threshold, which is portrayed with a “glass ceiling” in this study. Spence (2011) proposed an absolute income threshold for the first time in the literature to specify the middle-income trap while Woo (2012) employed an index for the first time to diagnose the MIT problem. Agenor et al. (2015) defined MIT as productivity decreases that cause economic slowdowns; likewise, Zhuang et al. (2012) described MIT as a problem that causes a slowdown in economic growth and productivity after reaching a certain level of income. Felipe et al. (2012) focused on the time dimension to define the MIT problem. According to their definition, if countries stay more than 14 years in the same income level as lower-middle-income countries and more than 28 years as upper-middle-income countries, they may be characterized as trapped countries. Eichengreen, Park, and Sheen (2012, 2013), one of the most cited studies in the literature, identified three conditions to diagnose the existence of the middle-income trap problem. Accordingly, (i) the average growth rate of the last seven years should be greater than or equal to 3.5 percentage points in the preceding period; (ii) the difference in growth rates of the preceding and current periods should be greater than or equal to 2 percentage points in favor of preceding period; and (iii) the country’s per capita income should exceed 10,000 USD in 2005 constant international prices. According to Im and Rosenblatt (2013), the case can be seen as an “economic growth slowdown” rather than an “income trap.” However, Islam (2014) brought a new perspective and proposed some definite years like 1980, 1990, 2000, and 2010 to check these slowdowns. Respectively, if a country stays at the same income level in these four checkpoints, it is evaluated as a trapped country. Felipe et al. (2017) updated the previous definition of Felipe et al. (2012). According to the revision, a country is in an income trap if it needs over 55 years as a lower-middle-income country and over 15 years as an upper-middle-income country to move to the next income level respectively.

To summarize, there does not seem to be a consensus in the literature regarding the empirical definition of MIT. Despite differences at the diagnosis phase, there is more or less a consensus about the solution to the MIT problem, which puts emphasis on the improvement of the total factor productivity. Ohno (2009), Kharas and Kohli (2011), and Bulman (2017) underlined the progress in productivity growth directly as the solution for the MIT problem, while some other studies focused on the motivations behind the productivity growth. High-quality education (Spence 2011, Eichengreen et al. 2012, 2013 and Jankowska et al. 2012), investment in R&D activities (Spence 2011), macroeconomic stability (Zhuang et al. 2012, Han and Wei 2017), financial stability (Eichengreen et al. 2012, 2013, Han and Wei 2017 and Jankowska et al. 2012), public policies towards advanced infrastructure, protection of property rights, and labor market reforms (Agenor et al. 2012), strong institutional structure, equality in the labor participation rates of both genders, low young and old dependency ratios, widespread and efficient infrastructure (Aiyar et al. 2013), the fair distribution of income (Egawa 2013, Bulman et al. 2017, Glawe and Wagner 2020) were the main policies proposed to solve the MIT problem. Besides, Eichengreen et al. (2012, 2013) and Felipe et al. (2017) stressed the importance of a diversified export basket with

high value-added products as another policy option. The “structural transformation” concept, as Felipe et al. (2017) and Glawe and Wagner (2020) suggested in their studies, seems to be the keyword that increases the effectiveness of all of these policy options. Solution proposals for MIT also indirectly define the source of this problem. Hence, it would be not false to state that the reason for the MIT problem is related to everything, which causes a slowdown or a decrease in the total productivity growth.

In the light of the existing literature, one can conclude that; (i) MIT is about the inability of an upper-middle-income country to become a high-income level country, and (ii) this inability is related directly or indirectly to the slowdown or to the decrease in the total factor productivity of growth, (iii) different policies which lead to an improvement in the total factor productivity can be evaluated as the solution for the MIT problem; (iv) the structural transformation plays an essential role in the success of these policies.

On the other hand, the literature we have summarized has some shortcomings. Firstly, the per capita income thresholds show differences in different studies, which cause inconsistency about the final decision whether a country is in MIT or not. Secondly, the possibility of more than one income trap has been rarely emphasized. Thirdly, no future projections for countries have been made in any study in the literature. Fourthly, the case of the newly developed countries which succeeded in passing to the advanced income level was not investigated empirically. Whether these countries are closing the income gap with the high-income countries or not stands as an unanswered question. In this context, this study tries to provide some suggestions about these shortcomings in the literature.

3. Empirical Investigation

The empirical investigation comprises four subsections. In the first subsection, we introduce the income classification of countries proposed by different studies and by the World Bank. In the second subsection, we modified the empirical definition of MIT developed by Robertson and Ye (2013) and revisited by Ye and Robertson (2016). In the third subsection, we introduce the test procedure, which is based on three unit root tests; Augmented Dickey-Fuller (no structural break), Zivot-Andrews (one structural break), and Lee-Strazicich (two structural breaks). Then, we plot the related countries’ per capita income series (with breaks if they exist) with the corresponding income thresholds and estimated for the following five years. In the fourth subsection, we interpret our test results with the help of tables and graphics.

3.1. The Income Classification of Countries

The income thresholds are the common benchmark of the empirical MIT investigations; however, the income thresholds differ from study to study. Felipe et al. (2012) divide countries into four groups; low income (less than \$2000), lower middle income (\$2000-\$7250), higher middle income (\$7250-\$11750), and high income (more than \$11.750) countries

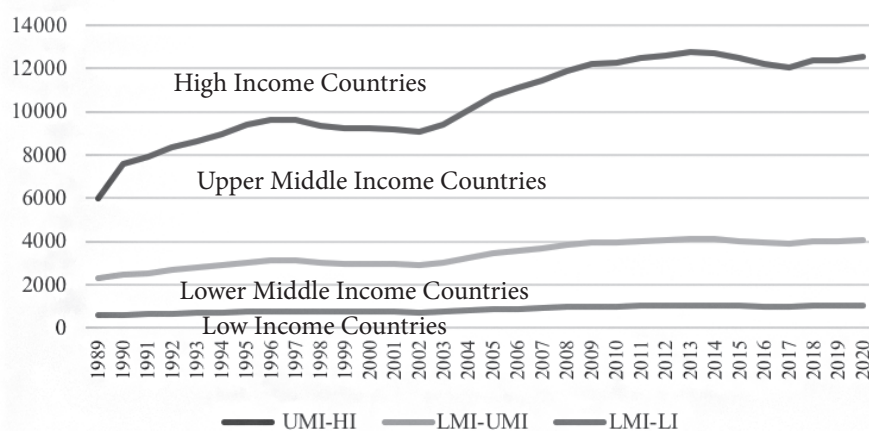
based on the purchasing power parity (PPP) of the year, 1990. Robertson and Ye (2013) define the middle-income band as a range of 8% to 36% of the benchmark country, the U.S., and they choose 2007 as the reference year. The classification of Aiyar et al. (2013) is more straightforward, which classifies countries in two sections based on the PPP of the year 2005; low-income (less than \$2000) and high-income countries (more than \$15000). Im and Rosenblatt (2013) prefer to classify countries based on the relative income approach. The benchmark country is again the U.S. According to their approach, there are three basic groups; low-income countries (15-30 percent of the U.S.'s GDP per capita), middle-income countries (30-45 percent of the U.S.'s GDP per capita), and upper-middle-income countries (45-60 percent of the U.S.'s GDP per capita). In our study, we prefer to use the income classification of the World Bank, which uses the Atlas Method to construct the income thresholds. This choice provides us to employ a more consistent and widely accepted income classification to explore different income traps of varying income levels.

Table 1. The World Bank GNI per Capita Classification (2020)¹

Low-income countries	\$1036 or less
Lower middle-income countries	\$1036-\$4045
Upper-middle income countries	\$4046-\$12535
High-income countries	\$12535 or more

Source: World Bank data blog

Figure 1. The changing thresholds of different income groups (1989-2020)

Source: Prepared by the authors based on each year's income threshold announced by the World Bank over the period 1989-2020

The current thresholds, announced in 2020, can be seen in Table 1 while the change in the income thresholds in the timeline for the four income groups is represented in Figure

1. As can be seen, three income thresholds separate four income groups. Upper Middle Income - High Income (UMI-HI henceforth) line stays between high and upper-middle-income countries. Lower Middle Income-Upper Middle Income (LMI-UMI henceforth) line separates lower-middle and upper-middle-income countries. Subsequently, the Lower Middle Income - Lower Income (LMI-LI) line is the frontier between the lower-middle-income and low-income countries.

The next step is the determination of the countries for empirical investigation. There are 50 lower-middle-income and 56 upper-middle-income countries according to the 2020 classification of the World Bank, which represents our potential research sample. Our fundamental idea is to compare our empirical test results with the test results of Ye and Robertson (2016) by employing the same country sample. However, there are some compulsory differences in the choice of these countries. Ye and Robertson (2016) have referred to the Penn World Table version 7.1. as the source of their dataset while we employ the World Bank's dataset. We exclude some countries like Cuba, Iran, Iraq, Syria, and Venezuela from the analysis due to inaccurate data.

On the contrary, we do not exclude the countries like Chile, Mauritius, Panama, Uruguay, and Romania from our research sample even though they are newly high-income countries according to the 2020 income classification of the World Bank. We apply the same test procedure to these countries to explore the existence of a new income trap at the "lower-high-income level." Besides, we added two important emerging market countries, Nigeria and Russia, into our analysis, which were not in the research sample of Ye and Robertson (2016).

In sum, we explore the existence of an income trap for 12 low-middle, 25 upper-middle, and 5 newly high-income countries following the test procedure suggested by Robertson and Ye (2013) and revisited by Ye and Robertson (2016). The five former upper-middle-income countries, which passed the UMI-HI threshold in the past years, can be seen in Table 2. The upper-middle-income country group comprises 25 countries, including the emerging market countries like China, Brazil, Russia, Mexico, Turkey, Indonesia, and South Africa, which are getting increasingly important for the World economy. The last group comprises 12 lower-middle-income countries, including Nigeria and India, which are expected to become the main rivals of the upper-middle-income countries as the potential provider of many goods and services with cheap production costs. Together, these three groups represent 58.63% of the world's population and 32.57% of the World's GDP in 2020.

3.2.An Empirical Definition of MIT

There are only a few studies that investigated MIT algebraically. Our study used the mathematical definition developed by Robertson and Ye (2013) as a base. According to their mathematical description; the existence of MIT depends on two necessary conditions;

$$\lim_{m \rightarrow \infty} E(x_{i,t+m}, I_t) = \bar{x}_i \quad (1)$$

$$\underline{y}_{r,t} - y_{r,t} \leq \bar{x}_i \leq \bar{y}_{r,t} - y_{r,t} \quad (2)$$

where $x_{i,t}$ is defined as the difference between the natural logarithm of the country i 's and the reference country r 's per-capita income levels, which can be described as follows; $x_{i,t} \equiv y_{i,t} - y_{r,t}$. I_t stands for the information set at the time t and \bar{x}_i is a non-zero constant. $\underline{y}_{r,t}$ and $\bar{y}_{r,t}$ denote the natural logarithm of the lower and upper per capita income thresholds for upper and lower-middle-income countries. The necessary conditions for the middle-income trap are given in the above equations (1) and (2). According to these two equations, if the expected value of a country's per capita income relative to the reference country r is time-invariant, which satisfies the first condition and lies within the band defined in the second condition, then it is concluded that the country i is in a trap. In other words, the sample country is evaluated as a candidate for MIT when the income gap with the advanced countries cannot be closed.

In our research, we offer a revision about the second condition that is expected to help to decide more precisely about the existence of the MIT problem. According to Robertson and Ye (2013) and Ye and Robertson (2016), the second condition describes a horizontal line \bar{x}_i and a band. If the horizontal line entirely lies above, below, or within the band, it is possible to say something about the existence of the MIT problem. On the other hand, it is not easy to interpret when the line \bar{x}_i intersects the band, which means that a particular part of this line is inside, and a particular part is outside the band. The weakness of this condition stems from the fact that \bar{x}_i represents the average of $x_{i,t}$'s in the timeline, and we cannot observe the dynamic changes in the $x_{i,t}$ series if we use a non-zero constant term \bar{x}_i . So we offer the following revision for the second condition to clear up the ambiguity.

$$\underline{y}_{r,t} - y_{r,t} \leq y_{i,t} - y_{r,t} \leq \bar{y}_{r,t} - y_{r,t} \quad (3)$$

The above condition provides us with precise information about the movements of the series $x_{i,t}$ in the timeline instead of a non-zero constant \bar{x}_i , which seems to be a better choice for determining MIT candidate countries and their trend to get rid of the trap in the future.

3.3. The Empirical Method and The Test Procedure

In this subsection, we investigate the long-term trend of the $x_{i,t}$ which represents the difference between the country i 's and the reference country's per capita income levels. If the income gap between country (i) and reference country (r) is closing and $x_{i,t}$ approaches zero as time goes to infinity ($t \rightarrow \infty$) we can conclude that the country is not in MIT. In

contrast, if the difference between country (i) and reference country (r) does not approach zero and lies between the thresholds $\underline{y}_{r,t} - y_{r,t}$ and $y_{r,t} - \bar{y}_{r,t}$ we decide that the sample country is in a middle-income trap. In short, we decide for the MIT if both conditions are satisfied.

First, we used the stationarity ranking procedure of Ye and Robertson (2016). We investigated the stationarity of the $x_{i,t}$ series by employing the ADF unit root test with a constant and a deterministic trend. As it is known, the ADF unit root test tends to fail to reject the non-stationary under a structural break. Since this tendency is sensitive to lag lengths, we started the test procedure with maximum lag length ($k=8$) and decreased the k step by step, as Perron (1989) used. If the ADF unit root test says that $x_{i,t}$ series are stationary (we reject the null hypothesis) and there is no statistically significant time trend, we conclude that this country is a candidate for an income trap. If the null hypothesis of a unit root cannot be rejected/or rejected, but there is a significant time trend, we repeat the test procedure using Z.A. (Zivot-Andrews) unit root test with one structural break.

Similarly, we started the single-break Z.A. test with a constant term and deterministic trend model. If the null hypothesis is rejected and there is no statistically significant time trend, we suspect the existence of an income trap. If the null hypothesis is still not rejected and there is a significant time trend after the break, we employ the L.M. (Minimum Lagrange Multiplier) unit root test for two structural breaks. Similarly, we repeated the procedure for the L.M. test. We started to test the stationarity with a constant and a deterministic time term model with two breaks. If the null hypothesis is rejected, we decide on the possibility of an income trap. If the null hypothesis is rejected, but there is a significant time trend, or if the null hypothesis is not rejected, we decide that the country is not in an income trap. The test results are given in the next section via Tables 2, 3, and 4.

Second, we follow our revision of the second condition of MIT's empirical definition developed by Robertson and Ye (2013) and visually explore whether $x_{i,t}$ series lie between the thresholds. We also estimate 5-year trend predictions for the same $x_{i,t}$ series. According to the unit root tests, we made trend forecasts with ARMA models for the series, which are stationary. For the remaining series, we employ linear regression models that consider structural breaks. If the 5-year trend forecasts remain among the bands, we have decided that the sample country is a candidate for the middle-income trap. The second condition results for the lower-high-income, upper-middle-income, and lower-middle-income countries can be seen in Figure 2, Figure 3, and Figure 4, respectively.

As a result, if the sample country satisfies the first and the modified second conditions, we decide on an income trap problem. If the country only satisfies one out of the two conditions, we conclude that the result is ambiguous. The results for the lower-high-income, upper-middle-income, and lower-middle-income countries are shown in Tables 2, 3, and 4, respectively.

3.4. Test Results

We have 5 newly high-income, 25 upper-middle-income, and 12 lower-middle-income countries in our sample, which are analyzed for the 1987-2019 period. Tables 2, 3, and 4

indicate the test results for the first condition of the empirical MIT definition developed by Robertson and Ye (2013). The number of observations for each sample country is given in the second column. There are 33 observations for each country except Romania, Paraguay, Lebanon, and the Russian Federation due to the lack of available data. As we mentioned before, all data are taken from the World Bank's WDI database. The empirical method can be seen in the fourth column. The abbreviations ADF represent the Augmented Dickey-Fuller unit root test with no structural break; Z.A. (A) and Z.A. (C) represent the Zivot-Andrews unit root test with one structural break at the level and one break at the level and trend; L.M. (A.A.) and L.M. (CC) represent Minimum Lagrange Multiplier test with two structural breaks at the level and two structural breaks at the level and trend respectively. The mathematical representations of the unit root tests are given in Appendix A.

Alpha (α) corresponds to the coefficient of the autoregressive variable in the ADF, Z.A., and L.M. models. Beta (β) corresponds to the coefficient of the deterministic trend mentioned in the above models. All alpha and beta values summarized in the tables are statistically different from zero at most with a 10% significance level.

Table 2. Lower High-Income Countries

Country	Obs.	k	Model	Alpha	Breakpoints	Beta
Chile	33	6	LS(AA)	-0.7804	1998 / 2014	0.0768
Chile	33	6	LS(CC)	-0.9592	2000 / 2013	0.1209
Mauritius	33	8	ADF	0.6133	-	-0.8057
Mauritius	33	8	LM(AA)	-1.1364	2001 / 2004	-0.0315
Mauritius	33	8	LM(CC)	-1.5351	1999 / 2003	0.0828
Panama	-	-	-	-	-	-
Romania	30	8	LS(CC)	-2.0285	2001 / 2008	-0.3571
Uruguay	33	1	ADF	-0.1457	-	-
Uruguay	33	1	ZA(A)	0.7167	2001	-0.5616
Uruguay	33	1	ZA(C)	0.7197	2001	-0.5216
Uruguay	33	1	LS(AA)	-0.2126	1999 / 2007	0.0259
Uruguay	33	1	LS(CC)	-1.2713	2004 / 2015	0.1221

Source: Authors' calculations

Table 4 shows that the lower high-income countries except Panama satisfy the first condition. The $x_{i,t}$ series of these countries are stationary, whether at none, one, or two structural breaks. Only the $x_{i,t}$ series of Panama is not stationary in none of these cases. Therefore, we decide that Mauritius, Chile, Romania, and Uruguay may be in an income trap although they have graduated from the upper-middle-income group.

Likewise, in Table 3, we determine that 23 out of 25 upper-middle-income countries in our sample seem to be in the UMIT. China and Guatemala are the two countries that pass the tests and can be evaluated as candidates for membership in the high-income-country group.

Table 3. Upper Middle-Income Countries

Country	Obs.	k	Model	Alpha	Breakpoints	Beta
Albania	33	7	ZA(C)	-0.3205	2008	0.1401
Albania	33	7	LM(AA)	-0.2286	2000 / 2004	-0.2930
Argentina	33	2	ZA(AA)	-0.3923	2001	0.0235
Argentina	33	2	ZA(CC)	0.4108	2001	0.0078
Botswana	33	8	LM(AA)	-0.6697	2002 / 2014	0.0201
Brazil	33	2	LM(AA)	-0.3467	2006 / 2016	0.0087
Brazil	33	7	LM(CC)	-1.4577	2000 / 2014	0.0990
Bulgaria	33	3	LM(CC)	-1.1943	1998 / 2009	-0.4454
China	-	-	-	-	-	-
Colombia	33	1	LM(AA)	-0.1886	2006 / 2016	0.0032
Colombia	33	7	LM(CC)	-1.3526	2001 / 2011	-0.0161
Costa Rica	33	8	ADF	-0.4661	-	0.0130
Costa Rica	33	8	ZA(A)	0.2730	2003	-1.8385
Costa Rica	33	8	ZA(C)	0.2997	2003	-1.6964
Costa Rica	33	8	LM(AA)	-0.5425	2007 / 2009	-0.0311
Costa Rica	33	8	LM(CC)	-0.6403	2000 / 2016	-0.0183
Dominican R.	33	1	ADF	-0.3389	-	-0.9492
Dominican R.	33	1	ZA(A)	-1.6255	2002	0.4614
Dominican R.	33	1	ZA(C)	-2.0901	2002	0.3305
Dominican R.	33	8	LM(CC)	-0.9103	2001 / 2006	-0.0248
Ecuador	33	2	ZA(C)	0.5398	2000	-1.2068
Gabon	33		ADF	-0.5364	-	-0.9404
Guatemala	-	-	-	-	-	-
Indonesia	33	1	ZA(A)	0.5032	1997	-1.8891
Indonesia	33	1	ZA(C)	0.4813	1997	-1.8616
Indonesia	33	7	LS(CC)	-1.4700	1997 / 2009	-0.095

Jamaica	33	5	ADF	-0.3208	-	-0.6936
Jordan	33	1	ADF	-0.4115	-	-1.2139
Jordan	33	1	ZA(A)	0.5509	2006	-1.3007
Jordan	33	1	ZA(C)	0.5484	-	-1.3209
Lebanon	30	1	ADF	-0.2523	-	-0.4558
Malaysia	33	1	ZA(A)	0.6055	1997	-0.8279
Malaysia	33	8	LS(CC)	-4.1140	2003 / 2012	0.1499
Mexico	33	4	LM(CC)	-1.7918	2008 / 2011	0.0153
Namibia	33	8	ADF	-0.2607	-	-0.5900
Paraguay	25	1	ADF	-0.1479	-	-0.5197
Paraguay	25	8	LS(AA)	-0.3455	1998 / 2006	-0.0036
Paraguay	25	8	LM(CC)	-2.2774	2000 / 2007	-0.5922
Peru	33	8	ADF	-1.0174	-	-3.1204
Peru	33	8	ZA(A)	-0.1282	-	-3.4859
Peru	33	4	LM(AA)	-0.1931	2001 / 2016	-0.0094
Peru	33	7	LM(CC)	-0.8816	2001 / 2010	0.0307
Russia	29	5	ADF	-0.2531	-	-0.7222
Russia	29	6	LM(AA)	-0.2578	1997 / 2004	-0.0689
Russia	29	7	LS(CC)	-1.0243	1997 / 2010	-0.1382
Thailand	33	2	LM(AA)	-0.2118	1998 / 2007	0.0141
Thailand	33	8	LM(CC)	-2.2694	2004 / 2011	0.4864
Turkey	33	8	LM(AA)	-0.3173	2000 / 2004	0.0316
Turkey	33	3	LM(CC)	-1.7174	2002 / 2011	-0.0238
South Africa	33	1	ADF	-0.1818	-	-0.3514

Source: Authors' calculations

Table 4 shows the test results for the first condition for the lower-middle-income group. As can be seen, all countries in these groups seem to be in LMIT since they all satisfy the stationarity feature at none, one or two structural breaks.

Table 4. Lower Middle-Income Countries

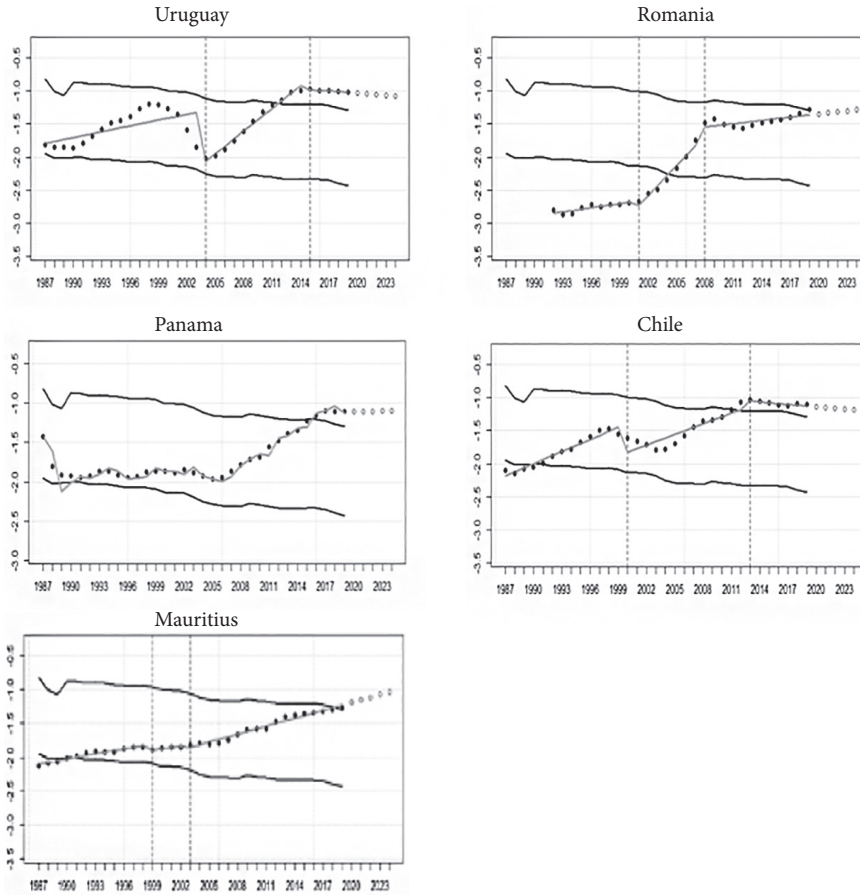
Country	Obs.	k	Model	Alpha	Breakpoints	Beta
Algeria	33	6	ADF	-0.3061	-	0.2017
Algeria	33	6	ZA(A)	0.4552	2015	0.2992
Algeria	33	6	ZA(C)	0.5144	2011	0.2997
Algeria	33	4	LM(AA)	-0.1264	2001 / 2012	-0.0725
Algeria	33	6	LM(CC)	-0.9564	1999 / 2004	-0.2095
Angola	33	7	ADF	-0.3015	-	-0.2563
Bolivia	33	7	LM(CC)	-0.7905	1997 / 2002	-0.0378
Egypt	33	1	ADF	-0.2248	-	-0.0441
Egypt	33	1	ZA(A)	0.7000	1996	-0.0602
Egypt	33	1	ZA(C)	0.7066	2002	-0.1366
El Salvador	33	4	LM(AA)	-0.1772	2006 / 2016	0.0152
El Salvador	33	7	LM(CC)	-1.2638	2000 / 2010	-0.0644
Honduras	33	8	ADF	-0.7060	-	0.0805
Honduras	33	8	ZA(A)	0.1057	2012	0.0666
Honduras	33	8	ZA(C)	0.7502	2012	-0.0185
Honduras	33	5	LM(CC)	-0.6965	1997 / 2011	-0.1284
India	33	1	ADF	-0.2485	-	-0.3346
Mongolia	33	2	ADF	-0.1303	-	-0.1322
Morocco	33	6	ADF	-0.4053	-	0.1208
Morocco	33	6	ZA(A)	0.4760	2009	0.0853
Morocco	33	6	ZA(C)	0.1999	2001	0.1375
Morocco	33	6	LM(CC)	-1.1432	2000 / 2012	0.0774
Nigeria	33	1	ADF	-0.1666	-	-0.1992
Sri Lanka	33	7	ADF	-0.9844	-	-0.8031
Tunisia	33	6	LM(AA)	-0.2226	1998 / 2006	0.0117
Tunisia	33	7	LS(CC)	-1.6015	2001 / 2009	-0.0827

Source: Authors' calculations

The modified second condition should also be added to the analysis to decide about the existence or ambiguity of MIT. The revised version of the second condition of the MIT definition can be seen in the following three figures.

Figure 2 shows a time series plot of the second condition of newly high-income countries with breaks. As can be seen, all countries in this category passed the UMI-HI threshold. On the other hand, the trends of the $x_{i,t}$ series for Chile and Uruguay have made us think of the possibility of a new income trap for these countries. Besides, the first condition results for these countries support our suspicion about this new trap that we called the “lower-high-income trap” (LHIT).

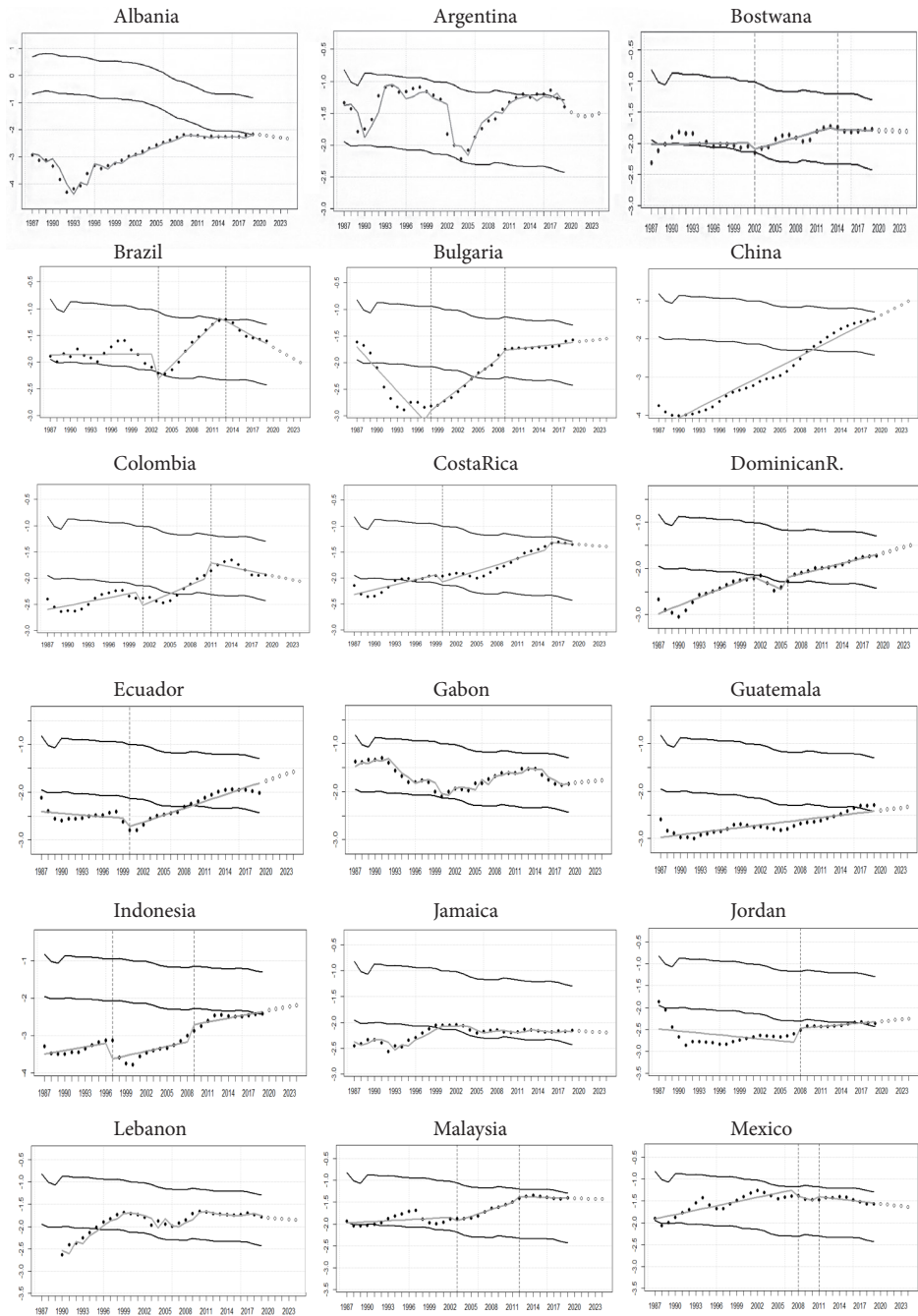
Figure 2. Newly High-Income Countries

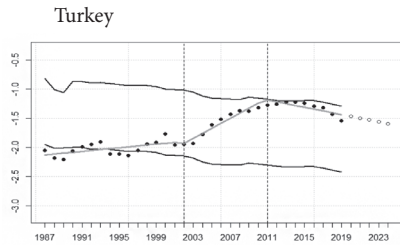

Source: Authors' calculations

Figure 3 represents the results of the modified second condition for the upper-middle-income countries. The trend of the $x_{i,t}$ series shows that Bulgaria, China, Dominican Republic, Ecuador, and Thailand are on the way to passing the UMI-HI thresholds. Besides, the $x_{i,t}$ series of Indonesia, Guatemala, Paraguay, and Jordan have positive trends. On the other hand, these countries have just passed the LMI-UMI threshold. So more time is needed to investigate the existence of an upper-middle-income trap for these countries.

Figure 3. Upper Middle-Income Countries

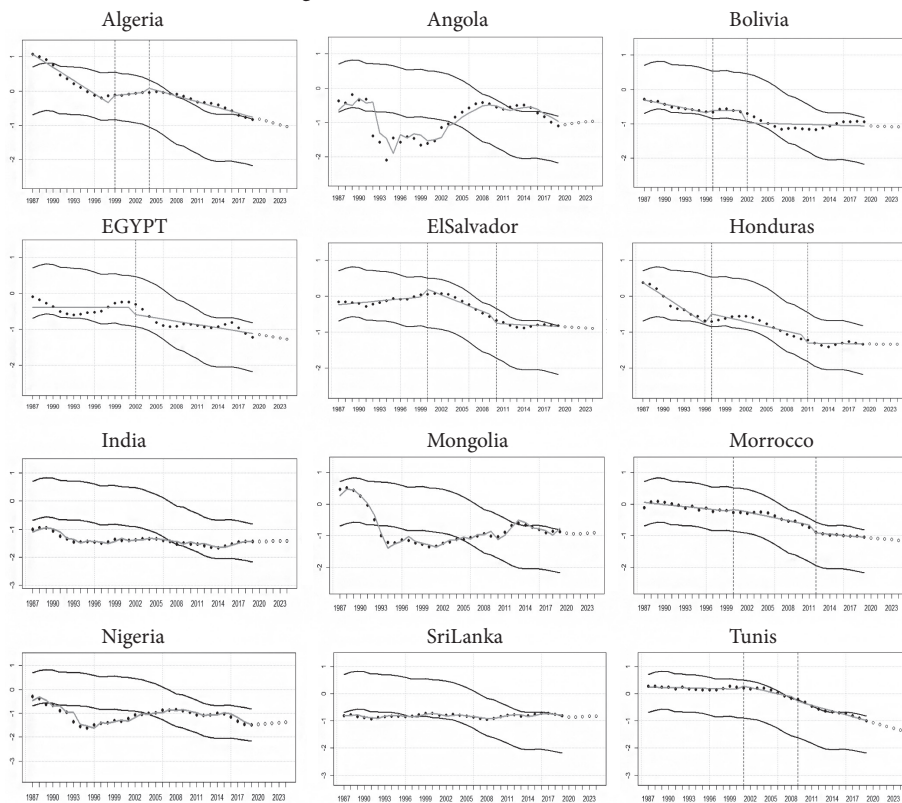

Source: Authors' calculations

Figure 4 represents the modified second condition results for the lower-middle-income countries. The trends of the $x_{i,t}$ series of Angola and Sri Lanka are positive and may be evaluated as a sign to get out of the lower-middle-income trap, while the $x_{i,t}$ series of the other lower-middle-income countries indicate a high possibility to stay as lower-middle-income countries for years.

Figure 4. Lower Middle-Income Countries

Source: Authors' calculations

So far, we have investigated the first and second conditions of the MIT definition for three income groups. Tables 5, 6, and 7 are prepared to summarize the test results based on these two conditions. In all tables, the second and the third column represents the results of the first and second conditions, respectively. As shown in Table 5, all newly high-income countries except Panama satisfy the first condition while Chile and Uruguay only satisfy the second condition. Hence we decide that Panama is on the way to reaching the average income level of the high-income group, but the position of Mauritius and Romania are ambiguous. On the contrary, Chile and Uruguay seem to be staying at the lower level of the high-income group for a while which is likely to be a kind of income trap, which we mentioned before as a “lower-high-income trap (LHIT)”.

Table 5. Newly high-income countries

Country	Condition 1	Condition 2	Result
Chile	LHIT	LHIT	LHIT
Mauritius	LHIT	not in LHIT	ambiguous
Panama	not in LHIT	not in LHIT	not in LHIT
Romania	LHIT	not in LHIT	ambiguous
Uruguay	LHIT	LHIT	LHIT

Source: Authors' calculations

Tables 5 and 6 use the abbreviations UMIT and LMIT, respectively. UMIT stands for the “upper-middle-income trap”, and LMIT stands for the “lower-middle-income trap”. The fourth column represents our final decision about the country. We decide about the existence of the MIT problem only if a country satisfies both conditions, which means “UMIT” for the first and second conditions. If a country meets only one of the two conditions, we evaluate the case as “ambiguous”. Table 6 shows the test results only for the upper-middle-income countries. As can be seen, according to the empirical investigation, China has been the only country that is not in the UMIT. The final decision for Bulgaria, Dominic Republic, Ecuador, Guatemala, and Indonesia is ambiguous. Our investigation shows that Guatemala is not in UMIT according to both conditions. Still, this country has just passed the LMI-UMI threshold, which leads us to call the country’s condition “ambiguous”. The same fact is also valid for Indonesia and Jordan. Hence, we write “newly UMI country” in the related cells about the second condition, which means more time is needed to evaluate their performance in escaping from the UMIT. The other UMI countries are Albania, Argentina, Botswana, Brazil, Colombia, Costa Rica, Gabon, Indonesia, Jamaica, Jordan, Lebanon, Malaysia, Mexico, Namibia, Paraguay, Peru, Russia, Thailand, Turkey, and South Africa, all seem to be in the UMIT.

Table 6. The empirical results for the upper-middle-income trap (UMIT)

Country name	Condition 1	Condition 2	Result
Albania	UMIT	UMIT	UMIT
Argentina	UMIT	UMIT	UMIT
Botswana	UMIT	UMIT	UMIT
Brazil	UMIT	UMIT	UMIT
Bulgaria	UMIT	not in UMIT	ambiguous
China	not in UMIT	not in UMIT	not in UMIT
Colombia	UMIT	UMIT	UMIT
Costa Rica	UMIT	UMIT	UMIT
Dominic Republic	UMIT	not in UMIT	ambiguous
Ecuador	UMIT	not in UMIT	ambiguous
Gabon	UMIT	UMIT	UMIT
Guatemala*	not in UMIT	not in UMIT	ambiguous
Indonesia	UMIT	not in UMIT country	ambiguous
Jamaica	UMIT	UMIT	UMIT
Jordan	UMIT	not in UMIT country	ambiguous
Lebanon	UMIT	UMIT	UMIT
Malaysia	UMIT	UMIT	UMIT
Mexico	UMIT	UMIT	UMIT
Namibia	UMIT	UMIT	UMIT
Paraguay	UMIT	UMIT	UMIT
Peru	UMIT	UMIT	UMIT
Russia	UMIT	UMIT	UMIT
Thailand	UMIT	UMIT	UMIT
Turkey	UMIT	UMIT	UMIT
South Africa	UMIT	UMIT	UMIT

* Guatemala has just passed the LMI-UMI threshold, so more time is needed to decide about the existence of the MIT problem.

Source: Authors' calculations

Table 7 represents the results for the lower-middle-income countries. Likewise, we decide on the existence of the LMIT if only a country satisfies both conditions simultaneously. Hence Algeria, Bolivia, Egypt, Honduras, India, Morocco, Nigeria, and Tunisia seem to be in LMIT according to our analysis, while the condition of Angola, El Salvador, Mongolia, and Sri Lanka is ambiguous.

Table 7. The Empirical Results for The Lower-Middle-Income Trap (LMIT)

Country name	Condition 1	Condition 2	Result
Algeria	LMIT	LMIT	LMIT
Angola	LMIT	not in LMIT	ambiguous
Bolivia	LMIT	LMIT	LMIT
Egypt	LMIT	LMIT	LMIT
El Salvador	LMIT	not in LMIT	ambiguous
Honduras	LMIT	LMIT	LMIT
India	LMIT	LMIT	LMIT
Mongolia	LMIT	not in LMIT	ambiguous
Morocco	LMIT	LMIT	LMIT
Nigeria	LMIT	LMIT	LMIT
Sri Lanka	LMIT	not in LMIT	ambiguous
Tunisia	LMIT	LMIT	LMIT

Source: Authors' own calculations

The test results of the empirical investigation show that 18 upper-middle-income and 8 lower-middle-income countries in our sample satisfy both conditions, indicating an income trap for these countries. The findings are ambiguous for 6 out of 25 upper-middle-income and 4 out of 12 lower-middle-income countries. The only country, which seems not to be in an income trap, has been China. Besides, the empirical investigation shows that Chile and Uruguay are in the lower-high-income trap (LHIT), which is a new discussion topic. The case is ambiguous for Mauritius and Romania, while Panama seems to close the income gap with the “elderly” high-income countries.

Like this study, some other studies in the literature employ many countries to empirically investigate the MIT problem's existence by using different methods. Eichengreen et al. (2012,2013), Felipe et al. (2012, 2017), Zhuang et al. (2012), Robertson and Ye (2013), and Ye and Robertson (2016) are the best-known and pioneering examples. The comparison of the findings of these studies shows; (i) the results may differ according to the selected period, the empirical method, and the data source, (ii) regardless of the chosen period and research method, some countries are more often identified as “trapped countries” like

Uruguay, Panama, Argentina, Botswana, Brazil, Costa Rica, Lebanon, Peru, South Africa, Thailand, Turkey, Egypt, El Salvador, (iii) regardless of the chosen period and research method, some countries are described as “not trapped countries” like China, India, Indonesia, Russia, Nigeria, Bulgaria, Mongolia, Sri Lanka. This study also finds out that China will be the only country that appears not to be in an income trap, at least empirically.

Many studies claim that China is facing an income trap, bringing the results of this study on China into the discussion. (see Glawe and Wagner 2020 for a detailed survey) The lack of a consensus about the conceptual basis of the MIT raises the main reason for the inconsistency between the findings of different studies. On the other hand, different results about China do not change the fact that there has been a slowdown in China’s economic growth since 2011. In other words, even if China is not in the middle-income trap, it may take a very long time for the country to reach the per capita income levels of the “elderly” high-income countries.

Furthermore, the income gap between China and advanced countries may never close. This possibility of such an income trap at the early stages of the high-income level has been firstly introduced by Yao (2015), as far as we know. Otsuka et al. (2017), Huang (2018), and Wagner (2019) are other researchers who have also underlined such a possibility in their studies.

4. Conclusion

The MIT literature has been growing since 2007 with the increasing interest in the emerging market countries and their economic performance in the last two decades. The main research topic is about the inability of developing countries to reach the per capita income levels of high-income countries. This fact has been discussed by many researchers from different perspectives, both theoretically and empirically. As a common feature of these studies, the discussion has been made directly or indirectly around productivity and growth slowdowns. This study can be seen as one of these empirical studies that show the following differences from the empirical literature. First, World Bank income thresholds were used as a more reliable source for the empirical investigation. Second, three-income traps at the lower-high-income, upper-middle-income, and lower-middle-income levels were explored instead of investigating only the “middle-income trap”. Third, a five-year trend forecast strengthened the decision about whether these countries can escape from the income trap in the future or not.

Our empirical investigation shows that 18 out of 25 upper-middle-income countries and 8 out of 12 lower-middle-income countries are in the upper- and lower-income trap, respectively. The conditions of six upper-middle and four lower-middle countries are ambiguous. China seems to be the only country that may escape empirically from the middle-income trap. The findings of the five newly high-income countries indicate that Uruguay and Chile face the risk of being stuck at the lower-high income level, which may be called the “lower-high income trap”. The case for Romania and Mauritius is ambiguous. On the other hand, Panama seems to catch up with the high-income group, at least empirically.

In the light of our findings and the previous studies, the conclusions we have reached are as follows; (i) in addition to the fact that per capita income has no other alternative yet, there may be a better way to describe to high-income status since the MIT problem could not be solved only by surpassing an income threshold, (ii) there should be a consensus about the definition of the high-income countries since the usage of different definitions causes obtaining different empirical results, (iii) there could be different income traps like “lower-middle-income trap” or “lower-high-income trap” besides the “middle-income trap”, (iv) the differences about the choice of the data, empirical method and the research period can lead to get different empirical findings by different studies which make them incomparable, (v) country-specific facts are important since the MIT problem and the suggested solutions could not be effective similarly for the big and small emerging market countries; (vi) the effectiveness of the macroeconomic policies towards the solution of the MIT problem at aggregate level may have different impacts as the size of the country differs, (vii) a provinces level investigation of the MIT problem may provide more realistic outcomes for the big emerging market countries since the provinces in these countries show observable income differences from each other.

In this context, our suggestions for future work are as follows; (i) a more comprehensive revision of the definition of a high-income country, taking into account the causes of the middle-income trap, (ii) taking country-specific differences into account before making country-specific policy recommendations regarding escaping any income trap and, (iii) focusing on the provinces level solutions of the MIT problems for the big emerging market countries where the income inequality is high, and where each province is as big as a small emerging market country. In addition, the “lower-high income trap” concept stands out as an issue that needs to be emphasized.

References

- Aiyar, M. S., Duval, M. R. A., Puy, M. D., Wu, M. Y., & Zhang, M. L. (2013). Growth slowdowns and the middle-income trap (No. 13-71). International Monetary Fund.
- Agénor, P. R.; Canuto, O & Jelenic, M. (2012). Avoiding Middle-Income Growth Traps. *Economic Premise*; No. 98. World Bank.
- Agénor, P. R., & Canuto, O. (2015). Middle-income growth traps. *Research in Economics*, 69(4), 641-660.
- Bulman, D., Eden, M., & Nguyen, H. (2017). Transitioning from low-income growth to high-income growth: is there a middle-income trap?. *Journal of the Asia Pacific Economy*, 22(1), 5-28.
- Eichengreen, B., Park, D., & Shin, K. (2012). When fast-growing economies slow down: International evidence and implications for China. *Asian Economic Papers*, 11(1), 42-87.
- Eichengreen, B., Park, D., & Shin, K. (2013). Growth slowdowns redux: New evidence on the middle-income trap (No. w18673). National Bureau of Economic Research.
- Egawa, A. (2013). Will Income Inequality Cause a Middle-income Trap in Asia? (Vol. 797). Bruegel.
- Felipe, J., Abdon, A., & Kumar, U. (2012). Tracking the middle-income trap: What is it, who is in it, and why?. *Levy Economics Institute, Working Paper*, (715).

- Akkay, R. C. and Y. B. Altaylıgil (2022). Income traps for different income groups: An empirical investigation, *Efil Journal of Economic Research*, 5(3), 30-51
- Felipe, J., Kumar, U., & Galope, R. (2017). Middle-income transitions: trap or myth?. *Journal of the Asia Pacific Economy*, 22(3), 429-453.
- Gill, I. S., & Kharas, H. (Eds.). (2007). *An East Asian renaissance: ideas for economic growth*. The World Bank.
- Glawe, L., & Wagner, H. (2020). China in the middle-income trap?. *China Economic Review*, 60, 101264.
- Han, X., & Wei, S. J. (2017). Re-examining the middle-income trap hypothesis (MITH): What to reject and what to revive?. *Journal of International Money and Finance*, 73, 41-61.
<https://blogs.worldbank.org/opendata/new-world-bank-country-classifications-income-level-2020-2021>
- Huang, B., Morgan, P. J., & Yoshino, N. (2018). *Avoiding the middle-income trap in Asia: the role of trade, manufacturing, and finance*. Asian Development Bank Institute.
- Im, F. G., & Rosenblatt, D. (2013). *Middle-income traps: a conceptual and empirical survey*. The World Bank.
- Islam, N. (2014). Will inequality lead China to the middle-income trap? *Frontiers of Economics in China*, 9(3), 398-437.
- Jankowska, A., Nagengast, A., & Perea, J. R. (2012). *The product space and the middle-income trap*.
- Kharas, H., & Kohli, H. (2011). What is the middle-income trap, why do countries fall into it, and how can it be avoided?. *Global Journal of Emerging Market Economies*, 3(3), 281-289.
- Ohno, K. (2009). Avoiding the middle-income trap: renovating industrial policy formulation in Vietnam. *ASEAN Economic Bulletin*, 25-43.
- Otsuka, K., Higuchi, Y., & Sonobe, T. (2017). Middle-income traps in East Asia: An inquiry into causes for slowdown in income growth. *China Economic Review*, 46, S3-S16.
- Perron P., (1989). The Great Crash, the Oil Price Shock, and the Unit Root Hypothesis, *Econometrica*, Nov., 1989, Vol. 57, No. 6, 1361-1401
- Robertson, P. E., & Ye, L. (2013). On the existence of a middle-income trap. Available at SSRN 2227776.
- Spence, M. (2011). *The next convergence: The future of economic growth in a multispeed world*. Farrar, Straus and Giroux.
- Wagner, H. (2019). Structural Change, Rebalancing and the Danger of a Middle-Income Trap in China. *International Journal of China Studies*, 10(1), 1-25.
- Woo, W. T. (2012). China meets the middle-income trap: the large potholes in the road to catching-up. *Journal of Chinese Economic and Business Studies*, 10(4), 313-336.
- Yao, Z. (2015). How Can China Avoid the Middle Income Trap?. *China & World Economy*, 23(5), 26-42.
- Ye, L., & Robertson, P. E. (2016). On the existence of a middle-income trap. *Economic Record*, 92(297), 173-189.
- Zhuang, J., Vandenberg, P., & Huang, Y. (2012). *Growing beyond the low-cost advantage: How the People's Republic of China can avoid the middle-income trap*. Asian Development Bank.

Appendix A.

For the Augmented Dickey-Fuller (ADF) test, the following

$$\Delta(x_{i,t}) = \mu + \alpha(x_{i,t-1}) + \sum_{j=1}^k c_j \Delta(x_{i,t-j}) + \beta t + \varepsilon_{i,t} \quad (1)$$

equation is used. Equation (1) is obtained by differencing a random walk model so, $\alpha = \rho - 1$. As a result, the null (H_0) and the alternative hypotheses (H_1), $x_{i,t}$ is not stationary, namely, $\alpha = 0$ and $x_{i,t}$ is stationary, namely $\alpha < 0$ respectively. Not only rejecting the null hypothesis will be enough to conclude that a country is not MIT but a significant positive value of β .

For Zivot Andrews (Z.A.) test,

$$\Delta(x_{i,t}) = \mu + \alpha(x_{i,t-1}) + \sum_{j=1}^k c_j \Delta(x_{i,t-j}) + \beta t + \theta DU_t + \varepsilon_{i,t} \quad (2)$$

$$\Delta(x_{i,t}) = \mu + \alpha(x_{i,t-1}) + \sum_{j=1}^k c_j \Delta(x_{i,t-j}) + \beta t + \theta DU_t + \gamma DT_t + \varepsilon_{i,t} \quad (3)$$

equations are used; where DU_t is an indicator dummy variable for a mean shift occurring at each possible break-date (T.B.) while DT_t is corresponding trend shift variable

$$DU_t = \begin{cases} 1 & \text{if } t > TB \\ 0 & \text{otherwise} \end{cases}$$

$$DT_t = \begin{cases} t - TB & \text{if } t > TB \\ 0 & \text{otherwise} \end{cases}$$

The null hypothesis in the two models is $\alpha = 0$, which implies that the series x_t contains a unit root with a drift that excludes any structural break.

For Lee Strazicich (2003) LM test,

$$\Delta(x_t) = d' \Delta Z_t \phi \tilde{S}_{t-i} + \sum_1^p \gamma_i \Delta \tilde{S}_{t-i} + \eta_t \quad t = 1, 2, 3, \dots, T \quad (4)$$

is used where the detrended series \tilde{S}_t is defined as $\tilde{S}_{t-i} = x_t - \tilde{\psi}_x - Z_t$, $t=2, \dots, T$; and $\tilde{\psi}_x = y_1 - Z_1 \tilde{\delta}$ and \tilde{S}_t is a coefficient vector from the regression of Δx_t on ΔZ_t . The lagged terms $\Delta \tilde{S}_{t-i}$ are for correcting serial correlation.

Lastly, all unit root tests were done by using R Programming v4.1.0 and EViews 10 programs.

Avusturya İktisat Okulu ve Eugen Schmalenbach'ın Görüşleri Temelinde Dinamik Bilanço Teorisi¹

Sabri Burak Arzova, Prof. Dr., Marmara Üniversitesi, İşletme Fakültesi,
burakarzova@marmara.edu.tr, ORC-ID: 0000-0001-9616-4197

Bertaç Şakir Şahin, Arş. Gör., Yıldız Teknik Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi,
bertacsa@yildiz.edu.tr, ORC-ID: 0000-0003-0414-5402.

Öz

Avusturya İktisat Okulu piyasa ve girişimcilik konusundaki teorileri ile İşletme Ekonomisinin bir bilim dalı olarak doğuşuna sebebiyet vermiştir. Tartışmasız Eugen Schmalenbach işletme ekonomisinin kuruluşuna ve gelişmesine en önemli katkıyı sağlayan kişidir. Dinamik bilanço kavramı Schmalenbach'ın işletme ekonomisi alanına kazandırdığı en önemli kavramlardan biridir. Bu çalışmada Schmalenbach'ın işletme ekonomisine katkıları ve yaratıcısı olduğu dinamik bilanço teorisi, Avusturya İktisat Okulu'nun ilke ve görüşleri çerçevesinde ele alınmıştır.

Anahtar Kelimeler: İşletme Ekonomisi, Avusturya İktisat Okulu, Schmalenbach, Dinamik Bilanço Teorisi.

Jel Kodları: B12, B21, B25, B31, G31, M12, M21, M41

Dynamic Balance Sheet Theory Based On The Austria School of Economics and The Views of Eugen Schmalenbach

Abstract

The Austrian School of Economics, with its theories on the market and entrepreneurship, gave birth to Business Economics as a science. Undisputedly, Eugen Schmalenbach is the most important contributor to the establishment and development of the business economy. The concept of the dynamic balance sheet is one of the most important concepts that Schmalenbach brought to the field of business economics. In this study, Schmalenbach's contributions to business economics and his dynamic balance sheet theory will be discussed within the framework of the principles of the Austrian School of Economics.

Keywords: Business Economics, Austrian School of Economics, Schmalenbach, Dynamic balance Sheet Theory

Jel Codes: B12, B21, B25, B31, G31, M12, M21, M41, N8

¹ Bu çalışma Sürdürülebilir Ekonomik Büyüme ve Finansal İstikrar temalı 6. IERFM Kongresinde (12-14 Mayıs 2022, Konya) bildiri olarak sunulmuştur.

1. Giriş

İktisat bilimi tarih boyunca ekonomik faaliyetleri farklı kavram ve yöntemlerle birlikte ele almıştır. Dolayısıyla meydana gelen ekonomik, siyasi, toplumsal ve teknolojik gelişmeler iktisat biliminde farklı yaklaşımları yaratmıştır. Ayrıca ekonomik olay ve olguların farklı yöntemlerle ele alınması da farklı düşüncelerin doğmasında rol oynamıştır. Tüm bu yöntem ve düşünce farklılıklarının yarattığı ortam iktisat okullarının ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Bu iktisat okullarından biri de Avusturya iktisat okuludur (Nakiboğlu ve Aktekin, 2021: 436).

19. yüzyılda Carl Menger'in düşünceleri etrafında şekillenen Avusturya iktisat okulu, klasik iktisat teorisinin değer, fiyat ve sermaye kavramlarına yeni bir bakış açısı getirmiştir. Literatüre marjinal fayda, sübjektif değer, fırsat maliyeti ve zaman tercihi gibi kavramları kazandıran bu Okul Almanca konuşulan dünyadaki birçok teorisyeni etkilemiştir (Aktan ve Eroğlu, 2018). Liberal görüşün hâkim olduğu Avusturya iktisat okulu piyasanın üretim araçlarının bireylere tahsis edildiği, iş bölümü ve uzmanlaşmanın önemli olduğu bir sistem olarak tanımlamaktadır (Mises, 1998). Dolayısıyla Avusturya iktisat okulunun piyasa yaklaşımının Adam Smith'in serbest ekonomi modeliyle örtüşen yönleri bulunmaktadır. Bu teorik çerçeve temelinde Avusturya iktisat okulu girişimci, girişimci davranışları, tüketici değeri ve fayda gibi kavramları çalışma konusu edinerek işletme ekonomisi kavramına katkılar sunmuştur (Hayek, 1984; Yay, 2010: 26). 19. ve 20. yüzyıllarda Almanca konuşulan ülkelerde Avusturya iktisat okuluyla birlikte hâkim olan bir diğer iktisat okulu ise Prusya- Alman tarihi okuludur. Bu okul, Avusturya iktisat okulu ile birlikte Almanca konuşulan dünyadaki iktisat dünyasını temsil eden farklı iki koldan biri olsa da Avusturya iktisat okulu ve Prusya- Alman tarihi okulu birbirini besleyen iki iktisat okulu niteliğindedir. Bu durum işletme ekonomisine ilişkin teorilerde de karşılık bulmuştur. Prusya- Alman tarihi okulu işletme ekonomisinin temellerini atan okul olsa da Avusturya iktisat okulunun çalışmaları işletme ekonomisi kavramına önemli katkılar sunmuştur (Olbrich vd. 2020: 2).

Ekonomi teorilerinin işletme disipliniyle entegre edilmesi sonucunda ortaya çıkan işletme ekonomisi, işletmelerin etkin yönetimine katkı sunmak amacıyla işletmelerde üretim faktörleri, üretim süreçleri, maliyet oluşumu, değer ve fiyatlandırma ile ilgili kararlar alınmasını, finansal raporlama yoluyla paydaşlara işletme hakkında bilgi aktararak işletmenin içinde yer aldığı ekonomik çevrenin etkin işleyişini hedefler (Schrantz, 1937: 278- 280). İşletme ekonomisi denince akla gelen ilk isimlerden biri Eugen Schmalenbach olmaktadır. İşletme ekonomisi teorisinin kurucularından olan Schmalenbach ekonomik faaliyetlerde girişimcinin rolüne, ekonomik değişkenler karşısında girişimcinin karar alma sürecine, işletme sermayesine, operasyon maliyetlerine ve işletmelerin muhasebe uygulamalarına odaklanmıştır (Potthoff ve Sieben, 2014). Schmalenbach'ın dinamik bilanço teorisi işletme ekonomisinin muhasebe uygulamaları açısından ele alındığı önemli teorilerdendir. Teori, işletme varlık ve sermayesinin ele alınmasında farklı bir bakış açısı getirmekle birlikte enflasyonun işletmelerin finansal tablolara etkisini de dikkate almaktadır. (Küpper ve Mattessich, 2005: 345- 346).

Schmalenbach işletme ekonomisine ilişkin teorilerinde Avusturya iktisat okulunun görüşlerinden faydalanmıştır. Dolayısıyla Schmalenbach'ın işletme ekonomisi teorisi ele alınırken Avusturya iktisat okulunun görüşlerinin de dikkate alınması gerekmektedir. Bu çalışmada Schmalenbach'ın işletme ekonomisi teorisi Avusturya iktisat okulunun görüşleri çerçevesinde işletme disiplini, özellikle de finansal raporlama araçları açısından ele alınmıştır. Bu amaçla konuya ilişkin literatür özeti sunulduktan sonra Avusturya iktisat okulu incelenmiş ve son olarak Schmalenbach'ın işletme ekonomisi teorisi ve dinamik bilanço teorisi uygulaması Avusturya iktisat okuluna atıflar yapılarak ortaya konmuştur. Literatürde Avusturya iktisat okulu, Schmalenbach'ın işletme ekonomisi teorileri ve dinamik bilanço teorisi uygulamaları sıkça ele alınmıştır. Bu çalışmanın işletme ekonomisi kavramına işletme disiplini açısından yaklaşılması, işletme ekonomisi teorisinde Avusturya iktisat okulu ve Schmalenbach'ın görüşlerinin birlikte bütüncül bir yaklaşımla ele alınması sonucunda literatüre katkı sunması hedeflenmiştir.

2.Literatür Özeti

Bu bölümde literatürdeki çalışmalar işletme ekonomisi konusundaki çalışmalar Schmalenbach ve Avusturya İktisat Okulu'nun teorileri kapsamında ele alınmıştır.

Tablo 1: Avusturya İktisat Okulu'nun İşletme Ekonomisi Teorisi Çalışmaları

Yazar(lar)	Konu	Sonuçlar
Aytekin, 2013	Hayekçi düşünce sistemi	Çalışmada Hayekçi düşüncede işletme ve piyasa tanımlamalarına değinilmiştir. Hayek'e göre işletmeler, girişimcilerin yön verdiği ortak bir amaç için mülkiyetindeki araçları kullanan ekonomilerdir. Piyasalar birden çok işletmenin oluşturduğu mülkiyet, ekonomik faaliyetler ve sözleşmelerin sonucunda kendiliğinden oluşan bir düzendir.
Büyüklgaz, 2020	Avusturya iktisat okulunda girişimcilik kavramı	Neo-klasik iktisadın yapısı gereği girişimcilik konusunda önemli teorilere sahip olmadığı ancak Avusturya iktisat okulunda girişimciliğin ekonomik büyümede önemli bir rolü olduğu fikri vurgulanmıştır.
Nakipoğlu ve Aktekin, 2021	Avusturya iktisat okulunun tarihçesi ve felsefesi	Yazarlar Kirzner'in işletmelerle ilgili görüşlerine atıf yapmıştır. Kirzner'e göre girişimciler geçmiş hatalarından ders çıkarıp kazanç sağlayacak stratejilerle işletme yönetimine ve dolayısıyla ekonomiye yön verir.
Olbrich vd., 2020	Avusturya iktisat okulu ve Alman tarihçi okulu teorileri kapsamında işletme ekonomisi kavramı	Çalışmada işletme ekonomisinin babası olan Schmalenbach'ın Avusturya iktisat okulunun görüşlerinden etkilendiği vurgulanmıştır.
Olbrich vd., 2015	Avusturya iktisat okulunun işletme değerlemesine katkıları	Neo-klasik iktisadın işletme değerlemesinde indirgenmiş nakit akımı yöntemini benimsediği ancak Avusturya iktisat okulunun işletmeyi ele alış biçimindeki farklılıklar sebebiyle "sübjektif işletme değerlemesi" teorisi geliştirilmiştir.
Douhan vd., 2007	Kirzner'in Avusturya iktisat okuluna katkıları	Çalışmada Kirzner'in girişimcilik tanımı ve küçük işletmelerle ilgili çalışmaları ele alınmıştır.

Avusturya iktisat okulu konusundaki çalışmalar, okulun girişimciliği ve işletmeyi nasıl ele aldığını incelemiştir. Olbrich vd. (2020) Schmalenbach'ın Avusturya iktisat okulundan etkilendiği görüşlerini ele alarak bu çalışmanın konusuna bir teorik çerçeve çizmiştir.

Tablo 2: Schmalenbach'ın İşletme Ekonomisi Teorileri

Yazar	Konu	Sonuçlar
Ete, 1937	İşletme ekonomisinin doğuşu	Schmalenbach'ın işletme ekonomisini kurucularından olduğu vurgulanmıştır. Schmalenbach işletme ekonomisi çalışmalarına tümevarımcı bir şekilde yaklaşmıştır.
Uçma, 2011	Schmalenbach ve muhasebe uygulamaları	Çalışmada Schmalenbach'ın muhasebe uygulamalarına katkıları aşağıdaki gibi sıralanmıştır; - Dinamik bilanço teorisinin geliştirilmesi, - Enflasyon muhasebesine sunduğu katkılar, - Maliyet muhasebesi ve fiyatlandırma teorisinde yeni yaklaşımlar, - Finans teorisi konusundaki yeni görüşleri.
Pinkwart, 2013	Schmalenbach ve Leipzig İşletme Okulu	Schmalenbach'ın kariyeri ve işletme ekonomisi konusundaki görüşlerinin Leipzig İşletme Okulu'ndan etkilendiği tezi tarihi kaynaklar ve literatür temelinde ele alınmıştır.
Forrester, 1993	Schmalenbach ve Alman işletme ekonomisi düşüncesinin doğuşu	Schmalenbach'ın hayatı ve savaş sonrası Alman ekonomisinin Alman işletme ekonomisi fikrinin doğuşuna katkısı teorik olarak incelenmiştir.
Graves, 1992	Muhasebe ve işletme değerlemesi konusunda Schmalenbach ve Schmidt'in görüşleri	Schmalenbach'ın dinamik bilanço teorisi ve Schmidt'in "Organik Bugünkü Değer Muhasebesi" teorileri kapsamında işletme değerlemesi ve muhasebe uygulamaları karşılaştırılmıştır.
Radd vd., 2018	Avusturya iktisat literatüründe Schmalenbach	Avusturya iktisat literatürü Schmalenbach'ın İşletme yönetimi, finans ve organizasyon çalışmalarından etkilenmiştir.
Üsdiken, 2003	İşletme ekonomisinin gelişiminde Schmalenbach etkisi	Çalışmada Schmalenbach'ın dinamik bilanço teorisi ve enflasyon muhasebesine katkıları ile iktisattan ayrı bir disiplin olarak yaptığı hünerin bilgisi tanımlamasının işletme iktisadının ayrı bir disiplin olarak ortaya çıkmasına katkı sunduğu vurgulanmıştır.

Yerli ve yabancı literatürde Schmalenbach'ın işletme ekonomisi biliminin doğuşundaki rolü ve raporlama uygulamalarına olan katkısı vurgulanmıştır. Ayrıca yabancı literatürde Avusturya iktisat okulu ile Schmalenbach'ın işletme ekonomisi teorilerinin karşılıklı etkileşimini ele alan çalışmalar da bulunmaktadır.

3. Avusturya İktisat Okulu ve Okulun İşletme Ekonomisine Katkıları

Avusturya iktisat okulu 19. yüzyılda Almanca konuşulan coğrafyada Alman tarihçi okuluyla birlikte geliştirilen iki önemli iktisat okulundan biridir. Carl Menger'in teorileri etrafında şekillenen Avusturya iktisat okulu bu görüşlerin geliştirilmesiyle neo-klasik iktisat teorilerine eleştiriler getirmiştir. Menger'in 1871 yılında yayımladığı "İktisadın İlkeleri" kitabı ile temelleri atılan okul piyasa mekanizması, üretim maliyeti, sermaye ve değer konularında yeni teori ve kavramları literatüre kazandırmıştır (Herbener, 1991: 34).

Menger fiyat ve değer konusundaki görüşleriyle klasik iktisadın görüşlerine karşı yeni bir bakış açısı getirmiştir. Neo-klasik iktisat, değeri üretim sonucunda ortaya çıkan karşılık olarak görmektedirken Menger'e göre değer tüketici tatmini ile açıklanmalıdır. Dolayısıyla bir mal/hizmetin ekonomik oluşu o mala/hizmete olan ihtiyaçla doğru orantılıdır (Aktan, 2008: 212). Ayrıca Menger üretim faktörlerini üst düzey, nihai çıktıları ise alt düzey ürünler olarak nitelendirmiştir. Dolayısıyla üretim faktörlerinin değeri alt düzeydeki bir malın sağlayacağı değere bağlı olarak belirlenebilir. Üretim faktörlerinin kendi içinde sınıflandırılmasında ise bu faktörlerin üretim sürecine katkılarının karşılaştırılmasında ortaya çıkacak olan fırsat maliyeti dikkate alınmalıdır (Yu and Shiu, 2011: 147).

Avusturya iktisat okulunun ikinci kuşak temsilcileri olan Böhm-Bawerk ile Wieser, Menger'in değere ilişkin teorilerini kabul ederek subjektif değer teorisini geliştirmiştir. İkinci kuşak subjektif değer teorisine zaman unsurunu ekleyerek insanların mevcut değerleri gelecekteki değerlere tercih edeceklerini savunmuştur. Zaman tercih teorisi olarak adlandırılan bu teoriye göre tasarrufta bulunulması durumunda faizle ödüllendirme önem taşımaktadır (Sarıçoban, 2012: 160). İkinci kuşağın bir diğer önemli temsilcisi olan Wisser serbest piyasa ekonomisi, yatırımcı, kapitalist ve girişimci kavramlarının ekonomik gelişmedeki önemine vurgu yapmıştır. Wisser'in bir diğer önemli katkısı Menger'in üretim faktörlerini değerlendirme sürecine marjinal faydayı dahil etmesi olmuştur (Boettke ve Lesson, 2003).

Okulun üçüncü kuşak temsilcilerinden biri de Schumpeter'dir. Schumpeter özellikle girişimci kavramını ele alarak ekonomik istikrarda önemli rol oynadığını belirtmiştir. Schumpeter'e göre girişimci yeni uygulamalarla ekonomik büyümeyi desteklerken kredi de girişimcinin faaliyetlerindeki önemli unsurlardandır. Üçüncü kuşağın bir diğer önemli temsilcisi ise Mises'tir. Mises okulun diğer temsilcileri gibi serbest piyasa ekonomisini savunmaktadır. Mises'e göre özel mülkiyetin olduğu ve devletin piyasa müdahalesinin en düşük seviyede olduğu bir ekonomik modeli savunmaktadır. Piyasalara yapılan müdaha-

leler insanların algılarını bozarak faiz-sermaye ve karlılık kavramlarını dolayısıyla piyasayı olumsuz etkileyecektir. Mises'in Avusturya iktisat okuluna sağladığı önemli katkılardan biri de iktisat uygulamalarında benimsediği praxeology ilkesidir. Praxeology, insan eylemlerinin değer yargılarından etkilendiği ve bir amacı güttüğünü ifade eden bir kavramdır. Dolayısıyla insanın değer yargılarını, karakterini ve ülke şartlarını göz ardı eden matematiksel modellemeler doğru sonuçlar vermeyecektir (Mises, 1933; Mises, 1949).

Okulun dördüncü kuşak ekonomistlerinden olan Hayek, aynı zamanda Mises'in öğrencilerindedir. Hayek uygulanan genişleyici para politikalarının girişimcileri yanlış kararlar vermesine sebep olduğunu, ayrıca paranın elastikiyetinden dolayı banka faizlerinin piyasa denge faizlerine eşit olamayacağını savunur. Hayek para politikalarıyla ilgili çalışmalarında yalnızca matematiksel modelleri değil bireylerin davranışlarını da dikkate alır. Hayek'in çalışmaları iktisat disipliniinde metodolojik yaklaşımları içermektedir. Hayek doğa bilimlerinde uygulanan tümdengelim yönteminin iktisat disipliniinde kullanılamayacağını düşünür. Çünkü iktisat birden çok değişkenin yer aldığı karmaşık yapıda bir disiplindir (Aytekin, 2013: 149).

Avusturya iktisat okulu neo-klasik iktisadın görüşlerini reddederek iktisat disipliniinde yeni paradigmalara geliştirmiştir. Okul serbest piyasa ekonomisini savunmakta ve ekonomilerde devlet müdahalesini reddetmektedir. Okul insanların, ekonomilerin ve özel durumları dikkate almayan genel geçer matematiksel modeller yerine bireylerin tercihlerine, üretim süreçlerine ve girişimcilere odaklanmayı tercih etmektedir. Fiyat ve değer kararlarında da bireylerin düşüncelerine odaklanan Avusturya iktisat okulu fırsat maliyeti, marjinal fayda, zaman tercihi gibi kavramları literatüre kazandırmıştır. Avusturya iktisat okulunun görüşlerinde temel aldığı varsayımlar aşağıdaki gibidir:

- a) Metodolojik Bireycilik,
- b) Metodolojik Sübjektivizm,
- c) Marjinalizm,
- d) Zevkler ve Tercihler,
- e) Fırsat Maliyeti,
- f) Üretim ve Tüketimin Zaman Yapısı,
- g) Tüketici Görüşlerinin Egemenliği,
- h) Siyasi Bireycilik.

Avusturya iktisat okulu piyasa ve girişimciye getirdiği yeni bakış açısı sayesinde iktisat disipliniine mikro temelli katkılar sağlamanın ötesinde işletmenin finansal yapısına da önemli yorumlar getirmiştir. Bu durum işletmenin varlık ve kaynak yapısı ile performansını yansıtan finansal muhasebe ve maliyet muhasebesi uygulamalarında da yeni yaklaşımların geliştirilmesine öncülük etmiştir. Özellikle sermayenin korunması, maliyetlerin takibi ve kaynakların verimli kullanılması için Avusturya iktisat okulunun geliştirdiği teori ve hesaplamalar Almanca konuşulan coğrafyada doğan, iktisat ve işletme disiplinlerini etkileyen bir başka önemli okul olan işletme ekonomisi okulunu etkilemiştir. İşletme ekonomisi

teorisinin kurucusu Eugen Schmalenbach'ın Avusturya iktisat okulunun fiyatlandırma, serbest piyasa, girişimci kararları ve maliyetlere ilişkin görüşlerini geliştirmesi muhasebe teorilerinden dinamik bilanço teorisinin doğmasını sağlamıştır. Dinamik bilanço teorisinin Almanca konuşulan coğrafyada ortaya çıkması bir tesadüf değildir. Avusturya iktisat okulunun temsilcilerinin sermayeye ilişkin hesaplamaları Eugen Schmalenbach'ın finansal raporlama süreçlerine ilişkin fikirlerini etkilemiş ve bir sermaye muhasebesi uygulaması olarak dinamik bilanço teorisi ortaya çıkmıştır.

4.Eugen Schmalenbach'ın İşletme Ekonomisine Katkıları ve Avusturya İktisat Okulu Bağlantısı

19. yüzyılda Almanca konuşulan coğrafyada iktisat disiplinine katkı sunan iki önemli okul Alman tarihçi okulu ile Avusturya iktisat okuluydu. Literatürde sıklıkla ele alınan bu iki okul arasındaki rekabet aynı zamanda birbirini besleyen bir ilişkiyi de içermektedir. Ancak o dönem Avusturya iktisat okuluyla yakın ilişkide olan ve bu okuldan beslenen bir diğer önemli Alman iktisat okulu da işletme ekonomisi okuludur (Betriebswirtschaftslehre). Bugünkü işletme disiplinine önemli katkıları olan işletme ekonomisi okulu, Alman tarihçi okuluna nazaran Avusturya iktisat okuluna daha ılımlı yaklaşmıştır. Öyle ki işletme ekonomisi okulu teorilerini marjinal fayda, öznel değer ve metodolojik bireycilik gibi kavramlara dayandırmıştır. İşletme ekonomisi okulunun Avusturya iktisat okulundan etkilendiği bir diğer önemli alan ise girişimcilik olmuştur. İşletme ekonomisi okulu girişimcilerin kıt kaynaklar arasında verecekleri kararları ve geçmişteki kararlarını analiz etmiştir. Dolayısıyla Avusturya iktisat okuluyla Alman işletme ekonomisi aynı entelektüel kaynaktan etkilenen okullardır. Avusturya iktisat okulu daha çok ekonomik konularla ilgilenirken Alman işletme ekonomisi okulu girişimci kararlarına odaklanmıştır (Olbrich vd., 2020).

Alman işletme ekonomisinin kurucusu olarak düşünülen Schmalenbach da görüşlerini Avusturya iktisat okulundan beslenerek oluşturmuştur. Schmalenbach (1919) Avusturya iktisat okulunun çalışmalarının kendi teorileri için değerini vurgulamıştır. Okulun bir diğer önemli temsilcisi Schmidt (1936) Avusturya iktisat okulundan “kardeş” olarak bahsetmiş, marjinal fayda teorisinin Alman işletme ekonomisinin uygulamalarına olan katkısına vurgu yapmıştır. Avusturya iktisat okulu temsilcileri de Alman işletme ekonomisine yaptıkları katkıya eserlerinde yer vermektedir (Mises, 2003).

4.1.Eugen Schmalenbach'ın Hayatı ve İşletme Ekonomisi Çalışmaları

Schmalenbach, 20 Ağustos 1873'te Almanya'nın Vestfalya bölgesinde doğdu. Eğitim hayatına babasının işlerine yardımcı olmak için kesintilerle devam eden Schmalenbach 1900 yılında Leipzig'deki işletme okulundan mezun oldu ve 1903 yılında asistan olarak akademik kariyerine başlamıştır. 1919'da Köln Üniversitesi'nde profesör olan Schmalenbach bir bölümü yurtdışında olmak üzere birçok üniversiteden teklif almış ayrıca yine dünyanın

önemli üniversitelerinden fahri doktora ve onur ödülleriyle ödüllendirilmiştir. Schmalenbach başarılı akademik kariyerinin yanında her zaman uygulamayla iç içe olmuştur. Henüz öğrenciliği döneminde babasının işlerine yardım ederken muhasebe ve fiyatlandırma konusunda faaliyetlerde bulunmuştur. Üniversite mezuniyetinin ardından denetçi ve danışman olarak çalışan Schmalenbach, muhasebe ve finans alanında kendi işletmelerini de kurmuştur. Onun teorik ve pratik yönü birbirini besleyerek işletme ekonomisi okulunun kurulmasında önemli rol oynamıştır (Potthof ve Sieben, 2014).

Schmalenbach'ın çalışmalarının odağında girişimci eylemlerinde verimlilik ve girişimci eylemlerinin geçmişinin analiz edilmesi yer almaktaydı. Özellikle girişimci eylemlerinin karlılığını tespit edebilmek için Avusturya iktisat okulunun hesaplamalarını ve praxeology ilkesini kullanmıştır. Alman tarihçi okulunun önemli bir temsilcisi olan Karl Bucher'e asistanlık yapan Schmalenbach'ın hocasının açık görüşlülüğü ve kendisinin iktisat okullarının görüşlerini pragmatik bir tavırla uygulaması bu durumdaki önemli etkenlerdir (Quire, 1965; Graves, 1992).

Schmalenbach'ın girişimci eylemlerinde odaklandığı bir diğer önemli kavram maliyetlerdir. İşletme maliyetlerini ve maliyet muhasebesini ele alan Schmalenbach fiyatlandırma kararları konusunda çalışmalar yapmıştır (Schildbach, 1997). Schmalenbach işletme ekonomisini raporlama uygulamaları açısından da incelemiş enflasyon ve sermaye muhasebesi uygulamalarına önemli katkılar sunmuştur (d'Arcy, 2000).

4.2.Sermaye Muhasebesi Çalışmalarına Önemli Bir Katkı Olarak Dinamik Bilanço

Avusturya iktisat okulu, parasal hesaplamalarını geriye dönük girişimci uygulamaları ile girişimciye yakın geçmişte faaliyet sonuçlarını gösteren yaklaşımları olmak üzere iki gruba ayırmıştır. Girişimcinin faaliyet sonuçlarını gördüğü uygulamalar sermaye muhasebesi ya da kar zarar muhasebesi olarak adlandırılmıştır. Avusturya iktisat okulunun sermaye muhasebesi uygulamalarından etkilenen Eugen Schmalenbach, bu alanda yayımladığı makalelerin ardından "Dynamische Bilanz" adlı kitabında sermaye muhasebesi alanındaki önemli çalışmalarından dinamik bilanço teorisine yer vermiştir. Bu kitap sonradan İngilizceye de çevrilmiştir (Herbener ve Rapp, 2016).

Schmalenbach dinamik bilanço teorisini oluştururken Mises'in parasal hesaplamalara ilişkin görüşlerinden etkilenmiştir. Mises parasal hesaplamaların sermaye muhasebe uygulamaları sayesinde mükemmeliyete kavuşacağına inanır. Sermaye muhasebesi sayesinde girişimciliğe ilişkin tüm araçların parasal değerleri ve gerçekleştirilen eylemler sonucunda bu parasal değişimlerde meydana gelen değişimleri ve dolayısıyla başarı göstergesi olan kar zarar ortaya koyabilir. Schmalenbach da işletmelerde meydana gelen hareketlere vurgu yapmıştır. Bilançolar işletmelerde meydana gelen hareketleri ve bu hareketlerin sonuçları hakkında bilgi verebilir. Bu bilgiler içinse işletmenin dönem başı ve dönem sonundaki bilançolarının karşılaştırılması gerekmektedir (Olbrich vd., 2020; Karelskaya ve Zuga, 2012).

Sermaye muhasebesi girişimciye kıt kaynakların kullanımını konusundaki başarısını gösterirken, girişimcinin faaliyetleri sonucunda sermayesini ne kadar koruyabildiğini de inceler. Bu yüzden sermaye muhasebesi birbiriyle ilişkili olan gelir ve sermaye kavramlarının üzerine kuruludur. Girişimcinin faaliyetlerini gerçekleştirebilmesi için kullandığı toplam varlıkların toplam yükümlülüklerden çıkarılması sonucunda bulunan toplam parasal değerdir. Geçmişte girişimcinin gerçekleştirdiği faaliyetler sonucunda sermayede değişim yaşanabilir. Bu noktaya kadar Schmalenbach ve Avusturya iktisat okulunun görüşleri paraleldir. Ancak Schmalenbach Avusturya iktisat okulunun gelirin işletmenin gelecekteki nakit akışlarının bugünkü değeri olduğu fikrine katılmamaktadır (Küpper ve Mattessich, 2005).

4.3.Dinamik Bilanço Teorisinin Unsurları

Avusturya iktisat okulu sermaye muhasebesi uygulamalarında varlık ve yükümlülüklerin niteliklerinden çok bu varlık ve yükümlülüklerin parasal eşdeğerlerinin belirlenmesine odaklanmıştır. Ancak Schmalenbach varlık ve yükümlülüklerin niteliğine odaklanmıştır. Schmalenbach'a göre sermaye muhasebesi girişimcinin toplam gelirini değil dönem başına elde edilmiş gelirin hesaplanmasını hedefler. Dolayısıyla henüz tamamlanmayan işlemleri ile ilgili dönemde gelir ve gider niteliği kazanmayan işlemlerinin bilançoda gösterilmesini hedefler. Bu işlemler gerçekleşene kadar bilançoda gösterilirken gerçekleşen gelir ve giderler gelir tablosunda gösterilir. Schmalenbach için gelir tablosu işletmenin faaliyet sonucunu kesin olarak gösterirken bilanço eksik işlemleri raporlamalıdır (Graves, 1992). Schmalenbach'ın bu ilkelere göre önerdiği bilanço Tablo 3'deki gibidir.

Dinamik bilanço teorisine göre bilanço kalemlerinin değerleri endeksler yardımıyla düzenlenmeli ve enflasyonun etkisinden kurtarılmalıdır. Kar endekslere göre düzeltilen dönem başı ve dönem sonu bilançoları arasındaki farktır. Dinamik bilanço teorisinde bilanço gelir tablosunun hazırlanması için kullanılan araçlardan biri haline gelmiştir. Dinamik bilançoda raporlanan kalemler sonraki dönemlerde gelir tablosunun bir unsuru haline gelerek o dönemin faaliyet sonucu haline gelecektir.

Tablo 3: Schmalenbach'ın Bilanço Önerisi

Varlıklar	Kaynaklar
Nakit	Ödemesi gerçekleşmeyen giderler
Gidere dönüşmemiş ödemeler	Henüz ödenmeyen borçlar
Henüz tahsil edilmemiş ödemeler	Gelir getirmeye başlamamış giderler
Gidere dönüşmemiş gelirler	Tahakkuk etmemiş giderler
Tahakkuk etmemiş gelirler	Sermaye

Kaynak: Olbrich vd., 2020

Konunun gelir gider boyutu incelendiğinde sermaye muhasebesinde gelirin belirlenmesi için bilanço ve gelir tablosu olmak üzere iki aracın varlığından söz edilebilir. Avusturya iktisat okulu da Schmalenbach'ın dinamik bilanço teorisi de gelirin unsurlarına ayrılarak işletme faaliyetlerinin ortaya konmasını amaçlamaktadır. Ancak iki teorinin gelir tablosuna yaklaşımı farklıdır.

Tablo 4: Schmalenbach'ın Gelir Tablosu Önerisi

Giderler	Gelirler
Ödenmiş giderler	Tahsil edilen gelirler
Önceden ödenen ama ilgili dönemde gider niteliği kazanan işlemler	Önceden tahsil edilen ama ilgili dönemde gelir niteliği kazanan işlemler
İlgili dönemde gider niteliği kazanan ancak sonraki dönemde ödemesi yapılacak işlemler	İlgili dönemde gelir niteliği kazanan ancak sonraki dönemde tahsili gerçekleşecek işlemler
İlgili dönemde gelir yaratan bir işlemin sebep olduğu gider	İlgili dönemde gelir yaratan bir işlemin sebep olduğu gider
Geçmişte gelir unsuru olan bir işlemin ilgili dönemde yarattığı gider	Geçmişte gider unsuru olan bir işlemin ilgili dönemde yarattığı gelir
Daha sonra gelir yaratacak bir işleme dair gider	Daha sonra gidere sebep olacak bir işlemin ilgili dönemde yarattığı gelir

Kaynak: Schmalenbach, 1962.

Avusturya iktisat okulunun erken dönem temsilcileri özellikle toplam gelire odaklanıp bu gelirin kaynaklarını göz ardı ederken başta Taylor olmak üzere okulun 20. yüzyıldaki temsilcileri toplam gelirin bileşenlerine ayrılma ihtiyacına da vurgu yapmıştır. Ancak Schmalenbach'ın gelirin unsurlarını ele alma biçimiyle Avusturya iktisat okulunun ele alış biçimi birbirinden farklılık göstermektedir. Avusturya iktisat okulunun gelir dağılımına ilişkin görüşleri elde tutma kazancı ile faaliyet karı arasında dağılmaktadır. Schmalenbach ise bilanço ve gelir tablosu kalemlerinin değeri konusundaki görüşleri sebebiyle elde tutma kazancının gerçekleşmeyeceğini savunur ve özellikle faaliyet karına odaklanır (Olbrich vd., 2020).

5.Sonuç

Avusturya iktisat okulunda piyasanın önemli unsurları olan girişimci ve tüketiciye odaklanıldığı görülmektedir. Okulun teorisyenleri böylece fiyat ve değer kavramlarını subjektif şekilde belirleyip, girişimci kararlarının etkinliğini inceleyerek mikro unsurlardan ekonominin bütününe nasıl etkileneceğine ilişkin teoriler geliştirmişlerdir. Bu teoriler İşletme ekonomisinin doğmasında önemli rol oynamıştır. Özellikle metodolojik bireycilik ve girişimci davranışlarına yönelme konusunda İşletme ekonomisi okulu Avusturya iktisat okulundan etkilenmiştir.

İki okulun ortak olarak ele aldığı konulardan biri sermaye muhasebesi olmuştur. Ancak Avusturya iktisat okulunun erken dönem temsilcileri sermaye muhasebesi uygulamaları konusunda ayrıntılı teoriler geliştirmemiş ve konunun ekonomik yönüne odaklanmıştır. Dolayısıyla sermaye muhasebesi uygulamalarında işletmenin sermayesinin belirlenmesi ve faaliyet sonuçlarının raporlanmasında teorik bir boşluk doğmuştur. Bu boşluğu işletme ekonomisinin kurucusu Eugen Schmalenbach doldurmuştur.

Schmalenbach girişimcinin kıt kaynaklar arasında verdiği kararlara odaklanmıştır. Bu kararların maliyet ve fiyatlandırma boyutları Schmalenbach'ın maliyet muhasebesi uygulamalarında karşılık bulurken, girişimcinin kaynak kullanımındaki verimliliğinin ölçülmesi ve sermayesini ne ölçüde koruduğu sorularının cevabı dinamik bilanço teorisinde ele alınmıştır. Dinamik bilanço teorisi bilançoğu işletmede henüz gelir ya da gider niteliği kazanmayan geçici işlemlerin yer aldığı, dönem başı ve dönem sonu bilançolarının karşılaştırılarak sermayedeki değişimlerin bulunduğu ve gelir tablosunun hazırlanmasına yardımcı olacak bir araç olarak nitelendirmiştir. Ayrıca bilançoda yer alan kalemler enflasyona göre yeniden düzeltilmelidir. Teoriye göre işletme faaliyet sonucunun asıl belirlendiği araç ise gelir tablosudur. Schmalenbach gelir tablosunda faaliyet karına odaklanmıştır.

Schmalenbach'ın dinamik bilanço teorisi Avusturya iktisat okulunun teorilerinden beslenirken aynı zamanda bu okulun finansal raporlama alanında yarattığı boşlukları doldurmuş ve beslediği sermaye muhasebesi düşüncelerinin ileri bir aşamaya geçmesine katkı sunmuştur.

Kaynakça

- Aktan, C. C. (2008) Yeni İktisat Okulları. (2. Baskı), Seçkin Yayıncılık: Ankara,
- Aktan, C. C., & Eroğlu, M. Y. (2018). Avusturya İktisat Okulu: Menger'den Mises'e; Hayek'den Kirzner'e., *Hukuk ve İktisat Araştırmaları Dergisi*, 10(2), 111-142.
- Aytekin, G. K. (2013). Ekonomi biliminde avusturya iktisat okulu ve hayekçi düşünce üzerine. *Ufuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 2(4), 145-164.
- Boettke, P., & Leeson, P. (2003). *The Austrian school of economics: 1950-2000*. Blackwell companion to the history of economic thought. Oxford: Basil Blackwell Publishers.
- Büyükgaz, U. (2020) İktisat Literatüründe Girişimcilik Teorileri. *Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 2(1), 1-12.
- d'Arcy, A. (2000). The degree of determination of national accounting systems—an empirical investigation. *Schmalenbach Business Review*, 52(1), 45-67.
- Douhan, R., Eliasson, G., & Henrekson, M. (2007). Israel M. Kirzner: An outstanding Austrian contributor to the economics of entrepreneurship. *Small Business Economics*, 29(1), 213-223.
- Ete, M. (1937). İşletme ekonomisi ilmi. *Journal of Istanbul University Law Faculty*, 3, 51-69.
- Forrester, D. A. R. (1993) *Eugen Schmalenbach and German Business Economics*, New York and London: Garland Publishing Inc.
- Graves, O. F. (1992). Dynamic Theory and Replacement Cost Accounting: The Schmalenbach-Schmidt Polemic of the 1920s. *Accounting, Auditing & Accountability Journal*. 5(1), 80-91.

- Arzova, S. B. ve B. Ş. Şahin (2022). Avusturya İktisat Okulu ve Eugen Schmalenbach'ın görüşleri temelinde dinamik bilanço teorisi, *Efil Journal of Economic Research*, 5(3), 52-65
- Herbener, J. M. (1991). Ludwig von Mises and the Austrian school of economics. *The Review of Austrian Economics*, 5(2), 33-50.
- Herbener, J. M., & Rapp, D. J. (2016). Toward a Subjective Approach to Investment Appraisal in Light of Austrian Value Theory. *Quarterly Journal of Austrian Economics*, 19(1), 3-28.
- Karelskaya, S., & Zuga, E. (2012). Balance-sheet theory of AP Roudanovsky. *Economics and management*, 17(1), 38-44.
- Küpper, H. U., & Mattessich, R. (2005). Twentieth century accounting research in the German language area. *Accounting, Business & Financial History*, 15(3), 345-410.
- Mises, L. 1933. *Epistemological Problems in Economics*. New York: New York University Press.
- Mises, L. 1949. *Human Action: A Treatise on Economics*. Chicago: Henry Regnery.
- Mises, L. v. (1998): *Human Action: A Treatise on Economics, The Scholar's Edition*, Auburn-Alabama: Ludwig von Mises Institute.
- Nakiboğlu, A., & Aktekin, E. D. (2021) Çok Yönlü Bir Düşünce Yaklaşımı Olan Avusturya İktisat Okulu: Teorisi, Metodolojisi, Felsefesi ve Temsilcileri. *JOEEP: Journal of Emerging Economies and Policy*, 6(2), 247-268.
- Olbrich, M., Quill, T., & Rapp, D. J. (2015). Business valuation inspired by the Austrian school. *Journal of Business Valuation and Economic Loss Analysis*, 10(1), 1-43.
- Olbrich, M., Rapp, D. J., & Follert, F. (2020). Eugen Schmalenbach, Austrian economics, and German business economics. *The Review of Austrian Economics*, 1-29.
- Pinkwart, A. (2013), Eugen Schmalenbach and the Leipzig School of Commerce. Available at https://www.researchgate.net/publication/265855556_HHL_Working_Paper_119_Eugen_Schmalenbach_and_the_Leipzig_School_of_Commerce (Erişim Tarihi: 02.05.2022).
- Potthoff, E., & Sieben, G. (2014). Eugen Schmalenbach (1873-1955). *İçinde: Twentieth Century Accounting Thinkers (RLE Accounting)* (ss. 99-114). Routledge.
- Quire, C. D. (1965). Eugen Schmalenbach, Dynamic Accounting. *The Accounting Review*, 40, 511-513.
- Rapp, D. J., Olbrich, M., & Follert, F. (2018). Eugen Schmalenbach and his uncharted significance for the Austrian school (No. hal-02326109). <https://ideas.repec.org/p/hal/journal/hal-02326109.html> (Erişim Tarihi: 02.05.2022).
- Sarıçoban, K. (2012). Avusturya İktisat Okulu, Temsilcileri ve Metodolojik İlkeleri. *Hukuk ve İktisat Araştırmaları Dergisi*, 4(1), 157-165.
- Schildbach, T. (1997). Cost accounting in Germany. *Management Accounting Research*, 8(3), 261-276.
- Schmalenbach, E. (1962). *Dynamische Bilanz* (13th ed.). Cologne and Opladen: Westdeutscher Verlag.
- Schmidt, F. (1933). Contribution to the discussion of the problem of the theory of value, September 30, 1932, *İçinde: Dresden in the panel on theory of the Verein für Sozialpolitik*. In L. von Mises & A. Spiethoff (Eds.), *Probleme der Wertlehre, Schriften des Vereins für Sozialpolitik, Zweiter Teil* (pp. 106-109). Munich and Leipzig: Duncker & Humblot.
- Schranz, A. (1937). Recent tendencies in German business economics. *The Accounting Review*, 12(3), 278-285.
- Uçma, T. (2011). Muhasebe Okulları Ve Uluslararası Muhasebe Literatürünün Gelişimine Katkıları: Tarihsel Perspektiften. *Accounting & Auditing Perspective Magazine/Muhasebe ve Denetime Bakis*, 11(35), 117-136.
- Üsdiken, B. (2003). Türkiye'de iş yapmanın ve işletmenin akademikleştirilmesi, 1930-1950. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 58(01), 119-147.

Arzova, S. B. ve B. Ş. Şahin (2022). Avusturya İktisat Okulu ve Eugen Schmalenbach'ın görüşleri temelinde dinamik bilanço teorisi, *Efil Journal of Economic Research*, 5(3), 52-65

- von Mises, L. (2003). *Epistemological Problems of Economics* (3. Baskı). Auburn, Ala: Ludwig von Mises Enstitüsü.
- Yay, T. (2010). Avusturya Okulu Mikroiktisadı: Dinamik Rekabet ve Girişimsel Keşif Süreci Olarak Piyasa. *Liberal Düşünce Dergisi*, (60), 25-50.
- Yu, F. L. T., & Shiu, G. M. C. (2011). A new look at the Austrian School of Economics: review and prospects. *International Journal of Pluralism and Economics Education*, 2(2), 145-161.

Türkiye Ekonomisi İçin G7 ve BRICS Ülkeleriyle Yakınsama Analizi

Atilla Aydın, Öğretim Görevlisi, Gelişim Üniversitesi, Gelişim Meslek Yüksekokulu
ataydin@gelisim.edu.tr, ORC-ID: 0000 0002 9265 5930.

Öz

Son yıllarda gelişmiş ülkeler ile gelişmekte olan ülkeler arasındaki refah seviyesi farkı giderek açılmaktadır. Yakınsama hipotezi ise sermayenin azalan verimliliği ve teknolojinin yayılması gibi nedenlerle zaman içinde düşük gelirli ülkelerin yüksek gelirli ülkelere yakınsayacağını ifade etmektedir. Bu çalışmanın amacı, Türkiye ekonomisi için G7 ülkeleri ve BRICS ülkeleri ile yakınsama hipotezinin test edilmesidir. Çalışmada tüm ülkelerin kişi başına GSYH değerleri kullanılmıştır. Yöntem olarak iki kırılmalı Lee-Strazicich birim kök testi uygulanmıştır. Yapılan testlerin sonucunda Türkiye ile G7 ülkeleri arasında yakınsama bulunamamıştır. Türkiye ile BRICS ülkeleri arasında ise yakınsama hipotezinin geçerli olduğu tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Yakınsama, G7, BRICS, Türkiye, Lee-Strazicich Birim Kök Testi*

Jel Kodları: *E01, C10*

Conversion Analysis with G7 and BRICS Countries for the Turkish Economy

Abstract

In recent years, the difference in the level of welfare between developed and developing countries has been widening. The convergence hypothesis states that low-income countries will converge to high-income countries over time due to declining productivity of capital and diffusion of technology. The aim of this study is to test the convergence hypothesis for the Turkish economy with the G7 countries and BRICS countries. Per capita GDP values of all countries were used in the study. As a method, Lee-Strazicich unit root test with two breaks was applied. As a result of the tests, no convergence was found between Turkey and the G7 countries. It has been determined that the convergence hypothesis is valid between Turkey and the BRICS countries.

Keywords: *Convergence, G7, BRICS, Turkey, Lee-Strazicich Unit Root Test*

Jel Codes: *E01, C10*

1. Giriş

Henüz cumhuriyet kurulmadan düzenlenen İzmir İktisat Kongresi'nde Türkiye ekonomisinin büyüme dinamikleri ele alınmış ve sanayileşme hedefi konmuştur. Gelişmiş ülkelerin seviyesine ulaşmak ve iktisadi büyümenin sürdürülebilmesi adına cumhuriyetin kurulmasından itibaren bazı dönemlerde daha liberal, bazı dönemlerde daha devletçi ekonomi politikaları uygulanmıştır. 1980 sonrasında Türkiye ekonomisi dünyadaki genel eğilime uyum göstererek liberal ekonomi anlayışını benimsemiş ve küreselleşmeye yönelik iktisat politikalarını hayata geçirmiştir. Büyüme modeli olarak ise ihracata dayalı büyüme anlayışı egemen olmuştur. Dünyada liberalleşme ve küreselleşme sürecine giren ülkelerde uygulanan politikalar, farklı ülkelerde farklı sonuçlar vermiştir. Türkiye ekonomisi için de 1980 sonrası sürecin olumlu ve olumsuz yanları bulunmaktadır. İhracat hızla artarken diğer yandan gelir dağılımının *bozularak* yoksulluğun da artması olumlu ve olumsuz durumlara örnek olarak verilebilir. Neoklasik Solow büyüme modeline göre gelişmekte olan ülkeler, gelişmiş ülkelere göre daha hızlı büyüyerek uzun dönemde onlarla aynı seviyeye gelecektir. Yakınsama hipotezi olarak da adlandırılan bu görüşün en önemli gerçekleşme mekanizması olarak sermayenin azalan verimliliği gösterilmektedir. Sermaye, verimliliğin düşük olduğu gelişmiş ülkelere göre yüksek olan ülkelere akacak ve böylece yakınsama sağlanacaktır. Bu çalışmanın amacı, öncelikle Türkiye ile G7 ülkeleri arasındaki yakınsama hipotezinin test edilmesidir. Böylece Türkiye ekonomisinin büyümeye yönelik politikalarının gözden geçirilmesi hedeflenmektedir. İkinci aşamada Türkiye ekonomisi ile BRICS ülkeleri arasındaki yakınsama hipotezinin geçerliğinin test edilmesi amaçlanmıştır. Bu bağlamda Türkiye ekonomisinin hangi gruba yakın olduğunun tespit edilmesi hedeflenmektedir. Ayrıca Türkiye'de kişi başına milli gelirin büyümesine yönelik politika önerileri getirilmiş, çalışmadan elde edilen sonuçlar erken sanayisizleşme çerçevesinde değerlendirilmiştir.

Çalışmanın girişten sonraki ikinci bölümünde yakınsama hipotezinin teorik temelleri Solow büyüme modeli çerçevesinde ele alınmıştır. Üçüncü bölümde, liberalleşme ve küreselleşme politikalarının egemen olduğu Türkiye ekonomisinde kişi başına GSYH değerlerinin gelişimi incelenmiştir. Dördüncü ve beşinci bölümde, sırasıyla G7 ve BRICS

ülkelerinin 1980 sonrası kişi başına GSYH değerlerinin gelişimi ve büyüme dinamikleri araştırılmıştır. Altıncı bölümde literatürde yapılmış çalışmalara yer verilmiştir. Yedinci bölümde çalışmada kullanılan veri seti tanıtılmış ve çalışmanın yöntemi olan Lee-Strazicich iki kırılmalı birim kök testi hakkında teorik bilgi verilmiştir. Sekizinci bölümde çalışmadan elde edilen bulgular açıklanmıştır. Son bölüm ise sonuç kısmına ayrılmıştır.

2.Yakınsama Hipotezinin Kapsamı

Yakınsama hipotezinin temelini Solow (1956) büyüme modeli oluşturmaktadır. Neoklasik büyüme modeli olarak da adlandırılan Solow modelinde dört değişken üzerinde durulmaktadır. Bu değişkenler; çıktı (Y), emek (X_2), sermaye (X_3) ve işgücü etkinliği (A) olarak ifade edilmektedir. Modelde girdiler herhangi bir zamandaki çıktıyı üretmek için bir araya gelmektedir (Romer, 1986, s. 1007). Modelin temel varsayımları; tam istihdam, çok sayıda firma, tüm firmaların aynı malı ürettiği olması, kapalı ekonomi, ölçüğe göre sabit getiri ve azalan verimler yasasıdır. Solow modeli, Cobb-Douglas üretim fonksiyonu yardımıyla ifade edilebilmektedir.

$$Y_i = \beta_1 X_{2i}^{\beta_2} X_{3i}^{\beta_3} e^{u_i} \quad (1)$$

Yukarıdaki denklemde; X_{2i} emek girdisi, X_{3i} sermaye girdisi, u_i ise hata terimini göstermektedir. (1) numaralı denkleminin her iki tarafının logaritması alındığında aşağıdaki fonksiyon kalıbına ulaşılmaktadır.

$$\ln Y_i = \beta_0 + \beta_2 \ln X_{2i} + \beta_3 \ln X_{3i} + u_i \quad (2)$$

Yukarıdaki denklemde $\beta_0 = \ln \beta_1$ olarak alınmış olan sabit terim parametresidir. Ölçüğe göre sabit getiri varsayımı altında $\beta_2 + \beta_3 = 1$ eşitliği bilinmektedir (Gujarati ve Porter, 2018, s. 249). Bu durumda $\beta_2 = 1 - \beta_3$ olarak yazılabilir. Bu ifade (2) numaralı denklemde yerine konulduğunda aşağıdaki denkleme ulaşılmaktadır.

$$\begin{aligned} \ln Y_i &= \beta_0 + (1 - \beta_3) \ln X_{2i} + \beta_3 \ln X_{3i} + u_i \\ \ln Y_i &= \beta_0 + \ln X_{2i} + \beta_3 (\ln X_{3i} - \ln X_{2i}) + u_i \\ \ln Y_i - \ln X_{2i} &= \beta_0 + \beta_3 (\ln X_{3i} - \ln X_{2i}) + u_i \\ \ln(Y_i / X_{2i}) &= \beta_0 + \beta_3 \ln(X_{3i} / X_{2i}) + u_i \end{aligned} \quad (3)$$

(3) numaralı denklemden yürütülen cebirsel işlemler sonucunda ulaşılan $Y_i / X_{2i} =$ Çıktı/Emek oranı, $X_{3i} / X_{2i} =$ Sermaye/Emek oranı olarak adlandırılmaktadır. Bu çerçevede

emek başına çıktı değeri, emek başına sermayenin bir fonksiyonu olmaktadır. Emek başına sermaye arttıkça emek başına çıktının da artacağı açık bir şekilde görülmektedir. Solow büyüme modelinin diğer bir varsayımı olan sermayenin azalan verimler yasası bu noktada modele dahil edildiğinde emek başına sermaye arttıkça emek başına çıktının azalarak artacağı söylenebilir. Belirli bir başabaş noktasından sonra ise bu artış negatife dönmekte ve ekonomide küçülme yaşanmaktadır. Modelde nüfus ve teknoloji sabit varsayılmakta ve başabaş noktası da sabit olarak artmaktadır. Ancak sermaye/emek oranı azalarak arttığı için bir süre sonra sermaye/emek oranı başabaş noktasının altında kalmaktadır. Büyümenin negatife dönmesi bu mekanizma ile açıklanmaktadır. Bu noktada sermaye stokunun yatırımlara eşit olduğu varsayımı önem arz etmektedir. Bir başka ifadeyle sermayenin mobilitesi çerçevesinde yatırımlar, marjinal yatırım verimliliğinin daha yüksek olduğu ülkelere kaymakta ve böylece gelişmekte olan ülkelerin bir süre sonra gelişmiş ülkeleri yakalayacağı düşünülmektedir (Aghion ve Howitt, 1998, s. 12). Yakınsama hipotezinin temelini bu mekanizma oluşturmaktadır.

Yakınsama hipotezi teorik düzeyde ele alındığında teknoloji faktörünün yakınsama üzerinde önemli bir etkisi olduğu yönünde çalışmalar bulunmaktadır. Abramovitz (1986), çalışmasında teknolojik olarak geride olan bir ülkenin hızla yeni teknolojilere sahip olan ülkelere yakınsayacağını ifade etmektedir. Ancak çalışmada söz konusu yakınsamanın kaynağı sosyal kabiliyet kavramı olarak açıklanmaktadır. Teknolojik açıdan geri olan takipçi ülkenin hızla büyüme sürecine girebilmesi için kültürel gelişim, girişimcilik, yasal düzenleme gibi sosyal kabiliyetlerin varlığı yakınsamanın önemli bir kaynağını oluşturmaktadır. Romer (1986), bilginin de bir çeşit kamu malı olduğunu ve bu nedenle bilginin yayılarak tüm ülke ekonomilerini büyüteceğini öne sürmektedir. Barro ve Sala-i Martin (1995), takipçi ülkenin lider konumundaki ülkelerin teknolojilerini taklit ederek hızla büyüyeceğini ifade etmektedir. Teknolojinin taklit edilmesi, yeni teknolojinin geliştirilmesinden hem daha az maliyetli hem de daha hızlı olacağından teknolojik gerilik avantaja dönüşmektedir. Bernard ve Jones (1996) da çalışmalarında taklitçi teknolojilerin maliyetlerinin düşük olması nedeniyle düşük gelirli ülkelerin bu teknolojileri kullanarak hızla büyüyeceklerini ileri sürmektedir. Ancak taklit edilen teknolojinin ülke ekonomisine adapte edilerek yakınsama sürecinin başlaması gecikmeli olarak gerçekleşmektedir. Teece vd (1997), çalışmasında taklitçi ülke için taklit edilen teknolojiyi öğrenme ve adapte etme süresini bir yıl olarak bulmuştur.

Yakınsamanın diğer bir kaynağının küreselleşme süreci olduğu değerlendirilmektedir. Ancak bu konuda literatürde tam bir görüş birliği bulunmamaktadır. Prebish (1950), çalışmasında uluslararası ticaretin, geliri yüksek olan ülkelerin lehine sonuç verdiğini ifade etmiştir. Bir başka ifadeyle uluslararası ticaret, fakir ülkelere zengin ülkelere doğru kaynak transferine neden olmaktadır. Singer (1950) de çalışmasında az gelişmiş ülkelerin hammadde ihracatçısı, gelişmiş ülkelerin ise nihai mamul ihracatçısı olduklarını tespit etmiştir. Bu bağlamda uluslararası ticaret, gelir farklarını değiştirerek ülkelerin birbirine yakınsamasını engellemektedir. Küreselleşme sürecinin yakınsama sağlamayacağına yönelik bir başka görüş ise orta gelir tuzağı olarak bilinmektedir. Gill ve Kharas (2007) tarafından

ortaya atılan bu görüşe göre, gelişmekte olan ülkeler belirli bir gelir seviyesini yakaladıktan sonra büyüme oranları yavaşlama eğilimine girmektedir. Gerek gelişmiş ülkelerden gerekse fakir ülkelerden daha az gerçekleşen bu büyüme oranları orta gelir tuzağı olarak tanımlanmaktadır. Gelişmekte olan ülkelerin orta gelir tuzağına düşmesinin nedeni olarak bu ülkelerin yaşadığı yapısal sorunlar gösterilmektedir. Buna karşılık Sachs ve Warner (1995), çalışmalarında 117 ülke için küreselleşme ile iktisadi yakınsama arasındaki ilişkiyi araştırmışlar ve %2'den fazla büyüyen ülkelerin dışa açık ekonomi politikaları uygulayan ülkeler olduklarını tespit etmişlerdir.

Yakınsama olgusu literatürde iki şekilde ele alınmaktadır. Bunlardan ilki β yakınsaması olup, bu yaklaşıma göre uzun dönemde bütün ülkelerin emek başına sermaye stoku ortak bir durağanlık durumuna yakınsamaktadır. Böyle bir durağanlık düzeyi, her ülke için başlangıç değerinden farklı bir değeri ifade etmektedir. Teknolojik gelişme, nüfus artış oranı ve tasarrufların ülkeler arasında aynı oranda değiştiği varsayıldığından böyle bir yakınsama koşullu β yakınsaması olarak adlandırılmaktadır. Bu varsayım aynı zamanda tüm ülkelerin durumlarının aynı olduğu anlamına gelmektedir (Ray, 1998, s. 74). Mutlak β yakınsaması olarak da adlandırılan koşullu β yakınsaması, ülkelerin aynı yapısal özelliklere sahip olduğu varsayımını yapması nedeniyle eleştirilmekte ve yerine yapısal farklılıkları göz önüne alan koşulsuz β yakınsaması önerilmektedir. Ancak Barro (1991)'ya göre gerçekte sadece koşullu yakınsama gerçekleşmektedir. Bir başka ifadeyle yakınsama olgusu sadece benzer yapısal özellikleri olan ülkeler arasında gerçekleşebilmektedir. İkinci yakınsama olgusu ise σ yakınsaması olarak bilinmektedir. σ yakınsaması, ülkeler arasındaki gelir dağılımının yapısı ile belirlenebilmektedir. Dağılımın yapısı ülkelerin gelirlerinin veya gelirlerin logaritmalarının standart sapması ile ölçülmektedir. Standart sapma zamanla küçülmekteyse yakınsamanın gerçekleştiği anlaşılmaktadır (Barro ve Sala-i Martin, 1995, s. 385).

3. 1980 Sonrası Türkiye'de Kişi Başına Gayrisafi Yurtiçi Hasıla'nın Gelişimi

Türkiye ekonomisi 1980 yılından itibaren dünyadaki gelişmelere paralel olarak liberalleşme sürecine girmiş, öncelikle mal hareketleri, ardından sermaye hareketleri serbest hale getirilmiştir. Ekonomik büyüme stratejisi olarak ise ihracata dayalı büyüme modeli benimsenmiştir (Çavdar, 2004, s. 258). Sermaye hareketlerinin serbestleştirilmesiyle hem Merkez Bankası döviz yükümlülükleri artmış hem de Türkiye ekonomisi yoğun bir dolarizasyon sürecine girmiştir (Kepenek ve Yentürk, 2001, s. 254). Özellikle sermaye hareketlerinin serbestleştirilmesinden sonra Türkiye'nin döviz ve faiz kırılganlığı artmış, Türkiye ekonomisinde finansal krizler sıklıkla yaşanmaya başlamıştır. Kişi başına milli gelir açısından değerlendirildiğinde, ihracata dayalı büyümenin ihracat açısından başarılı olduğu, ancak ihracat artışının büyümeye tam olarak yansımadağı görülmektedir. 1980-1989 yılları arasında ihracat beş kat artarken kişi başına gelir iki katına dahi çıkamamıştır (Boratav, 2015, s. 211). 1989 yılında uluslararası sermaye hareketlerinin serbestleştirilmesiyle yüksek faiz koşullarından yararlanmak üzere Türkiye'ye akan sıcak para genişlemeye sebep

olmuş, ancak konjonktür tersine döndüğünde ülkeyi terk eden sıcak para finansal krizlerin de temelini oluşturmuştur. 1994 yılında faizlerin düşürülmesine yönelik olarak uygulanan politikalar ve Merkez Bankası'ndan alınan ölçüsüz avanslar, sıcak paranın ülkeyi terk etmesine neden olmuş ve ekonomi %5.5 küçülerek büyük bir finansal kriz yaşanmıştır (Özatay, 2009, s. 75). Tablo 1'de 1994 yılında kişi başına gelirdeki düşüş açıkça görülmektedir. 2000 ve 2001 yıllarında da özellikle bankacılık sektörünün açık pozisyonları, faiz ve kur kırılganlığını arttırmış ve derin bir finansal kriz sürecine girilerek, %9.3 daralma yaşanmıştır (Taşar, 2010, s. 80). 2001 krizinde gerek reel sektörde gerekse finans sektöründe faaliyet gösteren birçok işletme iflas etmiş ve işsizliğin boyutunda da artış görülmüştür. Bu gelişmelerin doğal sonucu olan kişi başına gelirdeki azalmanın boyutu Tablo 1'den gözlemlenebilmektedir.

2001 krizini aşmak için uygulamaya konulan Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı ile ekonomik göstergeler hızlı bir düzelleme sürecine girmiştir. Enflasyon oranı 2002 yılında %29.8 iken 2007 yılında %8.4'e kadar düşmüştür. 2008 yılında ABD'de yaşanan küresel krizden de etkilenen Türkiye ekonomisi, kriz koşullarını özellikle 2009 yılının ilk üç ayında hissetmiş ve bu üç aylık dönemde bir önceki yılın ilk üç ayına göre %14.6 oranında küçülmüştür. 2009 yılındaki toplam küçülme ise %4.7 olarak belirlenmiştir (Boratav, 2015, s. 213). Küresel krizin etkileri çabuk atlatılmış, 2009 yılının Kasım ayından itibaren özellikle dış kaynak girişleriyle tekrar büyüme sürecine girilmiştir. Bu süreç 2015 yılına kadar kesintisiz devam etmiş, ancak 2015 yılında döviz kurlarındaki artışla tersine dönmüştür. 2018 yılında bir başka döviz krizi yaşanmış ve dolar kuru 7 TL seviyesine çıkmıştır. 2020 yılında tüm dünyayı etkisi altına alan pandemi Türkiye'ye de sıçramış ve pandemi koşullarında ekonomik kriz giderek derinleşmiştir. Bu çerçevede Tablo 1'den görüldüğü gibi 2014 yılından itibaren Türkiye'de kişi başına gelir sürekli olarak azalmaktadır. 2021 Aralık ayında dolar kuru 18 TL düzeyine kadar yükselmiş, 2021 yıllık enflasyon oranı %36'ya yükselmiştir. Kriz koşullarının derinleşmesi üzerine 20 Aralık 2021 Kararları alınmış ve kur korumalı mevduat uygulaması başlatılmıştır. Mevduat getirisinin kur artışının altında kalması durumunda aradaki farkın karşılanması şeklinde tanımlanabilecek olan bu finansal araç ile döviz talebinin azaltılması ve döviz kurlarının aşağı çekilmesi hedeflenmektedir. Tablo 1'de Türkiye'de 1980 sonrası kişi başına GSYH verileri seçilmiş yıllar için özetlenmiştir.

Tablo 1: 1980 Sonrası Türkiye’de Kişi Başına GSYH Verileri

Yıl	Kişi Başına GSYH (\$)
1980	1,564
1985	1,368
1990	2,794
1991	2,736
1992	2,842
1993	3,180
1994	2,270
1995	2,898
1996	3,053
1997	3,144
1998	4,500
1999	4,116
2000	4,337
2001	3,142
2002	3,688
2003	4,760
2004	6,102
2005	7,456
2006	8,102
2007	9,792
2008	10,941
2009	9,103
2010	10,743
2011	11,421
2012	11,796
2013	12,614
2014	12,157
2015	11,006
2016	10,895
2017	10,590
2018	9,454
2019	9,122
2020	8,536

Kaynak: *Worldbank*

Tablo 1'deki verilere kriz yılları özellikle eklenmiştir. 1994 ve 2001 kriz yıllarındaki düşüşler çok belirgin gözükmemektedir. Küresel krizin Türkiye'de etkisinin görüldüğü 2009 yılında da gerileme olduğu görülmektedir. 2002 yılından itibaren hızlı bir büyüme trendine giren kişi başına GSYH verileri, 2014 yılında küçülmeye başlamıştır. 2014 yılından günümüze kadar olan süreçte küçülme devam etmiş ve 2020 yılı sonu itibarıyla kişi başına GSYH değeri hemen hemen 2006 yılı seviyesine kadar gerilemiştir. Tablo 1'den görüldüğü gibi zaten kırılma durumunda olan Türkiye ekonomisi pandemi sürecine de hazırlıksız olarak yakalanmıştır.

4.1980 Sonrası G7 Ülkelerinde Kişi Başı Gayrisafi Yurtiçi Hasıla'nın Gelişimi

G7 ülkelerinin önemi, dünya ekonomisine egemen olan ülkelerden oluşması olarak ifade edilmektedir. 1971 yılında Bretton Woods sisteminin geçerliliğini yitirmesi ve 1973 yılında petrol krizinin baş göstermesiyle birlikte küresel krizlere çözüm bulma arayışları başlamıştır. Bu çerçevede 1975 yılında ABD, Birleşik Krallık, Almanya, Fransa, İtalya ve Japonya bir araya gelerek petrol krizi ve stagflasyona karşı çözüm üretmeyi amaçlamışlardır. Bu toplantıların her yıl yapılması kararlaştırılmış ve 1976 yılında gruba Kanada'nın da katılmasıyla grup G7 olarak adlandırılmıştır (Konak, 2020, s. 237). Ekonomik amaçlarla kurulan G7 grubu, günümüzde demokrasi, insan hakları, terörle mücadele gibi konularda öncülük etmektedir. Ayrıca gelişmekte olan ülkelerle daha fazla ticari ilişkiler kurulması ve dünya ticaretinin hareketlendirilmesi grubun başlıca amaçları olarak gösterilmektedir. Günümüzde tüm dünyadaki küresel sermayenin %65'i, üretimin ise %45'i G7 ülkelerinin kontrolündedir (Türker, 2018, s. 142). Tablo 2'de G7 ülkelerine ilişkin kişi başına GSYH verileri yıllar itibarıyla özetlenmiştir.

Tablo 2: G7 Ülkelerinin Seçilmiş Yıllardaki GSYH Verileri (\$)

Yıl	Almanya	ABD	B.Krallık	Kanada	Fransa	İtalya	Japonya
1980	12,138	12,575	10,032	11,171	12,713	8,457	9,463
1985	9,430	18,237	8,652	14,115	9,763	7,991	11,577
1990	22,304	23,889	19,095	21,448	21,794	20,826	25,371
1995	31,658	28,691	23,207	20,614	26,890	20,665	44,198
2000	23,636	36,335	28,223	24,271	22,364	20,088	39,169
2005	34,507	41,115	42,132	36,383	34,760	32,043	37,813
2010	41,532	48,467	39,689	47,562	40,638	36,001	44,968
2015	41,087	56,863	45,405	43,596	36,638	30,230	34,961
2020	46,208	63,414	41,125	43,258	39,030	31,714	40,193

Kaynak: Worldbank

Tablo 2'den görüldüğü gibi oransal olarak kişi başına GSYH en fazla ABD'de artmış, 2020 yılında 1980'deki değerinin yaklaşık beş katına kadar çıkmıştır. G7 ülkelerinin tümü 1985-1990 yılları aralığında yüksek bir büyüme oranı yakalayabilmiştir. Söz konusu dönemde Birleşik Krallık, Kanada, İtalya ve Japonya'nın kişi başına GSYH değeri yaklaşık dört katına çıkmıştır. Almanya ve Japonya'nın bu trendi 1990-1995 yılları arasında da sürdürdüğü görülmektedir. 2015 yılından 2020 yılına kadar olan son beş yıllık süreçte sadece Birleşik Krallık ve Kanada'da kişi başına GSYH düşüş göstermiştir. Son on yıllık dönemde ise Almanya, ABD ve Birleşik Krallık dışındaki ülkelerde kişi başına GSYH'de küçülme gerçekleşmiştir. Ancak bu çalışmanın kapsamının 40 yıllık bir süreç olduğu göz önüne alındığında tüm G7 ülkelerinin ilgili dönemde yüksek bir büyüme yakaladığı söylenebilir.

5.1980 Sonrası BRICS Ülkelerinde Kişi Başı Gayrisafi Yurtiçi Hasıla'nın Gelişimi

2001 yılında Goldman Sachs ekonomisti Jim O'Neill, Brezilya, Rusya, Çin ve Hindistan ekonomilerini yükselen ekonomiler olarak tanımlamıştır. Ülke isimlerinin baş harfiyle BRIC ülkeleri olarak anılan bu ülkeler arasında ilk zamanlarda bir işbirliği görülmemiştir. Daha sonra 2011 yılında Güney Afrika'nın da dahil olmasıyla birlikte grup BRICS adını almıştır. BRICS ülkeleri günümüzde gelişmiş ülkeler tarafından yakından takip edilmektedir (Abdenur, 2016, s. 110). BRICS ülkeleri, yıllar içinde işbirliğini arttırarak dünya ekonomisinde söz sahibi olmaya başlamıştır. ABD merkezli tek kutuplu bir dünya sisteminin sürdürülebilir olmadığı felsefesinden yola çıkan grup, daha adil bir rekabet ortamı sağlamak amacıyla çalışmalarını sürdürmektedir (İstikbal vd, 2019, s. 49). Finans, ekonomi, güvenlik, sağlık, teknoloji gibi alanlarda gruba üye olan ülkeler arasında işbirliğini geliştirmeyi hedefleyen BRICS ülkeleri artık Yükselen Güney olarak da anılmaktadır (Zhoa, 2016, s. 19). Bu bağlamda BRICS ülkeleri, Gelişmiş Kuzey olarak tanımlanan ABD ve gelişmiş batı ülkelerine karşı daha fazla söz hakkı için mücadele etmektedir. Ayrıca IMF ve Dünya Bankası içinde yetki ve temsilin arttırılması da grup üyeleri tarafından talep edilmektedir (Chang vd, 2018, s. 2473).

Pricewaterhouse Coopers tahminlerine göre 2030 yılında satın alma gücü itibariyle dünyanın en büyük ekonomisinin Çin, üçüncü en büyük ekonomisinin ise Hindistan olacağı öngörülmektedir. Diğer BRICS ülkelerinden Rusya'nın altıncı, Brezilya'nın sekizinci, Güney Afrika'nın otuzuncu olacağı tahmin edilmektedir (PWC, 2017, s. 23). Bu bağlamda önümüzdeki on yıllık dönemde BRICS ülkelerinin daha da güçlenerek diğer gelişmekte olan ülkelere de bir model oluşturacağı öngörülmektedir. Küresel kriz sonrasında gelişmiş ülkelerin yavaşlama sürecine girerken BRICS ülkelerinin büyüme trendini devam ettirmesi de bu savı desteklemektedir. Tablo 3'te BRICS ülkelerinin yıllar itibariyle kişi başına gelir değerleri özetlenmiştir.

Tablo 3: BRICS Ülkelerinin Seçilmiş Yıllardaki GSYH Verileri (\$)

Yıl	Brezilya	Rusya	Hindistan	Çin	G.Afrika
1990	2,622	3,493	368	318	3,140
1995	4,748	2,666	374	610	4,145
2000	3,750	1,772	443	959	3,375
2005	4,790	5,323	715	1,753	6,033
2010	11,286	10,675	1,358	4,550	8,149
2015	8,814	9,313	1,606	8,016	6,260
2020	6,797	10,127	1,928	10,435	5,656

Kaynak: *Worldbank*

Tablo 3'ten görüldüğü gibi 1990 ile 2020 yılları arasında grup ülkelerinin tümünde kişi başına GSYH değerleri artış göstermiştir. Özellikle Çin'deki geometrik artış dikkat çekmektedir. Çin'de 1990 yılında 318 dolar olan kişi başına GSYH değeri 2020 yılında yaklaşık 33 katına çıkarak 10.435 dolar düzeyine yükselmiştir. Aynı dönemde Hindistan'da da kişi başı GSYH 1990 yılı düzeyinin beş katına çıkmıştır. Rusya da son dönemde 10.127 dolar sınırını aşmış gözükmektedir. Brezilya ve Güney Afrika'da ise 2010 yılı sonrasında gerileme görülmektedir. 2005 ve 2010 yılları arasında 2008 küresel krizine rağmen tüm BRICS ülkelerinde belirgin bir büyüme gerçekleşmesi dikkate değerdir.

6.Literatür Taraması

GSYH yakınsaması konusunda literatürde çok sayıda çalışma bulunmaktadır. Bu konuda yapılan ilk çalışma Baumol (1986) tarafından yapılmıştır. Çalışmada 16 OECD ülkesi için 1870-1979 yılları arasındaki üretim değerleri başlangıç ve sabit değerleriyle ele alınmış ve yatay kesit analizi kullanılmıştır. Çalışmanın sonucunda ülkeler arasında yakınsama tespit edilmiştir. Baumol'den sonra yakınsama hipotezi ile ilgili ulusal ve uluslararası literatürde pek çok çalışma yapılmıştır. Ram (1991), 1950-1985 yılları arası millî gelir verilerini kullanarak 59 ülke için yaptığı çalışmada kuadratik regresyon analizini kullanmış ve çalışmanın sonucunda yakınsama hipotezinin geçerli olduğu sonucuna ulaşmıştır. Dowrick (1992), yaptığı çalışmada 1960-1988 yılları arası için Pasifik ülkelerini kullanmıştır. Yatay kesit analizinin kullanıldığı çalışmada ülkeler arasında yakınsama olduğu tespit edilmiştir. Kim (2001), çalışmasında 1960-1992 arasındaki dönemi 17 Asya ülkesi için panel veri regresyon analizi yöntemiyle incelemiştir. Çalışmanın sonucunda ülkeler arasında yakınsama olduğu belirlenmiştir. Leonida vd (2004), İtalya'nın 20 bölgesini 1970-1995 yılları arasındaki dönem için veri zarflama yöntemiyle analiz etmişlerdir. Çalışma sonucunda incelenen dönemde bölgeler arasında ıraksama olduğu tespit edilmiştir. Liu ve Ruiz (2006), 24 OECD ülkesini 1953-2000 yılları arasındaki dönem için incelemişlerdir. Panel birim kök testinin kullanıldığı çalışmada incelenen dönemde ülkeler arasında yakınsama olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Reza ve Zahra (2008), çalışmalarında Avrupa Birliği'ne yeni üye olan ülke-

ler için yaptıkları çalışmada 1995-2005 yılları arasındaki dönemi panel birim kök testi ile analiz etmişlerdir. Çalışmanın sonucunda ülkeler arasında yakınsama olduğu belirlenmiştir. Korap (2010), 1970-2007 yılları arasındaki dönemi 26 OECD ülkesi için panel birim kök testi ile analiz etmiştir. Çalışmanın sonucunda ülkeler arasında yakınsama bulunduğu tespit edilmiştir. Poetzold (2013), çalışmasında 1980-2005 yılları arasındaki dönemi 15 Avrupa Birliği üyesi ülke için panel regresyon yöntemiyle incelemiştir. Çalışmada ülkeler arasında yakınsama olduğu sonucuna varılmıştır. Akıncı ve Sevinç (2016), yaptıkları çalışmada Balkan ülkeleri ile kurucu Avrupa Birliği ülkeleri arasında yakınsama olup olmadığını araştırmışlardır. 1990-2014 yılları arasındaki dönem panel veri analizi ile incelenmiş ve iki ülke grubu arasında incelenen dönemde iraksama olduğu tespit edilmiştir. Glawe ve Wagner (2020), çalışmalarında Çin'in orta gelir tuzağına yakalanma riskini yakınsama hipotezini kullanarak test etmişlerdir. Çalışmanın sonucunda Çin'in orta gelir tuzağına riskine sahip olduğu belirlenmiştir.

Türkiye ekonomisi ile ilgili olarak yapılan yakınsama çalışmaları genellikle Türkiye içindeki il veya bölgelerin birbirine yakınsamasını incelemiştir. Türkiye'nin diğer ülkeler ile olan yakınsamasını araştıran çalışma sayısının daha az olduğu görülmektedir. Atalay (2007), 1993-2004 yılları arasındaki dönem için Türkiye ve 26 Avrupa Birliği ülkesi arasındaki yakınsaklık durumunu panel veri analizi ile incelemiştir. Çalışmada Türkiye ile Avrupa Birliği ülkeleri arasında yakınsama bulunmuştur. Çepni ve Köse (2007), gümrük birliğinin etkilerini saptamak amacıyla panel veri analizini kullanarak yaptığı çalışmada Türkiye ile AB ülkeleri arasında gümrük birliği sonrasında yakınsamanın ortaya çıktığı sonucuna ulaşmıştır. Dogan ve Saraçoğlu (2011), panel birim kök testlerini kullanarak yaptığı çalışmada AB ülkeleri ve aday ülkeler arasındaki yakınsamayı araştırmışlardır. Çalışma sonucunda Türkiye, Estonya ve Güney Kıbrıs'ın AB ortalamasına yakınsadığı tespit edilmiştir. Akıncı ve Yılmaz (2012), yaptıkları çalışmada farklardaki fark analizini kullanarak Türkiye ile 17 AB ülkesi arasındaki kişi başına milli gelirin yakınsaklığını araştırmışlardır. Çalışma sonucunda 1996-2010 yılları için Türkiye ile Almanya ve Finlandiya arasında mutlak iraksama, Türkiye ile İrlanda, Yunanistan, Hollanda, İspanya, Avusturya, Slovenya, Malta, Estonya, Slovakya ve Lüksemburg arasında mutlak bir yakınsama tespit edilmiştir. Öztürk (2013), yaptığı çalışmada 1950-2008 yılları arası dönemde Türkiye ile 18 Avrupa Birliği üyesi ülke arasındaki yakınsaklığı zaman serisi analizi ile incelemiştir. Çalışma sonucunda iraksama tespit edilmiştir. Çifçi vd (2018) yaptıkları çalışmada 1950-2008 yılları arası dönemi incelemişlerdir. Gümrük birliğine katılım öncesi, katılım sonrası ve tüm dönem için Türkiye ile Avrupa Birliği üyesi ülkelerin yakınsaklık durumu araştırılmıştır. Genişletilmiş Dickey Fuller birim kök testinin kullanıldığı çalışmada üç dönem grubu için de yakınsama tespit edilmiştir. Aydın (2021) çalışmasında Türkiye'nin illeri arasındaki gelir dağılımını 2004-2019 yılları arasındaki dönem için incelemiştir. Sorgulayıcı veri çözümlemesi tekniklerinin kullanıldığı çalışmanın sonucunda illerin kişi başı gelir verilerinin hem ülke genelinde hem de orta gelirli iller arasında birbirinden uzaklaştığı tespit edilmiştir.

Bu çalışmada literatürden farklı olarak Türkiye ile hem G7 ülkelerinin hem de BRICS ülkelerinin yakınsaması araştırılmıştır. Ayrıca gruplar içindeki diğer ülkelerin de grup or-

talaması ile olan yakınsaklık durumları analiz edilmiştir. Böylece Türkiye ekonomisinin bütünleşme ve ayrışma durumlarının ortaya konması hedeflenmektedir.

7. Veri Seti ve Yöntem

Bu çalışmada veri seti olarak Türkiye, G7 ülkeleri ve BRICS ülkelerinin kişi başına GSYH verileri kullanılmıştır. Türkiye ve G7 ülkeleri için veriler 1980-2020 yılları arasındaki dönemi, BRICS ülkeleri için 1988-2020 yılları arasındaki dönemi kapsamaktadır. Tüm veriler Dünya Bankası internet sitesinden alınmıştır. Öncelikle G7 ülkelerinin ve BRICS ülkelerinin ayrı ayrı kişi başına ortalama GSYH değerleri hesaplanmıştır. Ardından yakınsama testi için aşağıdaki veri dönüşümleri yapılmıştır.

$$y_{t1}^i = \ln \left(\frac{GSYH_{üt1}^i}{ORT_{üt1}^i} \right) \quad (4)$$

$$y_{t2}^i = \ln \left(\frac{GSYH_{üt2}^i}{ORT_{üt2}^i} \right) \quad (5)$$

Yukarıdaki (4) ve (5) numaralı denklemlerde; $GSYH_{üt1}^i$, G7 ülkelerinden her birinin kişi başına GSYH değerini, $ORT_{üt1}^i$, G7 ülkelerinin kişi başına GSYH ortalamasını, $GSYH_{üt2}^i$, BRICS ülkelerinden her birinin kişi başına GSYH değerini, $ORT_{üt2}^i$, BRICS ülkelerinin ortalama kişi başına GSYH ortalamasını ifade etmektedir. Ln ise e tabanındaki logaritma olarak tanımlanmıştır. Oluşturulan yeni serilere birim kök testi uygulanarak yakınsaklık testi yapılması hedeflenmektedir. (4) numaralı denklemdeki dönüştürülmüş zaman serisinin durağan olması durumunda, analiz edilen ülkenin G7 ortalamasına yakınsadığı tespit edilmiş olmaktadır. (5) numaralı denklemdeki dönüştürülmüş zaman serisinin durağan olması durumunda ise analiz edilen ülkenin BRICS ortalamasına yakınsadığı anlaşılmıştır. Dönüştürülmüş seriler birim köklü ise yakınsamanın gerçekleşmediği sonucuna varılmaktadır.

Bu çalışmada yakınsama analizi için iki yapısal kırılmalı Lee-Strazicic (2003) birim kök testi kullanılmıştır. Ekonomide politika değişiklikleri, krizler veya dış faktörler gibi zaman içinde meydana gelen değişimler, ekonomik göstergeler ile ilgili verilerin yapısal özelliklerini değiştirebilmektedir. Bu çerçevede sonuçların güvenilirliği açısından, yapısal değişimlerin iktisadi büyüklüklere ilişkin zaman serilerinin ortalamasında veya trend fonksiyonunda veya her ikisinde birden bir değişmeye yol açıp açmadığının araştırılması önem arz etmektedir. Bu nedenle yapısal değişimin dikkate alınmadığı geleneksel birim kök testleri yerini kırılmalı birim kök testlerine bırakmıştır (Çil, 2018, s. 303).

Lee-Strazicic birim kök testinde alternatif hipotez yapısal kırılmalı durağanlık ise temel hipotez yapısal kırılmalı birim kök durumu olmalıdır. Halbuki daha önceki yapısal kırılmalı testlerde temel hipotez yapısal kırılma olmayan birim köklü durum olmaktadır. Bu durumda temel hipotezin reddedilmesi, yapısal kırılma olmayan birim kökün reddedilmesi anlamına gelmektedir. Bu durum, aslında kırılmalar ile fark durağan olan bir seri-

nin yanlılıkla yapısal kırılmalı trend durağan olduğunun kabul edilmesine yol açmaktadır (Yılcı, 2009, s. 325). Lee ve Strazicicic, bu sorunu aşmak için Schmidt ve Phillips (1992) tarafından önerilen Lagrange çarpanını (LM) temel alan iki kırılmalı birim kök testini geliştirmişlerdir. Bu bağlamda LM testi olarak da anılan süreç aşağıdaki gibidir.

$$y_t = \delta' Z_t + \varepsilon_t, \quad \varepsilon_t = \beta \varepsilon_{t-1} + u_0 \quad (6)$$

(6) numaralı denklemde Z_p veri yaratma süreci ile tanımlanan dışsal değişkenler vektörü, ε_t ise sıfır ortalama ve sabit varyansla normal dağılan saf hata terimini ifade etmektedir.

$$Z=[I, t, D_{1t}, D_{2t}, DT_{1t}, DT_{2t}] \quad (7)$$

$$Z=[I, t, D_{1t}, D_{2t}], \quad i=1,2 \text{ için} \quad (8)$$

$$D_{it} = \begin{cases} t - TB_i, & t \geq TB_i + 1 \text{ ise} \\ 0, & \text{aksi durumda} \end{cases} \quad (9)$$

$$Z=[I, t, D_{1t}, D_{2t}, DT_{1t}, DT_{2t}] \quad (10)$$

$$DT_{it} = \begin{cases} t - TB_i, & t \geq TB_i + 1 \text{ ise} \\ 0, & \text{aksi durumda} \end{cases} \quad (11)$$

TB kırılma zamanını gösterirken düzeyde tek kırılmaya izin veren model Model A, düzeyde iki kırılmaya izin veren model Model AA, hem düzeyde hem eğimde tek kırılmaya izin veren model Model C, düzeyde ve eğimde iki kırılmaya izin veren model Model CC olarak tanımlanmaktadır. Model CC için temel ve alternatif hipotez aşağıdaki gibidir.

$$y_t = \mu_0 + d_1 B_{1t} + d_2 B_{2t} + y_{t-1} + \varepsilon_{1t} \quad (\text{Temel Hipotez}) \quad (12)$$

$$y_t = \mu_1 + \gamma t + d_1 D_{1t} + d_2 D_{2t} + \omega_1 DT_{1t} + \omega_2 DT_{2t} + \varepsilon_{2t} \quad (\text{Alternatif Hipotez}) \quad (13)$$

Lee-Strazicicic birim kök testinde test istatistiğini bulmak için aşağıdaki regresyon denklemi kullanılmaktadır.

$$\Delta y_t = \delta' \Delta Z_t + \phi S_{t-1} + \sum \gamma_i \Delta S_{t-i} + u_t \quad (14)$$

Kırılma tarihleri, t istatistiğinin minimum olduğu noktada belirlenmektedir. Hesaplanan test istatistiği kritik değerden küçükse yapısal kırılmalı birim kök hipotezi reddedile-

memektedir. Kritik değerler kırılma noktalarına (TB_i / T) bağlı olduğu için tahmin edilen kırılma noktalarına uygun olarak kullanılmaktadır (Çil, 2018, s. 314).

8. Bulgular

Öncelikle Türkiye'nin kişi başı GSYH verilerininin G7 ülkeleri ile yakınsama testi yapılmıştır. Bu amaçla (4) numaralı dönüştürülmüş zaman serisine tüm G7 ülkeleri ve Türkiye için Lee-Strazicich iki kırılmalı birim kök testi uygulanmıştır. Kritik değerler Lee ve Strazicich (2003)'ten alınmıştır. Elde edilen bulgular Tablo 4'te özetlenmiştir.

Tablo 4: G7 Ülkeleri ve Türkiye Lee Strazicich İki Kırılmalı Birim Kök Testi Sonuçları

Ülkeler	Gecikme Uzunluğu	Minimum t İstatistiği	Kırılma Tarihleri	Kritik Değer (%1)	Kritik Değer (%5)	Sonuç
ABD	9	6.7214	1997, 2008	6.42	5.65	Durağan
Almanya	12	8.4489	2002, 2008	6.32	5.73	Durağan
B.Krallık	12	6.6570	1999, 2016	6.42	5.65	Durağan
Fransa	12	7.5303	2002, 2008	6.32	5.73	Durağan
İtalya	5	7.5152	1998, 2004	6.45	5.67	Durağan
Japonya	12	8.2550	2000, 2005	6.45	5.67	Durağan
Kanada	12	8.3150	2001, 2008	6.32	5.73	Durağan
Türkiye	12	5.6964	2000, 2012	6.32	5.73	Birim Kök

Lee-Strazicich iki kırılmalı birim kök testinin temel hipotezi, iki yapısal kırılma altında serinin birim köklü olduğunu ifade etmektedir. G7 ülkelerine Türkiye sekizinci ülke olarak dahil edilmiştir. Tablo 4'ten görüldüğü gibi tüm G7 ülkeleri için uygulanan testlerde minimum t istatistikleri kritik değerlerden büyüktür. Örneğin ABD için (4) numaralı dönüştürülmüş zaman serisine uygulanan Lee-Strazicich iki kırılmalı birim kök testi sonuçlarına göre minimum test istatistiği (-6.7214) bulunmuştur. Bu istatistik değerinin kritik değerler ile karşılaştırılması gerekmektedir. Tablo 4'ten görüldüğü gibi %1 ve %5 anlamlılık düzeylerinde kritik değerler sırasıyla (-6.42) ve (-5.65) olarak verilmiştir. Test istatistiği mutlak değer olarak %1 ve %5 anlamlılık düzeylerinde kritik değerlerden büyüktür. Bu durumda ABD dönüştürülmüş zaman serisi için iki yapısal kırılma altında serinin birim köklü olduğunu ifade eden temel hipotez %1 anlamlılık düzeyinde reddedilebilmektedir. Bir başka ifadeyle ABD için tüm ülkeleri ortalamasına yakınsama hipotezinin geçerli olduğu görülmektedir. Diğer G7 ülkeleri için de test tekrarlandığında tüm ülkeler için yakınsama hipotezinin %1 anlamlılık düzeyinde doğrulandığı anlaşılmaktadır. Test Türkiye için tekrarlandığında minimum t istatistiğinin (-5.6964) mutlak değer olarak %5 anlamlılık düzeyinde dahi kritik değerden (-5.73) daha küçük olduğu görülmektedir. Bu bağlamda

Türkiye için (4) numaralı dönüştürülmüş zaman serisinin iki yapısal kırılma altında birim köklü olduğu sonucuna varılmıştır. Bir başka ifadeyle Türkiye ile G7 ülkeleri arasında yakınsama hipotezinin geçerli olmadığı görülmektedir.

Çalışmanın ikinci aşamasında Türkiye'nin kişi başına GSYH değerlerinin BRICS ülkeleri ile yakınsama analizi yapılmıştır. Bu amaçla Türkiye, BRICS ülkelerine altıncı ülke olarak dahil edilmiştir. Her ülke için (5) numaralı dönüştürülmüş zaman serilerine iki kırılmalı Lee-Strazicich birim kök testi uygulanarak yakınsama hipotezinin geçerliliği araştırılmıştır. Elde edilen bulgular Tablo 5'te özetlenmiştir.

Tablo 5: BRICS Ülkeleri ve Türkiye Lee Strazicich İki Kırılmalı Birim Kök Testi Sonuçları

Ülkeler	Gecikme Uzunluğu	Minimum t İstatistiği	Kırılma Tarihleri	Kritik Değer (%1)	Kritik Değer (%5)	Sonuç
Brezilya	12	-12.8665	2008, 2015	-6.32	-5.73	Durağan
Rusya	12	-8.2125	2011, 2017	-6.32	-5.73	Durağan
Hindistan	12	-26.7048	2007, 2014	-6.32	-5.73	Durağan
Çin	12	-20.8047	2006, 2017	-6.32	-5.73	Durağan
G.Afrika	12	-12.2320	2005, 2011	-6.32	-5.73	Durağan
Türkiye	12	-26.7286	2002, 2009	-6.45	-5.67	Durağan

G7 ülkeleri için yapılan çalışma BRICS ülkelerine yönelik olarak yapıldığında tüm BRICS ülkeleri için dönüştürülmüş zaman serilerinin ayrı ayrı durağan olduğu Tablo 5'te görülmektedir. İstatistik değerleriyle kritik değerler karşılaştırıldığında grup üyesi beş ülke için de %1 anlamlılık düzeyinde yakınsama hipotezinin geçerli olduğu anlaşılmaktadır. Türkiye için dönüştürülmüş zaman serisine de iki kırılmalı Lee-Strazicich birim kök testi yapılmış ve birim kök temel hipotezi reddedilmiştir. Türkiye ile BRICS ülkeleri arasında %1 anlamlılık düzeyinde yakınsama hipotezinin geçerli olduğu görülmektedir.

9.Sonuç

Bu çalışmada Türkiye'nin G7 ülkeleri ve BRICS ülkeleri ile olan kişi başına GSYH yakınsaması araştırılmıştır. Çalışmanın sonucunda Türkiye ile G7 ülkeleri arasında yakınsama tespit edilememiştir. Literatürde yapılan yakınsama analizlerinde genellikle Türkiye ile Avrupa Birliği üyesi ülkeler arasındaki ilişkinin araştırıldığı görülmektedir. Bu yönüyle bakıldığında elde edilen sonuçlar Öztürk (2013)'ün çalışması ile uyumludur. Atalay (2007) ise çalışmasında Avrupa Birliği üyesi ülkeler ile Türkiye arasında yakınsamanın gerçekleştiğine yönelik sonuca ulaşmıştır. Bu çalışmada yapılan yakınsama analizinde ikinci kırılma tarihinin 2012 yılı olarak bulunmuş olması nedeniyle karşılaştırmada bu husus önem arz etmektedir. İncelenen dönemde tüm G7 ülkelerinin ortalamaya yakınsadıkları görülmüş-

tür. Türkiye'nin 2014 yılından itibaren kişi başına GSYH değerinin sürekli olarak düşüş eğiliminde olması da yakınsama olmadığına dair bir kanıt veya destek olarak değerlendirilebilir.

BRICS ülkeleri ile yapılan analizde ise Türkiye'nin kişi başına GSYH değeri ile BRICS ortalaması arasında yakınsama hipotezinin geçerli olduğu sonucuna ulaşılmıştır. BRICS ülkeleri incelendiğinde Brezilya, Rusya ve Güney Afrika'da 2014 yılından itibaren tıpkı Türkiye gibi gerileme görülmektedir. Çin ve Hindistan'da ise 2014 yılından itibaren büyümenin devam etmekte beraber büyüme hızında yavaşlama gözlemlenmektedir. Son yıllardaki bu gelişmeler çalışmada elde edilen sonuçlarla uyumlu gözükmektedir. İlk defa 2001 yılında tanımlanan BRICS ülkeleri, önceleri hızlı bir büyüme göstermiş ve bu ülkeler aynı zamanda yükselen ekonomiler olarak değerlendirilmiştir. Ancak bu büyüme sadece Çin ve Hindistan açısından sürdürülebilir olmuştur. Türkiye'nin BRICS ülkeleri ile yakınsaması, Türkiye'nin de sürdürülebilir bir büyüme sağlayamadığını göstermektedir.

Sanayileşme sürecini tamamlamış ve hizmet sektörü ağırlıklı aşamaya geçmiş olan G7 ülkeleri ile yakınsamanın gerçekleşmemesi, bu ülkeler ile Türkiye arasında zaten var olan farkın daha da açıldığını işaret etmektedir. Türkiye ekonomisi henüz sanayileşme sürecini tamamlamadan hizmet ağırlıklı bir yapıya geçmiştir. Literatürde erken sanayisizleşme olarak tanımlanan bu süreç, Çin ekonomisi ile karşılaştırıldığında anlam kazanmaktadır. Sanayisizleşme kavramı, BRICS ülkeleri arasında sadece sanayileşmeye devam eden Çin'in sürdürülebilir bir yüksek hızlı büyüme trendi yakaladığı değerlendirildiğinde Türkiye'nin de sanayiye daha fazla ağırlık vermesi bir iktisat politikası olarak önerilebilir. İktisadi kalkınma sürecinde tarımdan sanayiye, sanayiden hizmet sektörüne geçiş doğal bir süreç olarak değerlendirilmektedir. Sanayi belirli bir doygunluğa gelince ve sanayi mallarının bollaşması sonucunda fiyatlar düşünce hizmet sektörüne geçiş kaçınılmaz olmaktadır. Ancak sanayileşme sürecini tamamlayarak kişi başına milli gelirini 25-30 bin dolar düzeyine çıkarmadan hizmet sektörünün egemenlik kazanması erken sanayisizleşme olarak tanımlanmaktadır. Ayrıca katma değeri yüksek ürünlerin üretim ve ihracatı, maliye ve para politikalarının yatırımları özendirici bir biçimde şekillendirilmesi, nitelikli işgücü yetiştirilmesine yönelik eğitim politikalarının geliştirilmesi, ithal girdi bağımlılığının azaltılması gibi uygulamaların erken sanayisizleşme sürecini tersine çevirerek Türkiye ekonomisini büyüme eğilimine geçireceği değerlendirilmektedir.

Kaynakça

- Abdenur, A. (2016). *Rising Powers and International Security: the BRICS and the Syrian Conflict*, *Rising Powers Quarterly*, 1(1), s. 109-133
- Abramowitz M. (1986). Catching up, forging ahead, and falling behind, *Journal of Economic History*, 46(2), 385-406
- Aghion, P. ve Howitt, P. (1998). *Endogenous Growth Theory*, Second Printing, MIT Press, Cambridge, London, England.
- Akıncı, M. ve Sevinç, H. (2016). "Neo-Klasik Teoriden Bir Peri Masalı: Balkan ve AB Kurucu Ülkeleri Arasındaki Koşulsuz Gelir Yakınsama Mekanizması Üzerine", *Second Sarajevo International Conference*, 17-20 May, Sarajevo-Bosnia and Herzegovina.

- Akıncı, M. ve Yılmaz, Ö. (2012), Türkiye ile AB Arasındaki Kişi Başına Gelir Yakınsaması: Farklardaki Fark Analizi, *Finans Politik ve Ekonomik Yorumlar Dergisi*, Sayı 49, 15-26
- Atalay, S. S. (2007). “Yeni Avrupa Birliği Ülkelerinde ve Türkiye’de Reel Yakınsama”, Ankara, Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası Uzmanlık Yeterlilik Tezi.
- Aydın, A. (2021). Türkiye’de İller Arası Gelir Dağılımının Sorgulayıcı Veri Çözümlemesi Teknikleri İle Analizi, İşletme ve İktisat Çalışmaları Dergisi , 9 (2) , 104-124 . Retrieved from <https://dergipark.org.tr/en/pub/iicder/issue/65542/950715>
- Barro, R.J. (1991), “Economic Growth in Cross Section of Countries”, *Quarterly Journal of Economics*, 106 (2), 407-443.
- Barro, R. J. ve Sala-i-Martin, X. (1995). Convergence. *Journal of Political Economy*, 100, 223-251.
- Baumol, W. J. (1986). “Productivity Growth, Convergence and Welfare: What the long-run Data Show.”, *The American Economic Review*, 76, s. 1072-1085
- Bernard, A. ve Jones, C. (1996) “Productivity and Convergence across U. S. States and Industries”, *Empirical Economics*, 21, ss.113 135.
- Boratav, K. (2015). Türkiye İktisat Tarihi, Ankara: İmge Kitabevi.
- Chang, M., Hu, J. ve Chu, H. (2018). “Resource Efficiency and Productivity Changes in the G7 and BRICS Nations” *Pol. J. Environ. Studies*, 27(6), s. 2463-2474.
- Çavdar, T. (2004). *Türkiye’nin Demokrasi Tarihi (1950’den Günümüze)*. Ankara: İmge Kitabevi Yayınları.
- Çepni, E. ve Köse, N. (2007), Convergence Between Turkey and the EU, Panel Unit Root Test, *Oxford Business&Economics Conference*, June 24-26, United Kingdom
- Çifçi, İ. , Uzgören, E. ve Özbek, R. İ. (2018). Gümrük Birliği Anlaşması Türkiye’nin Avrupa Birliğine Yakınsamasını Sağladı mı? . *Ömer Halisdemir Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 11 (4) , 106-128 . DOI: 10.25287/ohuiibf.369975
- Çil, N. (2018), *Finansal Ekonometri*, Der Yayınları, İstanbul
- Dogan, N. ve Saracoglu, B. (2011), Income Convergence of European Union and Candidate Countries: Are they All the Same? *Journal of European Union Economics and Finance*, 3: 14-18.
- Dowrick, S. (1992). “Technological Catch Up and Diverging Incomes: Patterns of Economic Growth 1960-1988”, *The Economic Journal*, 102(412): s. 600-610.
- Gill, I. S., Kharas, H. (2007), *An East Asian Renaissance: Ideas for Economic Growth*, World Bank, Washington, DC.
- Glawe, L., ve Wagner, H. (2020). China in the middle-income trap?. *China Economic Review*, 60, 1-26.
- Gujarati, D.N., ve Porter, D.C. (2018), *Temel Ekonometri*, Çevirenler: Şenesen, Ü. ve Göktürk Şenesen, G., Literatür Yayıncılık, İstanbul
- İstikbal, D. , Dilek, Ş. ve Yanartaş, M. (2019). Dönüşen Dünya Düzeninde “BRICS” ve Türkiye’ye Etkisi, *Uluslararası Afro-Avrasya Araştırmaları Dergisi*, 4 (7) , 47-62 . Retrieved from <https://dergipark.org.tr/en/pub/ijar/issue/43278/471187>
- Kepenek, Y. ve Yentürk, N. (2001). *Türkiye Ekonomisi* (12. Baskı). İstanbul: Remzi Kitabevi.
- Kim, J. U. (2005). “Convergence Hypothesis of Regional Income in Korea”, *Applied Economics Letters*, 12(7): s. 431-435.
- Konak, A. (2020). G-7 Ülkelerinde İhracatın Ekonomik Büyüme Üzerindeki Etkisi: Panel Nedenlilik Analizi, *Bartın Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 11 (21) , 232-251 . Retrieved from <https://dergipark.org.tr/en/pub/bartiniibf/issue/54672/711825>
- Korap, L. (2010). “An Essay Upon Testing Economic Convergence Hypothesis With Time Series Panel Unit Root Methods for the OECD Countries”, *MPRA*, No: 29644.

- Aydın, A. (2022). Türkiye ekonomisi için G7 ve BRICS ülkeleriyle yakınsama analizi, *Efil Journal of Economic Research*, 5(3), 66-83
- Lee, J., ve Strazlicicij, M.C. (2003), Minimum Lagrange Multiplier Unit Root Test with Two Structural Breaks, *The Review of Economics and Statistics* 85 (4), 1082-1089
- Leonida, L., Petraglia, C. ve Zamorano, L. R. M. (2004). "Total Factor Productivity and the Convergence Hypothesis in Italian Regions", *Applied Economics*, 36(19): s. 2187- 2193.
- Liu, L. ve Ruiz, I. (2006). "Convergence Hypothesis: Evidence from Panel Unit Root Test With Spatial Dependence", *Revista Ecos de Economia*, No: 23: s. 37-56.
- Özatay, F. (2009). *Finansal Krizler ve Türkiye*, İstanbul: Doğan Kitap.
- Öztürk, L. (2013). "Türkiye Avrupa Birliği'ne Yakınsıyor Mu? Bir Zaman Serisi Analizi", 1950-2008. *Ege Akademik Bakış*, 13(4): s. 527-538.
- Poetzold, J. (2013). "The Convergence of Welfare State Indicators in Europe: Evidence from Panel Data", *European Journal of Social Security*, Volume, 15, s. 28-54.
- Prebisch, R. (1950) "The Economic Development of Latin American and Its Principal Problems". (Lake Success, NY: United Nations, Department of Economic Affairs). *Economic Bulletin for Latin America* 7 (1962): 1-22.
- PWC, (2017). "The Long View How Will The Global Economic Order Change by 2050", <https://www.pwc.com/gx/en/world-2050/assets/pwc-world-in-2050-summary-report-feb-2017.pdf>
- Ram, R. (1991). "Education and the Convergence Hypothesis: Additional Cross-Country Evidence", *International Economics*, 44(2-3): s. 244-253.
- Ray, D. (1998), *Development Economics*, Princeton University Press, Princeton, New Jersey
- Reza, R. ve Zahra, K. T. (2008). "Evaluation of the Income Convergence Hypothesis in Ten New Members of the European Union: A Panel Unit Root Approach", *Panoeconomicus*, 2: s. 157-166.
- Romer, P. M. (1986), "Increasing Returns and Long-Run Growth", *Journal of Political Economy*, 94(5): 1002-1037.
- Sachs, J. ve Warner, A.M. (1995), Economic Convergence and Economic Policies, *NBER Working Paper*, No: 5039
- Schmidt, P. ve Phillips, P.C.B. (1992), LM Tests for a Unit Root in the Presence of Deterministic Trends, *Oxford Bulletin of Economics and Statistics*, 54 (3), 257-287
- Singer, H. W. (1950), "The Distribution of Gains between Investing and Borrowing Countries", *American Economic Review*, 40(2): 473-485.
- Solow, Robert M. (1956). "A Contribution to the Theory of Economic Growth", *Quarterly Journal of Economics*, 70; s. 65-94.
- Taşar, M. (2010). Türkiye'nin Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı ve Makroekonomik Etkilerinin Analizi, *Niğde Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 3(1).
- Teece, D. J., Pisano, G. & Shuen, A. (1997). Dynamic capabilities and strategic management. *Strategic Management Journal*, 18(7), 509-533. [https://doi.org/Doi.10.1002/\(Sici\)1097-0266\(199708\)18:73.0.Co;2-Z](https://doi.org/Doi.10.1002/(Sici)1097-0266(199708)18:73.0.Co;2-Z)
- Türker, O. (2018). Kamu Harcamalarının Dış Ticaret Üzerindeki Etkisi: G-7 Ülkeleri Örneği. *Sosyal Bilimler Dergisi*, 5(27), 141-156
- Worldbank (2021), Open Data, <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.CD>, Erişim Tarihi: 27 Şubat 2022

EFİLJOURNAL YAZIM KURALLARI/ EFILJOURNAL AUTHOR GUIDELINE

Gönderim Süreci

1. Makalenizi göndermek için internet sitemizdeki MAKALE GÖNDER bağlantısını kullanarak ya da info@efiljournal.com adresine doğrudan gönderebilirsiniz.
2. Makale, daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış ve aynı anda başka bir dergiye gönderilmemiş olmalıdır.
3. Makale, 30 sayfayı geçmemelidir.
4. Makalede "Giriş" kısmı bulunmalı ve başlıklar numaralandırılmalıdır.

Makale Değerlendirme Süreci

1. Efil Ekonomi Araştırmaları Dergisine gönderilen makalenin yazarı ile, makaleyi değerlendiren hakemin ismi karşılıklı olarak gizli tutulmaktadır.
2. Dergiye gönderilen tüm makaleler önce, editörler tarafından ön değerlendirmeye alınır. İçerik ve şekil şartlarına uymayan yazılar, editörler tarafından hakeme sunulmadan geri çevrilebilir.
3. Dergiye gönderilen makale, editörler tarafından hakeme gönderilmeye değer bulunduğu takdirde iki hakem tarafından incelenmeye alınır.
4. Hakem, yazıları makale hazırlama düzenine uygunluk, bilimsel katkısı, sorunsalın ele alınış biçimi, araştırmada kullanılan yöntem, literatürden yararlanış ve önemli bulduğu diğer unsurlar açısından değerlendirerek, görüşlerini bildirdiği formu editörlere iletir.
5. Editör, hakemin görüşünü yazara gönderir.
6. Yazar, hakem tarafından talep edilen düzeltmeleri editörün belirlediği süre içerisinde tamamladıktan sonra, makale tekrar hakemin görüşüne sunulur.
7. Hakemin uygun gördüğü makale için son değerlendirme editörler tarafından yapılır.
8. Yayımlanma kararı verilen makale, sıraya alınır ve nihai karar yazara bildirilir.
9. Dergide örnek olay incelemeleri, raporlar, önceden yazılmış bir makaleye eleştiri ve yorumlar, yanıtlar ve yanıtlara yanıtlar, kitap tanıtım ve eleştirileri, yayın duyuruları, konferans ve kongre gibi toplantılar yayımlanabilir. Burada karar, editörlere aittir.
10. Makalenin değerlendirme süresi maksimum 90 gündür.
11. Makalenin değerlendirilme süreci hakkında tarafınıza bilgi verilecektir.
12. Değerlendirme sonucu, tarafınıza e-posta yoluyla bildirilecektir.
13. Makalesi dergide yayımlanan yazara 5 adet basılı dergi ücretsiz olarak gönderilecektir.

Yazım Kuralları

1. Makale dili Türkçe veya İngilizce olmalıdır.
2. Yüksek lisans veya doktora tezlerinde ya da bilimsel toplantılarda sunulan bildirilere dayanarak hazırlanmış yazılarda bu durum, ilk sayfa altında dipnot olarak belirtilmelidir.
3. Dergiye gönderilecek makalenin yazarına ait bilgiler, ayrı bir sayfaya yazılmalı ve şunları içermelidir:
 - Yazının başlığı
 - Yazının JEL sınıflandırma kodu
 - Yazarın adı soyadı, unvanı
 - Yazarın bağlı oldukları kurum (bölüm, birim)
 - Yazarın kısa özgeçmişi
 - Yazarın açık ve güncel posta adresi, telefon/faks numarası ile e-posta adresi

4. Yazının birinci sayfasında İngilizce ve Türkçe başlık, makalenin yüz kelimeyi geçmeyecek şekilde hazırlanmış İngilizce ve Türkçe özeti, anahtar sözcükler yer almalıdır.
5. Yazılar, Microsoft Word ortamında Times New Roman yazı tipinde, 12 punto ile ve çift aralıkla yazılmalıdır.
6. Basılan makaledeki imlâ ve noktalama hatalarından yazarlar sorumludur. Bu nedenle, gereken kontroller yapılmış olmalıdır.
7. Bütün tablolar ve grafikler, ayrı olarak Microsoft Excel sayfalarda yer almalıdır. Tablo ve şekillere başlık ve sıra numarası verilmelidir.
8. Dergimize gönderilecek makalelerde kaynak gösterme konusunda APA sistemi benimsenmiştir.

Örnekler:

- Kitaplarda:

Metin içinde: (Yeldan, 2009)

Eserin, kaynaklarda yazımı şu şekilde olmalıdır:

Yeldan, E. (2009). *The economics of growth and distribution* (5. bs.). Ankara: Efil Yayınevi.

- Makalelerde:

Metin içinde: (Akyüz, 2009, s. 92-93)

Makalenin kaynaklarda yazımı şu şekilde olmalıdır:

Kalaycıoğlu, E. (2019). Popülizm(ler) ve Temsili-Liberal Demokrasî'nin Bunalımları, *EfilJournal*, Cilt 2, Sayı 8, 8-28.

- Tezlerde:

Metin içinde: (Büyükyazıcı, 2012)

Tezin, kaynaklarda yazımı şu şekilde olmalıdır:

Büyükyazıcı, D. (2016). *Kültür ve sanat ekonomisinde piyasa mekanizmasının etkinsizliği: Gösteri sanatları perspektifinden Türkiye örneği*. Yayınlanmamış doktora tezi, İstanbul Üniversitesi, İstanbul.

9. Kullanılan bütün kaynaklar, makalenin sonunda "Kaynaklar" adı altında verilmelidir.

10. Tablo ve Şekiller:

- a. Tablo numaraları ve açıklamaları tablonun üstünde

Tablo 1:

şeklinde, 10 punto ile yazılmalı ve ortalanmalıdır.

- b. Tablo içi metinler 9 punto ile, satır aralığı tek, paragraf aralığı 0 nk olmalıdır.

- c. Tablo sayfaya ortalanmalıdır.

- d. Şekil numaraları ve açıklamaları şeklin altında

Şekil 1:.....

biçiminde 10 punto ile yazılmalı ve ortalanmalıdır.

- e. Şekil, sayfaya ortalanmalıdır.

11. Bu ilkelere uymayan makaleler kesinlikle değerlendirilmeye alınmayacaktır.

12. Yazıların ilk gönderiminde editör değerlendirmesinden sonra hakem değerlendirmesi için 1 ay, revizyon için 1 ay süre öngörülmektedir.

13. Efil Ekonomi Araştırmaları Dergisi, gönderilen makaleleri yayımlayıp yayımlamama, gerekli gördüğü durumlarda makaleler üzerinde düzeltmeler yapma hakkına sahiptir. Gönderilen yazıların yayımlanma hakkı dergi yönetimine aittir. Dergide yayımlanmış bir yazının hukuki sorumluluğu ise yazarına aittir ve dergiyi bağlamaz. Dergide yayımlanan yazılar, dergi yönetimin yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz ve başka bir yerde (matbu olarak veya internet ortamında) tekrar yayımlanamaz. Dergiye makale gönderen yazar, bu ilkeleri kabul etmiş sayılır.

Submission

1. To send your article, you can use the SUBMIT tab in our website or you can send your article directly to info@efiljournal.com.
2. Articles must be unpublished and they cannot be sent to another journal at the same time.
3. Articles must be max. 30 pages.
4. There should be “Introduction” section and the titles should be numbered.

Process

1. In Efil Journal of Economic Research the author’s and the referee’s name are mutually kept confidential.
2. All articles sent to the journal are pre-evaluated by the editors first. Articles that do not comply with the terms of content can be rejected by the editors without being sent to the referee.
3. The articles submitted to the journal will be reviewed by two referees if they are deemed worthy to be sent to the referees by the editors.
4. The referee evaluates the article in terms of conformity to the article preparation rules, scientific contribution, the way in which the problem is handled, the method used in the research, the use of the literature and other elements they found important, and then submits the form to the editors.
5. The editor sends the evaluation result of the referee to the writer.
6. After the author completes the corrections requested by the referee within the time specified by the editor, the article is sent to the referee again.
7. The final evaluation for the article that the referee finds appropriate is made by the editors.
8. The article that is decided to be published is queued and final decision is notified to author’s.
9. Case studies, reports, criticism and commentary on a previously written articles, answers to answers and responses, book promotions and criticisms, publication announcements, conferences and congresses have the possibility to be published in the journal. The decision here belongs to the editors.
10. The maximum evaluation period of the article is 90 days.
11. You will be informed about the evaluating process of the article.
12. The result of the evaluation will be reported to the author by e-mail.
13. Five free printed copies of the journal will be sent to the author whose article is approved and going to be published in the journal.

Grammar Rules

1. The language of the article should be in English or in Turkish.
 2. It should be stated as a footnote in the first page if the article was prepared by the notices presented in the scientific meetings or as master, PhD work.
 3. Information belonging to author’s of the article should be written on a separate page and should include:
 - The title of the article
 - JEL code of the article
 - Author’s full name, surname and degree/title
 - Author’s institution (Department, unit)
 - Author’s brief CV
 - Author’s full address, phone/fax number, e-mail
-

4. In the first page of the article the title in English and in Turkish (if known), max. 100 words of abstract in English and in Turkish (if known), and keywords should be written.
5. The article should be written via Microsoft Word, with 12 type size and with double space.
6. Spelling and punctuation errors in the printed article belong to the author themselves.
7. All the tables and diagrams should separately be in Microsoft Excel. They all should be enumerated.
8. About the references/bibliography we use APAS.

Examples:

- In the books:

In the text: (Yeldan, 2009)

In the references:

Yeldan, E. (2009). *The economics of growth and distribution* (5. bs.). Ankara: Efil Yayınevi.

- In the articles:

In the text: (Akyüz, 2009, s. 92-93)

In the references:

Heise, A. (2019). Post-Keynesian Economics - Challenging the Neo-Classical Mainstream, *EfilJournal*, Vol 2, Issue 8, 8-28.

- In thesis/papers:

In the text: (Büyükyazıcı, 2012)

In the references:

Büyükyazıcı, D. (2016). *Kültür ve sanat ekonomisinde piyasa mekanizmasının etkinsizliği: Gösteri sanatlar perspektifinden Türkiye örneği*. Yayımlanmamış doktora tezi, İstanbul Üniversitesi, İstanbul.

9. All the references used should be stated under “Bibliography”, at the end of the article.
10. Tables and Diagrams:
 - a. Table numbers and statements should be written on the top of the table, with 10 type size and should be centered.
Table 1:
 - b. Texts inside the table should be written with 9 type size, single row pitch, 0 paragraph pitch.
 - c. Tables should be centered to the page.
 - d. Diagram numbers and statements should be written under the diagram with 10 type size and centered to the page.
Diagram 1:
 - e. Diagrams should be centered to the page.

11. The articles not carrying these rules will not be taken under review.
12. After the editorial review, it is provided 1 month for the expert and 1 month for the revision.
13. Efil Journal of Economic Research has the rights whether to publish or not to publish and to make corrections on the articles. The right to publish the articles belongs to the journal's management. The legal responsibility of the published article belongs to the author and isn't related to the journal. The articles published in the journal cannot be reproduced in any way without the written consent of the journal management and cannot be reproduced elsewhere (in print or on the internet). The author who submits article to the journal is deemed to have accepted these principles.

SATIN ALMAK İÇİN:

<https://shop.efilyayinevi.com>

1 yıllık abonelik bedeli

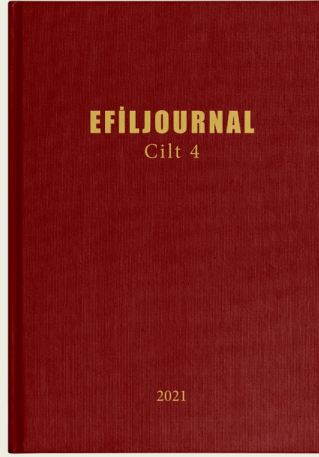
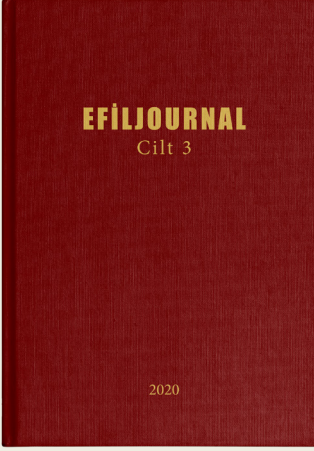
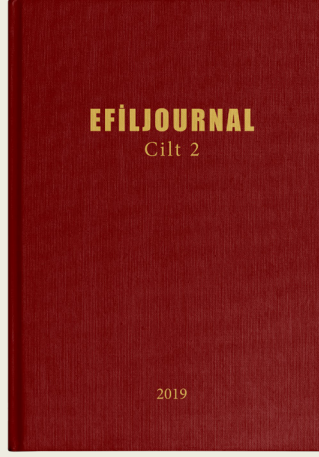
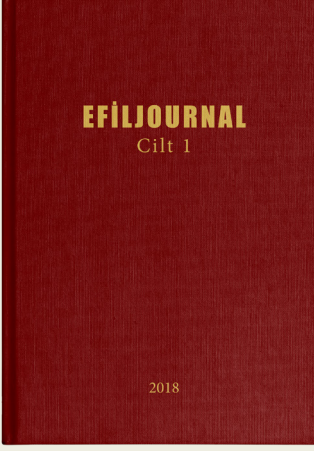
	Bireysel	Kurumsal
Yıllık Basılı	230 TL	450 TL
Yıllık Dijital	100 TL	180 TL
Yıllık Basılı ve Dijital	300 TL	500 TL

Bağcılar Mahallesi Şemsettin Günaltay Caddesi 283. Sokak 9/7 Ata Apartmanı 06670 Çankaya/Ankara, Türkiye
Tel: (0312) 442 52 10 ve (0312) 442 52 11 Faks: (0312) 442 52 12

SATIN ALMAK İÇİN

shop.efilyayinevi.com • 0 (312) 442 52 10 - 11

CİLT FİYATI 175 ₺

EFİLJOURNAL MAKALELERİNİ TEK TEK SATIN ALABİLİRSİNİZ!

EfilJournal'de yayınlanmış makalelerden istediğinizi satın alabilirsiniz.

- **Efiljournal.com**'u ziyaret edin,
- Arşiv bölümünde yayınlanan tüm sayıları ve makaleleri inceleyin,
- Erişmek istediğiniz makalenin bilgileriyle **shop.efilyayinevi.com** adresinden,
- Sadece 10 TL karşılığında makaleye sahip olun.

www.efiljournal.com

ISSN 2619-9580

2 619958 015318